

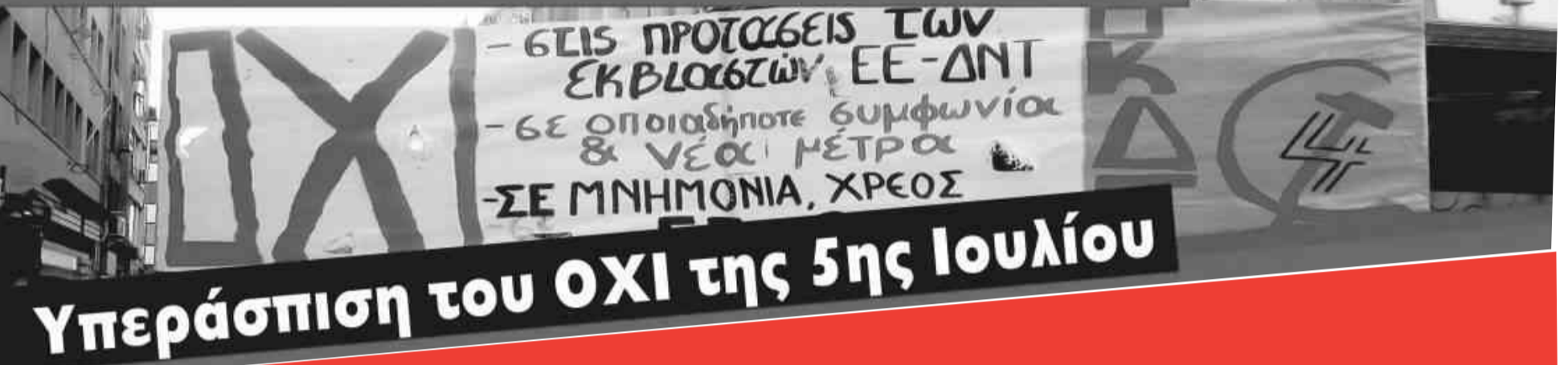

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 406 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΑΓΩΝΑΣ ΠΑΝΤΟΥ

Με αγώνες και αλληλεγγύη να καταργήσουμε το ΝΕΟ ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΤΕΡΑΣ

**Εργαζόμενοι
Τρομοκρατία
πριν και μετά το
δημοψήφισμα**

σελ. 4

**«Μένουμε Ευρώπη»
Η απόπειρα ενός
ελληνικού Μαϊντάν
θα συνεχιστεί**

σελ. 7

**Τυνησία-Αίγυπτος
Νέα πεδία
επιθέσεων του ΙΚ**

σελ. 12

**Ιστορία
70 χρόνια από
τη Χιροσίμα -
Ναγκασάκι**

σελ. 15

13ο Αντικαπιταλιστικό Camping: 25/7 - 2/8, Καστροσυκιά Πρέβεζας

Από τις 25 Ιουλίου έως τις 2 Αυγούστου, η Ο.Κ.Δ.Ε., η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, η Μαθητική Αντεπίθεση και η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη οργανώνουν για 13η συνεχόμενη χρονιά το Αντικαπιταλιστικό camping. Χώρος διεξαγωγής είναι το camping «ΑΣΤΕΡΙΑΣ» στην Καστροσυκιά Πρέβεζας.

Η παραλία της Καστροσυκιάς βρέχεται από τα καταγάλανα νερά του Ιονίου και έχει έντονο το πράσινο στοιχείο με τα δέντρα να φτάνουν σχεδόν μέχρι τη θάλασσα. Σε κοντινή απόσταση βρίσκονται η αρχαία Νικόπολη, το Νεκρομαντείο, οι πηγές του Αχέροντα και η γραφική Πάργα. Το κόστος συμμετοχής είναι 90€ για φοιτητές, μαθητές και άνεργους και 105€ για τους υπόλοιπους και σ' αυτό περιλαμβάνονται: 8 διανυκτερεύσεις (με δική σας σκηνή) και 8 γεύματα στο εστιατόριο του camping.

Για όσους θέλουν να μείνουν λιγότερες μέρες, το κόστος είναι 12 & 14€ ημερησίως. Επίσης για όσους το επιθυμούν διατίθενται και οικονομικά δωμάτια εντός του camping. Για την μετακίνηση σας μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας

μέχρι τις 20 Ιουλίου. Διαφορετικά υπάρχει πρόσβαση με ΚΤΕΛ μέσω Πρέβεζας ή Ηγουμενίτσας.

Πρόγραμμα συζητήσεων

Τα Ιουλιανά του 1965. Οικονομικό, κοινωνικό, πολιτικό πλαίσιο. Τα γεγονότα και η μαζική έκρηξη. Ο προδοτικός ρόλος των ρεφορμιστών ΕΔΑ/ΚΚΕ. Η «άκρα αριστερά». Συμμετοχή και ρόλος των επαναστατών τροτσκιστών.

Η ελληνική λογοτεχνία μετεμφυλιακά (1949-67). Η εποχή και οι τάσεις της. Σημαντικά έργα και συγγραφείς.

20 χρόνια από τον θάνατό του Ερνέστ Μαντέλ. Το έργο του και η κληρονομιά στις νέες γενιές αγωνιστών.

Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και «συμφωνία με τους εταίρους»: το κίνημα σε σταυροδρόμι. Οι πολιτικές εξελίξεις. Που οδηγούν οι διαρκείς υποχωρήσεις της κυβέρνησης; Οι εκβιασμοί των μπερλιόζων, της Ευρωζώνης/Ε.Ε. και των «αγορών». Η όξυνση της κρίσης. Η κατάσταση του εργατικού κινήματος και τα καθήκοντά των αγωνιστών.

Όπως κάθε χρόνο θα διοργανωθούν εργαστήρια εργαζομένων, φοιτητών, μαθητών και εκπαιδευτικών για τον σχεδιασμό της παρέμβασης στους διάφορους κοινωνικούς χώρους.

Μαζί μας θα βρίσκονται αγωνίστριες και αγωνιστές από χώρες του εξωτερικού που θα κάνουν παρουσιάσεις για την κατάσταση στις χώρες τους και τις εμπειρίες από τα κινήματα εκεί.

Εκτός από τις συζητήσεις, πλούσιο θα είναι και το ψυχαγωγικό μέρος του camping, με live μουσικές βραδιές, προβολές ταινιών, party, αθλητικές δραστηριότητες, εκδρομές, παιχνίδια κ.α. Για τα παιδιά θα γίνουν ξεχωριστές προβολές παιδικών ταινιών και θα λειτουργεί παιδότοπος για τη δημιουργική απασχόλησή τους. Ακόμα στο χώρο του camping θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο με πλούσια συλλογή βιβλίων πολιτικού και λογοτεχνικού περιεχομένου.

Επικοινωνία: ergatikipali@okde.gr
Αθήνα: Αγ. Κωνσταντίνου 57 ΤΚ 10437, τηλ 210-5247227, 6984697263
Θεσσαλονίκη: Κλεισούρας 4 ΤΚ 54631, τηλ 2310-237938, 6973344215

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε., που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Ιστορία του μπολσεβικισμού-τροτσκισμού στην Ελλάδα

Συγγραφέας: Λουκάς Καρλιάφτης
(Κώστας Καστρίτης)

Χρονολογία έκδοσης: Μάης 2015
Τιμή: 10 ευρώ

Στη μνήμη του Λουκά Καρλιάφτη, οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη επανεκδίδουν σε 2 τόμους το πεντάτομο έργο του «Ιστορία του Μπολσεβικισμού-Τροτσκισμού στην Ελλάδα». Περιλαμβάνει μια μεγάλη ιστορική περίοδο, περίπου από τις αρχές του 20ου αιώνα μέχρι το 1928.

Ο σ. σίγουρα σκόπευε να γράψει και για τα επόμενα χρόνια, αλλά για διάφορους λόγους που δεν γνωρίζουμε δεν το έκανε ή δεν μπόρεσε να το κάνει. Υπάρχει και μια περίπτωση να είχε γράψει, αλλά τα όποια χειρόγραφα άφησε -αν άφησε- δεν βρέθηκαν.

Η ανατύπωση έγινε από την πρωτότυπη έκδοση και επομένως είναι ακριβώς όπως έγραψε ο ίδιος (συντακτικό, ορθογραφία, λεξιλόγιο κ.λπ.). Στην πρωτότυπη έκδοση χρησιμοποιεί το ψευδώνυμο Κώστας Καστρίτης, σ' αυτή την ανατύπωση βάζουμε το πραγματικό του όνομα Λουκάς Καρλιάφτης (και από κάτω σε παρένθεση το ψευδώνυμο). Η πολύτιμη αυτή έκδοση είναι προσφορά των συντρόφων Χρίστου Τζουρντού και Σωφρόνης Παπαδόπουλου, για να γνωρίσουν οι νεώτεροι αγωνιστές του εργατικού κινήματος την άποψη του Λ. Καρλιάφτη για σημαντικά ιστορικά γεγονότα.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η νέα «συμφωνία» είναι κατάπτυστη, βαθιά αντεργατική και ταπεινωτική για τον ελληνικό λαό, και παραδειγματική για όποιον μέσα στην Ε.Ε. θέλει ή σκέφτεται να πάει κόντρα στα Μνημόνια. Να σημειώσουμε ότι η «συμφωνία» δεν συνιστά το 3^ο Μνημόνιο, αλλά το προσύμφωνό του, που όπως αναμένεται θα είναι ακόμη χειρότερο και από αυτή την προσωρινή «συμφωνία».

Μέσα στις 7 μεταφρασμένες σελίδες της προσωρινής «συμφωνίας» αναφέρονται τα εξής:

α) Η λήψη μιας σειράς προαπαιτούμενων μέτρων, που αν νομοθετηθούν, τότε θα προχωρήσει η συζήτηση για την τελική συμφωνία. Αναφέρεται στο κείμενο: «*Η Ελλάδα θα ζητήσει τη συνέχιση της στήριξης του ΔΝΤ (παρακολούθηση και χρηματοδότηση), από τον Μάρτιο του 2016.*». «*Οι ελληνικές αρχές δεσμεύονται να θεσπίσουν, χωρίς χρονοτριβή, μια πρώτη δέσμη μέτρων με πλήρη και εκ των προτέρων συμφωνία με τους θεσμούς [...]* έως τις 15/7/2015». Και ακολουθούν τα μέτρα που άμεσα επιβάλλουν για ΦΠΑ, φορολογία και συντάξεις, που υπήρχαν στην γνωστή πρόταση Γιουνκέρ (βλ. προηγούμενο τεύχος της ΕΠ), που... απορρίφτηκε συντριπτικά στο δημοψήφισμα! Ακόμα εισάγονται ημιαυτόματες περικοπές δαπανών σε περίπτωση παρεκκλίσεων από τους στόχους του πρωτογενούς πλεονάσματος και επιβάλλεται το δημοσιονομικό συμβούλιο, δηλαδή ένας μηχανισμός αυτόματης περικοπής δαπανών των Υπουργείων, δηλαδή χειρότερης ή σκληρότερης των Μνημονίων, αν δεν τους βγαίνουν τα νούμερα! Επίσης, περιέχονται μέτρα για τη δικαιοσύνη, για το πιστωτικό και χρηματοπιστωτικό σύστημα, που σημαίνουν πλειστηριασμούς, κατασχέσεις, καθώς και μέτρα στήριξης των τραπεζών από μετόχους, ομολογιούχους και καταθέτες (δηλαδή κούρεμα καταθέσεων)! Όσα μέτρα δεν θεσμοθετηθούν άμεσα, έως και την 15/7/2015, θα νομοθετηθούν λίγο αργότερα.

β) «*Αμέσως μετά, και μόνο μετά τη νομική εφαρμογή των προαναφερόμενων μέτρων καθώς και την έγκριση όλων των δεσμεύσεων που περιέχονται στο παρόν έγγραφο από την ελληνική Βουλή, κατόπιν επαλήθευσης από τους θεσμούς και το Γιούρογκρουπ, μπορεί να ληφθεί απόφαση προκειμένου να δοθεί στους θεσμούς η εντολή διαπραγματεύσεως μνη-*

Προσύμφωνο για το τρίτο ΜΝΗΜΟΝΙΟ - ΤΕΡΑΣ

μονίου συνεννόησης». Βάση του νέου μνημονίου που θα υπογραφεί, θα είναι η ελληνική πρόταση μεταρρυθμίσεων («*η μετά το δημοψήφισμα-πρόταση Γιουνκέρ*») «*ενισχυμένη σε σημαντικό βαθμό, ώστε να λαμβάνει υπόψη την σοβαρή επιδείνωση της οικονομικής και δημοσιονομικής θέσης της χώρας το τελευταίο έτος*». Θυμίζουμε ότι η πρόταση Γιουνκέρ είχε κοστολογηθεί περίπου στα 12-15 δις ευρώ για το 2015 και το 2016. Δηλαδή κανείς αυτή την στιγμή δεν μπορεί να πει με σιγουριά πόσο θα είναι το κόστος (σε μισθούς, συντάξεις, φόρους, ανεργία κ.λπ.), σίγουρα κατά πολύ μεγαλύτερο των 15 δις ευρώ!

γ) Άλλες ρυθμίσεις:

— Έως τον Οκτώβριο 2015: Μεταρρυθμίσεις στο συνταξιοδοτικό, ισοδύναμα για την αντιστάθμιση της απόφασης του ΣτΕ για την απαγόρευση της μείωσης των συντάξεων, εφαρμογή ρήτρας μηδενικού ελλείμματος στα επικουρικά ταμεία κ.α.

— Εφαρμογή εργαλειοθήκης ΟΟΣΑ: απελευθέρωση αγοράς προϊόντων, υπηρεσιών και επαγγελματιών (φαρμακεία, γάλα, αρτοποιεία, μεταφορές με οχηματαγωγά, μεταποίηση κ.α.), κυριακάτικη αργία, συνεχείς εκπτώσεις κ.α.

— Ιδιωτικοποίηση ΑΔΜΗΕ σε συμφωνία με τους θεσμούς.

— Αγορά εργασίας: Αυστηρή επανεξέταση και «εκσυγχρονισμός» συλλογικών διαπραγματεύσεων, απεργιών, ομαδικών απολύσεων με βάση τις «βέλτιστες διεθνείς και ευρωπαϊκές προδιαγραφές» — με άλλα λόγια, πλήρης κατάργηση κάθε συλλογικής διαπραγμάτευσης, ακόμη και της ατομικής, πλήρης απαγόρευση του συνδικαλισμού και των συνδικαλιστικών αγώνων κ.α.

— Ενίσχυση χρηματοπιστωτικού τομέα (...) αποφασιστική δράση για τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια — δηλαδή αρπαγή χωρίς κανένα εμπόδιο των σπιτιών, καταθέσεων και μισθών-συντάξεων, ώστε να στηριχθούν οι τράπεζες.

— Ενίσχυση ιδιωτικοποιήσεων. Δημιουργία

ανεξάρτητου ταμείου στην Ελλάδα (η μεγάλη... επιτυχία του Τσίπρα!) εποπτευόμενου από τους ευρωπαϊκούς θεσμούς. Μεταφορά στο ταμείο αυτό ελληνικών περιουσιακών στοιχείων μεγάλης αξίας και ρευστοποίησή τους (με ιδιωτικοποιήσεις κ.λπ.) από το ταμείο. Επιδιωκόμενο συνολικό ποσό τα 50 δις ευρώ ως το τέλος του προγράμματος. Τα έσοδα πάνε, κατά 50% (ή 25 δις) προς ανακεφαλαιοποίηση τραπεζών, κατά 25% (ή 12,5 δις) για μείωση χρέους.

— Μείωση κόστους ελληνικής διοίκησης, εκσυγχρονισμός και «απολιτικοποίησή της»! Με άλλα λόγια μαζικές απολύσεις στο δημόσιο, διάλυση των κοινωνικών υπηρεσιών, κάθετη μείωση των μισθών-συντάξεων κ.α. — ενώ καμία αλλαγή δεν επιτρέπεται να επέρχεται στους κρατικούς μηχανισμούς ανεξάρτητα από αποτελέσματα εκλογών, αποφάσεις κυβερνήσεις ή οτιδήποτε άλλο (πλήρης κατάργηση κάθε έννοιας λαϊκής κυριαρχίας)!

— «*Η κυβέρνηση οφείλει να διαβουλευθεί και να συμφωνήσει με τους θεσμούς όσον αφορά όλα τα νομοσχέδια στους σχετικούς τομείς, αρκετό χρόνο πριν από την υποβολή σε δημόσια διαβούλευση ή στη Βουλή*». Δηλαδή πλήρης αποκατάσταση της Τρόικας, των τοποτηρητών της, των άμεσων ελέγχων κ.λπ., καθώς και πλήρης έλεγχος της οποιασδήποτε κυβέρνησης από τους θεσμούς-Τρόϊκας!

— «*Εξαιρουμένου του νόμου για την ανθρωπιστική κρίση, η ελληνική κυβέρνηση θα επανεξετάσει, θα τροποποιήσει ή θα βρει ισοδύναμα, για όλες τις νομοθετικές πράξεις*». Δηλαδή ακύρωση κάθε νομοθετήματος της εκλεγμένης κυβέρνησης, επαναπροσλήψεων, ρύθμισης 100 δόσεων κ.λπ.!

Είναι νομίζουμε περιττό ν' αναφέρουμε το «επενδυτικό πακέτο» των 35 δις ή για την αναδιάρθρωση του χρέους. Αποτελούν ευχολόγια, μια που αυτά τα δις «περιφέρονται» έτσι και αλλιώς εδώ και χρόνια ή αποτελούν το δόλωμα για όποιον θέλει να τσιμπήσει.

Έχουν ιδιαίτερη σημασία κάποια τελευ-

ταία κομμάτια αυτής της προσωρινής «συμφωνίας»:

«*Η σύνοδος κατέστησε σαφές ότι η έναρξη διαπραγματεύσεων δεν προδικάζει οποιαδήποτε ενδεχόμενη τελική συμφωνία*».

«*Πιθανές χρηματοδοτικές ανάγκες, σύμφωνα με τους θεσμούς, 82-86 δις ευρώ. Μελέτη δυνατότητας μέσω εναλλακτικής δημοσιονομικής πορείας ή υψηλότερων εσόδων από ιδιωτικοποιήσεις*».

«*Οι κίνδυνοι της μη ταχείας ολοκλήρωσης των διαπραγματεύσεων βαρύνουν πλήρως την Ελλάδα*».

«*Η Σύνοδος έχει επίγνωση ότι η ταχεία λήψη απόφασης του νέου μνημονίου αποτελεί προϋπόθεση για να ανοίξουν πάλι οι τράπεζες*».

«*Υπάρχουν σοβαρές ανησυχίες σχετικά με τη βιωσιμότητα του ελληνικού χρέους στο πλαίσιο πιθανού μελλοντικού προγράμματος του ESM, (...) η Ευρωζώνη [βλ. Γιούρογκρουπ] παραμένει έτοιμη να εξετάσει, εάν χρειαστεί, πιθανά πρόσθετα μέτρα (πιθανή παράταση χάριτος και αποπληρωμής) (...) η Σύνοδος τονίζει ότι δεν μπορούν να αναληφθούν απομειώσεις της ονομαστικής αξίας του χρέους*». Με άλλα λόγια: **καμία μείωση του χρέους**. Και για να μην υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία: «*Οι ελληνικές αρχές επαναλαμβάνουν την κατηγορηματική δέσμευσή τους να τηρήσουν πλήρως και εγκαίρως τις υποχρεώσεις προς όλους τους πιστωτές τους*».

Η συμφωνία αυτή είναι κατάπτυστη και το 3^ο Μνημόνιο που θα φέρει θα είναι ακόμη χειρότερο, κι αυτό το Μνημόνιο θα φέρει ακόμη χειρότερα αποτελέσματα και άρα νέα Μνημόνια. Το νέο που έχουμε μ' αυτό το προσύμφωνο είναι η υπογραφή ενός πρωθυπουργού που εκλέχθηκε σαν «αριστερός», και μάλιστα σε μια στιγμή που είχε μια συντριπτική εντολή με το ΟΧΙ του δημοψηφίσματος. Αυτή η εξέλιξη σίγουρα θα σπείρει, πέρα από άλλα, μια σύγχυση, για ένα διάστημα τουλάχιστον — όμως τελικά ήταν και είναι η ίδια η κοινωνία, οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, που μπορούν να βάλουν και θα βάλουν ένα τέλος στον Μνημονιακό Μεσαίωνα, με την ενότητα, την αυτοοργάνωση και τους αποφασιστικούς αγώνες τους.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Σε κίνδυνο φτώχειας ή κοινωνικού αποκλεισμού βρισκόταν το 2014 το 36% του πληθυσμού της χώρας, σύμφωνα με την ΕΛ-ΣΤΑΤ. Το κατώφλι της φτώχειας ανέρχεται στο ποσό των 4.608 ευρώ ετησίως ανά άτομο και σε 9.677 ευρώ για νοικοκυριά με δύο ενήλικες και δύο εξαρτώμενα παιδιά ηλικίας κάτω των 14 ετών. Ο κίνδυνος φτώχειας ή κοινωνικού αποκλεισμού είναι υψηλότερος στην περίπτωση των ατόμων ηλικίας 18-64 ετών (40,1%). Για παιδιά ηλικίας 0-17 ετών (παιδική φτώχεια) ανέρχεται σε 25,5%, ενώ για άτομα ηλικίας άνω των 65 ετών σε 14,9%. Στις ηλικίες 18-64 ετών, εκτιμάται για μεν τους Έλληνες σε 37,6% και για τους μεταναστεύσαντες που διαμένουν στην Ελλάδα σε 68,3%. Τα νοικοκυριά που βρίσκονται σε κίνδυνο φτώχειας εκτιμώνται σε 888.452 (σε σύνολο 4.266.745 νοικοκυριών) και τα μέλη τους σε 2.384.035 (στο σύνολο των 10.785.312 ατόμων του πληθυσμού).

Τέλος, ο πληθυσμός που διαβιβεί σε νοικοκυριά όπου δεν εργάζεται κανένα μέλος ή εργάζεται για λιγότερο από 3 μήνες τον χρόνο, ανέρχεται σε 1.165.800 άτομα ή στο 19,4% του πληθυσμού ηλικίας 18-59 ετών.

Η νέα έκθεση της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες, καταδεικνύει ότι ο **εκτοπισμός** σε παγκόσμιο επίπεδο λόγω πολέμων, συγκρούσεων και διώξεων, βρίσκεται στα υψηλότερα επίπεδα που έχουν καταγραφεί ποτέ. Παρουσιάζεται μια απότομη κλιμάκωση στον αριθμό των ανθρώπων που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις εστίες τους, φτάνοντας τα 59,5 εκ. στα τέλη του 2014, σε σύγκριση με 51,2 εκ. το 2013 και 37,5 εκ. πριν από μια δεκαετία. Η αύξηση από το 2013 ήταν η υψηλότερη που έχει σημειωθεί ποτέ κατά τη διάρκεια ενός μόνο έτους.

Το 2014, είχαμε κατά μέσο όρο 42.500 πρόσφυγες, αιτούντες άσυλο ή εσωτερικά εκτοπισμένους σε καθημερινή βάση, αριθμός που αντιστοιχεί σε τετραπλάσια αύξηση, μάλιστα σε περίοδο μόλις τεσσάρων ετών. Παγκοσμίως, 1 στους 122 ανθρώπους είναι πλέον πρόσφυγας ή εσωτερικά εκτοπισμένος ή αιτούμενος άσυλο. Η μεγαλύτερη αυξητική τάση ξεκίνησε στις αρχές του 2011, όταν ξέσπασε ο πόλεμος στη Συρία, που έγινε η μεγαλύτερη αιτία εκτοπισμού στον κόσμο. Ο αριθμός των σύρων προσφύγων, που ζουν στις γειτονικές χώρες, έχει ξεπεράσει τα 4 εκ., σύμφωνα με την υπηρεσία του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες. Ο συνολικός αριθμός τους αναμένεται να φθάσει τα 4,27 εκ. μέχρι τα τέλη της χρονιάς.

Η απαγόρευση στην κάλυψη «θεμάτων εθνικής ασφαλείας», οι απόπειρες εκφοβισμού δημοσιογράφων και οι παρεμβάσεις των ιδιοκτητών μέσων ενημέρωσης, η λογοκρισία, οι διάφορες τακτικές προπαγάνδας κ.α., επέφεραν σοβαρό πλήγμα στην ελευθερία του Τύπου το 2014. Η ελευθερία του Τύπου βρέθηκε στο χαμηλότερο επίπεδο των τελευταίων δέκα ετών. Στην 91η θέση, από την 99η το 2014, σκαρφάλωσε το 2015 η Ελλάδα —σύμφωνα με την έκθεση «για την Ελευθερία του Τύπου σε παγκόσμιο επίπεδο», της οργάνωσης Δημοσιογράφοι χωρίς Σύνορα— ανάμεσα σε 180 χώρες που «βαθμολογούνται». Σύμφωνα με την έκθεση, μετά την πτώση 56 θέσεων στον κατάλογο από το 2009 έως το 2014, η Ελλάδα έχει τώρα τη δεύτερη χαμηλότερη κατάταξη στην Ε.Ε. (τελευταία είναι η Βουλγαρία στην 106η θέση). Οι λόγοι για την κατάταξη της Ελλάδας σ' αυτή τη θέση οφείλονται, μεταξύ άλλων, στην «αστυνομική βία κατά δημοσιογράφων σε διαδηλώσεις, στη μη καταδίκη αστυνομικών για τέτοιες περιπτώσεις», στο «κλίμα βίας που έχει ενισχυθεί από τις επιθέσεις εναντίον δημοσιογράφων από μέλη της Χρυσής Αυγής», στην «οικονομική κρίση που είχε σοβαρές επιπτώσεις στην πολυφωνία στα δημόσια και ιδιωτικά μέσα ενημέρωσης».

Τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς πριν και μετά το δημοψήφισμα

Ενα απίστευτο κλίμα τρομοκρατίας αντιμετώπισε η πλειοψηφία των εργαζομένων στους χώρους δουλειάς, τόσο την εβδομάδα πριν το δημοψήφισμα όσο και μετά. Κι αν παρόμοιες καταστάσεις είχαν ζήσει πολλοί εργαζόμενοι πριν τις εκλογές της 25^{ης} Γενάρης, αυτή τη φορά η επίθεση ήταν ακόμη πιο σφοδρή, πιο συντονισμένη και εμφανίστηκε, χωρίς να υπερβάλλουμε στο ελάχιστο, στο μεγαλύτερο ποσοστό των επιχειρήσεων πανελλαδικά, σε όλους τους κλάδους. Εργοδότες, διευθυντές, μάνατζερ και λοιπά εργοδοτικά τσιράκια, προσπάθησαν με κάθε τρόπο να εκφοβίσουν: από προφορικούς εκφοβισμούς για απολύσεις, κλείσιμο των επιχειρήσεων (λοκ άουτ), μη καταβολή μισθών Ιουνίου, μέχρι διαθεσιμότητες, υποχρεωτικές άδειες (στις περισσότερες περιπτώσεις άνευ αποδοχών), έγγραφα-τελεσίγραφα για τις συνέπειες της επικράτησης του ΟΧΙ στις επιχειρήσεις, υποχρεωτική συμμετοχή στις συγκεντρώσεις του «Μένουμε Ευρώπη», μέχρι και... καψόνια σε όσους έφεραν αντίρρηση.

Σύμφωνα με καταγγελία της ΟΙΥΕ (Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδας), η γαλλική πολυεθνική Leroy Merlin συγκέντρωσε τους εργαζόμενους και των 2 βαρδιών για να τους κάνει μια «εμπειριστατωμένη» εταιρική παρουσίαση με στοιχεία και διαγράμματα για τη δήθεν κακή πορεία της εταιρείας τους τελευταίους 5 μήνες, να κινδυνολογήσει για το ενδεχόμενο Grexit και τις επιπτώσεις που θα είχε στους μισθούς και τα δικαιώματα των εργαζομένων, καθοδηγώντας τους απροκάλυπτα για το τι θα ψηφίσουν.

Οι κατασκευαστικές εταιρείες ΑΚΤΩΡ και ΑΕ-ΓΕΚ έβγαλαν σε υποχρεωτική άδεια τους εργαζόμενους. Παράλληλα, διέρρεαν ότι θα διακοπούν οι εργασίες των τεσσάρων μεγάλων αυτοκινητοδρόμων τις επόμενες μέρες (παρότι συνεχίζουν να εισπράττουν κανονικά τα υπέρογκα διόδια) διαδίδοντας πως το μέλλον των εταιρειών είναι άμεσα εξαρτώμενο από το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος.

Σε μεγάλες εταιρείες (π.χ. ΜΕΤΚΑ κ.α.) η εργοδοσία κάλεσε τους εργαζόμενους να συμμετέχουν στην συγκέντρωση των «Μένουμε Ευρώπη», αφήνοντας σαφέστατα υπονοούμενα για απόλυση σε όσους... απουσιάσουν!

Σε μεγάλο τηλεοπτικό κανάλι, σύμφωνα με καταγγελία, οι εργαζόμενοι καλούνταν σε μικρές ομάδες στο γραφείο στελέχους του σταθμού και «καθοδηγούνταν» να ψηφίσουν ΝΑΙ. Επιπλέον, τους δίνονταν οδηγίες να δώσουν εικόνες καταστροφής, πανικού και φόβου στον μεγαλύτερο δυνατό βαθμό, προκειμένου να τρομοκρατήσουν το τηλεοπτικό κοινό.

Στον Δήμο Πειραιά, ο δήμαρχος Μόραλης είχε τοποθετηθεί επίσημα υπέρ του ΝΑΙ. Σύμφωνα με τα όσα κατήγγειλαν εργαζόμενοι, αντιδήμαρχοι καλούσαν τους εργαζόμενους να ψηφίσουν ΝΑΙ, αφήνοντας υπονοούμενα για τα οικονομικά των δήμων σε περίπτωση επικράτησης του ΟΧΙ και κατ' επέκταση της δικής τους εργασιακής τύχης.

Η εταιρία Βιοϊατρική, όπως κατήγγειλε εργαζόμενη, ενημέρωσε τους εργαζόμενους πως αδυνατεί να τους καταβάλλει την μισθοδοσία εξαιτίας της «τρα-

πεζικής αργίας».

Η εταιρεία Zagori-Rainbowgroup μοίρασε ένα κατάπτυστο κείμενο στους εργαζόμενους πανελλαδικά, όπου, αφού διευκρινίζονταν ότι «είναι μια μεγάλη οικογένεια», απειλούσε ξεκάθαρα με κλείσιμο αν «φύγουμε από την Ευρώπη» και πως «το Δημοψήφισμα δεν είναι ΝΑΙ ή ΟΧΙ στα επίπονα μέτρα», και να αφήσουν στην άκρη(!) «συναισθήματα οργής, αδικίας και τιμωρίας». Κι όλα αυτά «ξεχνώντας» πως και «εντός Ευρώπης» είχε προχωρήσει σε απολύσεις μόλις πριν από λίγες εβδομάδες!

Μεγάλη παραφαρμακευτική εταιρεία κάλεσε τους εργαζόμενους της μέσω των διευθυντών τους πως «οφείλουν να δώσουν μαζικά το 'παρών' στη συγκέντρωση των "Μένουμε Ευρώπη"». Μάλιστα, κάλεσαν τους εργαζόμενους να συγκεντρωθούν στα γραφεία της εταιρείας και όλοι μαζί να κατευθυνθούν στο Σύνταγμα, ενώ για όσους και όσες απουσιάσουν, άφησαν σαφέστατα υπονοούμενα με απειλές για απόλυση.

Στη Geosystems έδιναν άδεια άνευ αποδοχών, στη Nokia και σε άλλων εταιριών υπήρχε ξεκάθαρη πίεση για να ψηφιστεί το ΝΑΙ. Στην Forium AE και e-food.gr, υποχρεωτική άδεια μέχρι νεωτέρας, το Αθηνόραμα προχώρησε σε απολύσεις, στην Teleperformance ασκήθηκαν πιέσεις στους εργαζόμενους να ψηφίσουν ΝΑΙ, στο e-table.gr οι εργοδότες απειλούσαν ότι αν βγει το ΟΧΙ στο δημοψήφισμα θα απολυθούν εργαζόμενοι. Στις CQS, ONLine Sales, On Call center δόθηκαν υποχρεωτικές άδειες. 9 απολύσεις στη φαρμακευτική εταιρεία Gallenica και σταδιακές μειώσεις μισθών, ενώ στην εταιρεία ΒΑΡΕΛΑΣ (ιδίου ομίλου) ανακοινώθηκε σταδιακό κλείσιμο αν το αποτέλεσμα είναι ΟΧΙ. Εκβιασμοί και τρομοκρατία από την εργοδοσία σε ΝΙΣΣΑΝ Θεοχαράκης και ICAP. Απλήρωτοι οι εργαζόμενοι που δουλεύουν σε εργολαβικές εταιρείες στην παραγωγή ενέργειας Δυτικής Μακεδονίας. Εργοδοτική τρομοκρατία στην Nike.

Σε εργολαβική εταιρία στην Θεσσαλονίκη, έκαναν καψόνια στους εργαζόμενους, επιβάλλοντάς τους να δουλεύουν επί 10ωρο στον ήλιο, χωρίς προστατευτικά, τα οποία υποτίθεται ότι... «ξεχάστηκαν» στην έδρα της εταιρίας. Αναμενόμενο. Μια ώρα πριν, κι ενώ ο εργοδότης τους είχε κάνει ένθερμο κήρυγμα υπέρ του «ΝΑΙ», οι εργαζόμενοι έτριψαν στην μύρη την αμετάκλητη απόφασή τους να ψηφίζουν όλοι τους ΟΧΙ!

Το περήφανο ΟΧΙ και η σημερινή κατάσταση

Παρόλη την τρομοκρατία, οι εργαζόμενοι ψήφισαν μαζικά ΟΧΙ (71% σύμφωνα με έρευνα), ξεπερνώντας τους εκβιασμούς, την προδοτική στάση της ΓΣΕΕ και του ΚΚΕ, απορρίπτοντας για ακόμη μια φορά τις μνημονιακές πολιτικές και ψηφίζοντας με ταξική συνείδηση.

Η κατάσταση μετά το δημοψήφισμα όχι μόνο δεν ομαλοποιήθηκε, αλλά οξύνθηκε περισσότερο. Από τη μια, η εκδικητικότητα των εργοδοτών απέναντι στην υπερψηφίση του ΟΧΙ, από την άλλη η έλλειψη ρευστότητας και τα προβλήματα που δημιούργησε αυτή, ώθησε χιλιάδες εργοδότες να κάνουν πράξη τις απειλές τους και να προχωρήσουν σε απολύσεις, υποχρεωτικές άδειες άνευ αποδοχών, μείωση των ωρών απασχόλησης κ.λπ. Είναι σίγουρο πως η ήδη χρεοκοπημένη οικονομία της χώρας, δέχεται ένα ακόμη τεράστιο χτύπημα με τους κεφαλαιακούς ελέγχους, που θα εκτοξεύσει την ανεργία και φυσικά τις εργοδοτικές αυθαιρεσίες. Οι εργοδότες και οι κάθε είδους μαυραγορίτες θα προσπαθήσουν να ξαναφορτώσουν όλα τα βάρη στις πλάτες των εργαζομένων. Η ενότητα των εργαζομένων, η οργάνωσή μας στους χώρους δουλειάς, η δημιουργία επιτροπών, απεργιακών ταμείων κ.λπ. είναι αναγκαία προϋπόθεση για να αντιμετωπίσουμε την όξυνση του ταξικού πολέμου και να καταργήσουμε τα μνημόνια στην πράξη.

■ Νίκος Κ.

επίκαιρα...

Σε γερμανικά χέρια και τα 14 περιφερειακά αεροδρόμια

Στον διαγωνισμό του ΤΑΙΠΕΔ για την παραχώρηση των 14 περιφερειακών αεροδρομίων για 40+10 χρόνια, πλειοδότης ανεδείχθη η ελληνογερμανική κοινοπραξία Fraport. Πρόκειται για τα αεροδρόμια της Θεσσαλονίκης, της Κέρκυρας, των Χανίων, της Κεφαλονιάς, της Ζακύνθου, του Ακτίου, της Καβάλας, της Ρόδου, της Κω, της Σάμου, της Μυτιλήνης, της Μυκόνου, της Σαντορίνης και της Σκιάθου. Η εταιρία προσέφερε εφάπαξ τίμημα 1,2 δισ. ευρώ, ετήσιο μίσθωμα 22,9 εκατ. ευρώ κατ' έτος και ποσοστό 25% από τα έσοδα. «Ναυαρχίδα» της εταιρείας είναι ο αερολιμένας της Φρανκφούρτης, που παράλληλα, διαχειρίζεται τα αεροδρόμια του Ανόβερου, της Αγίας Πετρούπολης, της Βάρνας, του Πύργου (Μπουργκάς), της Αττάλειας, το «Ιντιρα Γκάντι» του Νέου Δελχί, του αεροδρομίου στο Σί'αν στην Κίνα, το αεροδρόμιο του Ντακάρ και το «Χόρχε Τσάβες» της Λίμας. Κύριος μέτοχος της εισηγμένης Fraport είναι το γερμανικό ομόσπονδο κρατίδιο της Έσσης (31,35%), ενώ ακολουθούν το Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο της Έσσης (20,2%), η αεροπορική εταιρεία Lufthansa (8,45%), η αυστραλιανή επενδυτική εταιρεία Rare Infrastructure Limited (5,27%) και οι λοιποί μέτοχοι (34,91%).

Νέα τραγωδία στο Φαρμακονήσι

Στους πέντε έφτασε ο αριθμός των μεταναστών που έχασαν τη ζωή τους όταν βυθίστηκε το σκάφος στο οποίο επέβαιναν περίπου 40 άτομα, πέντε ναυτικά μίλια νότια του Φαρμακονησίου. Από τις ελληνικές αρχές διασώθηκαν 8 άτομα και ακόμη 11 από τις τουρκικές αρχές. Εξακολουθούν να αγνοούνται περίπου 17 άτομα, χωρίς να είναι γνωστός ο ακριβής αριθμός. Όπως δήλωναν λίγο αργότερα οι πρώτοι διασωθέντες, η πλαστική λέμβος στην οποία επέβαιναν απέπλευσε το πρωί από την περιοχή των Διδύμων Τουρκίας και βυθίστηκε επτά ναυτικά μίλια ανατολικά της νήσου Φαρμακονησίου μέσα στα τουρκικά χωρικά ύδατα. Οι έρευνες συνεχίζονται για τον εντοπισμό και των υπόλοιπων μεταναστών που επέβαιναν στο σκάφος.

Τα νέα «Κωσταλέξια»

Μέρμινα για ειδικές ομάδες πληθυσμού, που λόγω της ανθρωπιστικής κρίσης έχουν αφηθεί σχεδόν στην τύχη τους, αφού το όποιο προστατευτικό περιβάλλον έχει πλήρως εξανεμιστεί με αποτέλεσμα να παρατιούνται στα ψυχιατρεία, ζητούν οι εργαζόμενοι στο Δρομοκαΐτειο. Ηλικιωμένοι πάσχοντες και ανοϊκοί, εξαρτημένοι, παραβατικοί, καρκινοπαθείς, παράλυτοι, νοητικές υστερήσεις και ψυχασθενείς, πολυοργανικοί ασθενείς με ή χωρίς ψυχοπαθολογία, ανήλικοι με ψυχιατρικά προβλήματα από ηλικία 14 μέχρι 16 ετών, πεινασμένοι, άστεγοι. Όλοι στοιβάζονται στο ίδρυμα από κάθε γωνιά της χώρας. Αυτή είναι η σημερινή εικόνα του Δρομοκαΐτειου, που επί έτη υποβαθμιζόταν με σκοπό να κλείσει. Η λειτουργία των κλινικών του Δρομοκαΐτειου όχι μόνο δεν μπορεί να εξασφαλίσει ένα ασφαλές θεραπευτικό πλαίσιο, αλλά εγκυμονεί σοβαρούς κινδύνους για την ασφάλεια εργαζομένων και ασθενών, σε μια χρονική συγκυρία που η ανάγκη για ένα τέτοιο καταφύγιο ψυχικής στήριξης είναι αυξημένη.

Η υποστελέχωση και η υποχρηματοδότηση των φορέων Ψυχικής Υγείας έχει οδηγήσει σε δραματική κατάσταση. Σε μια συνεχώς εξαθλιούμενη κοινωνία, όπου τα περιστατικά που χρήζουν κοινωνικής και ψυχικής στήριξης έχουν πολλαπλασιαστεί, οι εργαζόμενοι κάνουν λόγο για «κοινωνικό διωγμό», για «νέα «Κωσταλέξια» που κάνουν την επανεμφάνισή τους καθημερινά. «Με τη βοήθεια της αναγκαστικής νοσηλείας απιθώνονται στα ψυχιατρεία, και οι εισαγωγείς εξαφανίζονται». Το αποτέλεσμα είναι η συνεχής συσσώρευση αναξιοπαθόντων και εξαθλιωμένων ατόμων στους εναπομεινάντες προνοιακούς θυλάκους της χώρας: τα καταργημένα ψυχιατρεία, απαξιωμένα ως νοσοκομεία, χωρίς οργανισμούς λειτουργίας ή πλάνο για το αύριο.

Φρίκη στα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης

Τα ελληνικά ΜΜΕ με πρωτοστάτες τα ιδιωτικά τηλεοπτικά κανάλια χρόνια τώρα έχουν προσφέρει ανεκτίμητες υπηρεσίες στο σύστημα και τους εργολάβους-διαπλεκόμενους ιδιοκτήτες τους. Ο ρόλος τους αναβαθμίστηκε σημαντικά στα πέντε χρόνια των μνημονίων. Κάθε φορά που ψηφίζονταν σκληρά μέτρα και μνημόνια, καλλιεργούσαν κλίμα τρομοκρατίας και πανικού, λαιοδρούσαν και συκοφαντούσαν όποιους αγωνίζονταν, στήριζαν μέχρι τέλους όλες τις λαομίσητες κυβερνήσεις.

Από το επόμενο λεπτό της ανακοίνωσης του δημοψηφίσματος, τα ιδιωτικά κανάλια, η πλειοψηφία των εφημερίδων και αρκετά site ξεκίνησαν μια εκστρατεία φρίκης και τρομοκρατίας υπέρ του ΝΑΙ. Τη δουλειά βέβαια την ξέρανε καλά, αλλά ξεπέρασαν ακόμα και τους εαυτούς τους. Για να δείξουν ότι υπάρχει πανικός από το κλείσιμο των τραπεζών, χρησιμοποίησαν εικόνες από σεισμούς στην Τουρκία, παραχές στη Νότια Αφρική, στημένα ρεπορτάζ έξω από τράπεζες στις "λαϊκές" συνοικίες της Κηφισιάς, του Ψυχικού κ.α. Ολημέρις στα παράθυρα καθηγητές, επιστήμονες και "άνθρωποι της αγοράς" μιλούσαν για ελλείψεις σε τρόφιμα, φάρμακα, καύσιμα, μιλούσαν για λιμούς, σεισμούς και καταποντισμούς! Όλα τα ρεπορτάζ συνοδεύονταν από στημένες εικόνες και μουσική υπόκρουση θρίλερ. Τα περισσότερα ΜΜΕ ήταν ο κύριος χορηγός των αντιδραστικών του "Μένουμε Ευρώπη". Οι συγκεντρώσεις τους προβλήθηκαν προκλητικά από όλα τα κανάλια, μερικά μάλιστα χρησιμοποίησαν μέχρι και μακρινά πλάνα από άλλες συγκεντρώσεις στο Σύνταγμα, που τα παρουσίαζαν σαν συγκεντρώσεις του "Μένουμε Ευρώπη"! Σε σχέση με τις αντίστοιχες συγκεντρώσεις του ΟΧΙ, σύμφωνα με στοιχεία του ΕΣΡ πήραν 6 φορές περισσότερο χρόνο στα κεντρικά δελτία ειδήσεων. Πολλά κανάλια με πρωτοπόρο και πάλι το ΣΚΑΙ συνέχισαν τη μαύρη προπαγάνδα τους και το Σάββατο 4/7, αν και υπάρχει σαφής νομική πρόβλεψη για μη προβολή πολιτικών εκπομπών μία μέρα πριν από εκλογική διαδικασία. Για το γεγονός ήδη έχει γίνει εισαγγελική παρέμβαση.

Στις άπειρες τηλεοπτικές εκπομπές που γίνανε για το δημοψήφισμα η μέση αναλογία ήταν πέντε εκπρόσωποι του ΝΑΙ έναντι ενός του ΟΧΙ. Στο φανατικό υπέρ του ΝΑΙ, ΣΚΑΙ η αναλογία ήταν στην καλύτερη περίπτωση δέκα προς ένα. Εμφανίστηκαν εκατοντάδες πληρωμένοι καθηγητές, επιστήμονες και νομικοί, γνωστοί για τις υπηρεσίες τους, οι οποίοι κόντρα σε κάθε λογική επιχειρηματολόγηση υπέρ του ΝΑΙ. Οι λίγοι καλλιτέχνες και άνθρωποι του πολιτισμού που στήριξαν το ΝΑΙ επίσης υπερπροβλήθηκαν.

Κατάπτυστη και προδοτική η ανακοίνωση της ΓΣΕΕ

Δεν εκπροσωπούν τους εργαζόμενους αλλά τους εργοδότες και τους δανειστές

Μετά από 3 χρόνια που ήταν σχεδόν εξαφανισμένη η ΓΣΕΕ αποφασίζει να χτυπήσει. Όχι για κηρύξει έστω μια 24ωρη απεργία-τουφεκιά, ούτε καν για να βγάλει μία ανακοίνωση υπέρ των εργαζομένων που δήθεν εκπροσωπεί. Με μία κατάπτυστη ανακοίνωση της (παρατίθεται παρακάτω) αφού αναγνωρίζει το δικαίωμα του λαού να αποφασίζει... καλεί στην προδοτική επιλογή της απόσυρσης του δημοψηφίσματος, πράγμα στο οποίο καλούν σύσσωμοι οι εκβιαστές της ΕΕ και του ΔΝΤ και η ντόπια 5η φάλαγγα των ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι και ΣΕΒ. Σαν να μην φτάνει αυτό για κάθε ενδεχόμενο καλούν στην υπερψήφιση του «ΝΑΙ» χαρακτηρίζοντας την παραμονή της χώρας στην ΕΕ και το Ευρώ αδιαπραγμάτευτη!

Η 1η Ιουλίου θα γραφτεί την ιστορία σαν μια από τις μαύρες σελίδες της ΓΣΕΕ που φτιάχτηκε με αγώνα και αίμα για να υπερασπίζεται τα δικαιώματα των εργαζομένων και όχι των εργοδοτών και των δανειστών. Το ίδιο μαύρη με το συγχαρητήριο γράμμα της διορισμένης ΓΣΕΕ προς τους συνταγματάρχες της χούντας το 1967. Την προδοτική πρόταση ψήφισαν οι ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ, δυνάμεις οι οποίες μαζί με το ΠΑΜΕ μπλόκαραν και την απόφαση για ΟΧΙ στην ΑΔΕ-ΔΥ. Οι συνδικαλιστές των ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ ξεπέρασαν κάθε όριο προδοσίας αφού από τις «ίσες αποστάσεις» που για τα μάτια του κόσμου κρατούσαν μεταξύ εργαζομένων και εργοδοτών πέρασαν στην ολοκληρωτική στήριξη των εργοδοτών. Τεράστιες ευθύνες για αυτές

Από την άλλη μεριά, οι εκπρόσωποι του ΟΧΙ ήταν κατά 99% στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ και των ΑΝΕΛ, με σαφή προτίμηση σε πιο "λογικές", φιλοευρωπαϊκές φωνές. Με μαγικά που θα ζήλευε και ο Χουντίνι εξαφάνισαν εκατοντάδες λαοφίλους και σημαντικούς καλλιτέχνες που ήταν υπέρ του ΟΧΙ. Μετρημένοι στα δάχτυλα του ενός χεριού ήταν αυτοί που βρήκαν βήμα στα ιδιωτικά κανάλια και αυτό έγινε κυρίως τηλεφωνικά. Εξαφάνισαν ακόμα πανεπιστημιακούς, διεθνείς προσωπικότητες, ακόμα και τον Μίκη Θεοδωράκη και τον Μανώλη Γλέζο. Το πιο σημαντικό είναι ότι πέρα από ατυχήματα σε ζωντανές εκπομπές εξαφάνισαν εντελώς τον απλό πολίτη, τον εργαζόμενο, τον άνεργο, τον νέο, τη μάνα, τον παππού και τη γιαγιά. Εκ μέρους τους μιλούσαν είτε από τα πάνελ είτε από τα στημένα ρεπορτάζ άθλιοι πληρωμένοι τύποι ή στην καλύτερη περίπτωση ηλικιωμένοι κύριοι και ηλικιωμένες κυρίες από το Ψυχικό, την Κηφισιά, τη Βουλιαγμένη κ.τ.λ.

Αυτό το γεγονός απαξίωσε τα ΜΜΕ ακόμα περισσότερο στα μάτια της νεολαίας και των εργατικών-λαϊκών μαζών. Δεν είναι τυχαίο ότι αυθόρμητα και πιο δυνατά από όλα ακούστηκε το σύνθημα "αλήτες ρουφιάνοι δημοσιογράφοι" ή ότι όσοι τους τα είπαν έξω από τα δόντια, όπως ο ηθοποιός Κλέων Γρηγοριάδης έγιναν σε μία μέρα λαϊκά είδωλα! Το σαρωτικό ΟΧΙ στο δημοψήφισμα ήταν και "ΟΧΙ στα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης". Ακόμα και η όαση (σε σχέση με τα ιδιωτικά) της ΕΡΤ κατέληξε να μην είναι αντικειμενική, αφού ακόμα και όταν τηρούσε το 50-50, αυτό δεν ήταν αντικειμενική αποτύπωση της πραγματικότητας, αλλά ένα αυθαίρετο μοίρασμα χωρίς κανένα κριτήριο.

Αυτό το αίσχος πρέπει να σταματήσει. Τα ΜΜΕ και ειδικά τα ιδιωτικά τηλεοπτικά κανάλια έχουν επιβάλει μία χούντα στην ενημέρωση. Σχεδόν όλα ανήκουν στους γνωστούς εργολάβους-νταβατζήδες, εφοπλιστές και σύγχρονους μαυραγορίτες. Όλοι τους κατέχουν παράνομα τις πανελλαδικές τηλεοπτικές άδειες, για τις οποίες δεν έχουν πληρώσει ποτέ τίποτα! Χρόνια τώρα δανειοδοτούνται χωρίς καμία εγγύηση από τις τράπεζες. Έχουν φτάσει να χρωστάνε εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ στις τράπεζες, το δημόσιο και τα ασφαλιστικά ταμεία. Μέχρι και σήμερα κανείς δεν τους έχει αγγίξει. Ακόμα και η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ πέντε μήνες τώρα έμεινε μόνο στα λόγια, αφού δεν τόλμησε να κάνει το παραμικρό.

Πρέπει να απαιτήσουμε να αφαιρεθούν άμεσα οι τηλεοπτικές άδειες από αυτούς που παράνομα τις κατέχουν. Να απαιτηθούν άμεσα τα χρέη που έχουν οι ιδιοκτήτες τους και να κατασχεθεί κινητή και ακίνητη περιουσία, αν αυτά δεν πληρωθούν. Για τις νέες άδειες να πραγματοποιηθούν διαγωνισμοί με σαφές πλαίσιο λειτουργίας το οποίο θα τηρείται απαρέγκλιτα και θα ελέγχεται από επιτροπές κοινωνικού ελέγχου.

Μετά από αυτά τα γεγονότα, ο ρόλος των ΜΜΕ είναι πια ακόμα πιο εμφανής στην ελληνική κοινωνία. Είναι χρήσιμο για όλους τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος να δουν το ντοκιμαντέρ "Η επανάσταση δε θα μεταδοθεί τηλεοπτικά" που αναφέρεται στο ανεπιτυχές τηλεοπτικό πραξικόπημα ενάντια στην κυβέρνηση του Ούγκο Τσάβες το 2002. Ο θεατής σίγουρα θα βρει πολλές ομοιότητες με αυτά που βιώσαμε και βιώνουμε σήμερα στην Ελλάδα.

■ Γιώργος Θεοδωρίδης

Από την δράση μας

Να δικαιωθεί η συνάδελφος Ευγενία Πρίφτη - Να αποσυρθούν οι μνηύσεις Νόμος το δικίο των εργαζομένων!

Στις 8/12/2014, η συνάδελφος Ευγενία Πρίφτη, εργαζόμενη επί δυόμισι χρόνια στο καφέ-μπαρ Ποτοπωλείο (Πανόρμου), απολύθηκε εκδικητικά. Είχε προσληφθεί τον Οκτώβρη του 2012 και εργαζόταν ανασφάλιστη ως τον Οκτώβρη του 2013.

Στο Ποτοπωλείο, ο εργοδότης δεν ασφάλιζε κανονικά τους εργαζόμενους, τους υποχρέωνε να δουλεύουν πέραν του ωραρίου, δεν πληρώνει προσαυξήσεις βραδινών/αργιών, δεν έχει καταβάλει επιδόματα αδειας. Δεν είναι λίγες οι φορές που τους έχει απευθυνθεί πολύ προσβλητικά, μειώνοντας και προσβάλλοντας την αξιοπρέπειά τους. Σαν να μην έφταναν αυτά, προσπάθησε δύο φορές να τους μειώσει τους μισθούς. Η συνάδελφος Ευγενία είχε αντισταθεί σθεναρά, αρνούμενη τις μειώσεις, υπερασπίζοντας τα δικαιώματά της, αλλά και των συναδέλφων της.

Η συνάδελφος αρνήθηκε να αποδεχθεί την αυθαιρεσία του εργοδότη, προχώρησε σε καταγγελία στην επιθεώρηση εργασίας και ξεκίνησαν παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω απ' το κατάστημα. Στις 16/2, η Επιθεώρηση αναγνώρισε το δικαίο των αιτημάτων της, κάλεσε τον εργοδότη να προχωρήσει στην αποπληρωμή των δεδουλευμένων και να εξετάσει την επαναπρόσληψη! Η συναδέλφισσα προχώρησε σε αγωγή για τα δεδουλευμένα και την απόλυση (δικάσιμος στις 4/11).

Ο εργοδότης, ακολουθώντας μια συνήθη τακτική ποινικοποίησης των εργατικών αγώνων, προχώρησε σε ψευδή και εκδικητική μήνυση εναντίον της εργαζόμενης και της Επιτροπής Αλληλεγγύης. Παρά την απόφαση της Επιθεώρησης, η εισαγγελέας αποδέχτηκε τη μήνυση (θα εκδικαστεί στις 23/7).

Η άρνηση της συναδέλφου να δεχτεί σαν αναπόφευκτη και τετελεσμένη τη συμπεριφορά του εργοδότη, να υπομένει σιωπηρά τις προσβολές και την ψυχολογική βία, δείχνει το σωστό δρόμο, της αντίστασης και του ανυποχώρητου αγώνα. Κανένας εργαζόμενος δεν είναι μόνος! Καλούμε όλους να στηρίξουν αυτό το δικαίο αγώνα, για ν' αποκαλύψουμε τα σύγχρονα εργασιακά κάτεργα του επισιτισμού, να επιβάλουμε με την οργάνωση και τους αγώνες μας το δικαίο και την αξιοπρέπεια των εργαζομένων.

- Να δοθούν άμεσα τα δεδουλευμένα και ένσημα των συναδέλφων
- Να ζητήσει δημόσια συγγνώμη ο εργοδότης για τις προσβολές και επιθέσεις του
- Να επιστρέψει στην εργασία της η συνάδελφος Ευγενία

Επιτροπή Αλληλεγγύης

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΔΙΕΘΝΙΣΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ
1-7-2015

ΑΓΩΝΑΣ ΠΑΝΤΟΥ
ΡΗΞΗ ΜΕ ΕΥΡΩ - ΕΕ - ΔΝΤ

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ 5 ΙΟΥΛΙΟΥ, ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ

ΟΧΙ

▶ ΣΤΙΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΚΒΙΑΣΤΩΝ ΕΕ-ΔΝΤ
▶ ΣΕ ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΣΥΜΦΩΝΙΑ & ΝΕΑ ΜΕΤΡΑ
▶ ΣΕ ΜΝΗΜΟΝΙΑ, ΧΡΕΟΣ, ΕΕ & ΕΥΡΩ

Ο.Κ.Δ.Ε.
Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας www.okde.gr

Από τον Μάιο, η Ο.Κ.Δ.Ε. είχε ξεκινήσει πολιτική καμπάνια, με βασικό στόχο την προετοιμασία των εργαζομένων, άνεργων, φτωχών λαϊκών στρωμάτων και νέων για τις εξελίξεις, που προμηνούνταν ραγδαίες. Στο τέλος της πρώτης φάσης (αρχές Ιουνίου), βρεθήκαμε σε καλύτερη θέση για ν' ανταποκριθούμε στα καθήκοντα που έβαζε η υποστήριξη του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα.

Από την Παρασκευή 26 Ιούνη, όταν αναγγέλθηκε το δημοψήφισμα, μπήκαμε στην μάχη του ΟΧΙ.

Η καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε. για το «ΟΧΙ»

Βγάλαμε σποτ, που διακινήθηκε μαζικά στο διαδίκτυο – και κάναμε τηλεοπτική παρέμβαση μέσω της ΕΡΤ. Από τη Δευτέρα 29/6 είχαμε κεντρικό περίπτερο εξόρμησης στα Προπύλαια, με καθημερινές επεμβάσεις, ενώ συνεχίστηκαν οι εξορμήσεις μας σε Ταύρο, Καλλιθέα, Περιστέρι, Νίκαια-Κορυδαλλό, καθώς και σε Θεσσαλονίκη, Ιωάννινα, Αλεξανδρούπολη, Ιεράπετρα, Θήβα, Αργοστόλι.

Κεντρικό περίπτερο στην Αθήνα

Στα Προπύλαια, μ' ένα μεγάλο πανό, τρικακία υπέρ του ΟΧΙ, κεντρική προκήρυξη και διακίνηση του υλικού μας (εφημερίδες, μπροσούρες), καθώς και με μικροφωνική, προπαγανδίσαμε μαζικά το ΟΧΙ. Εκεί επίσης δόθηκαν αρκετές συνεντεύξεις σε ξένα ΜΜΕ που μας προσέγγισαν από Γερμανία, Ιταλία, Ισπανία, Σουηδία κ.α.

Το κλίμα εκβιασμών και τρομοκρατίας, που ήθελε να επιβάλλει η ντόπια Πέμπτη Φάλαγγα και τα ΜΜΕξαπάτησης, εμφανίστηκε στη διάρκεια αυτής της παρέμβασης, χωρίς να λείπουν και εντάσεις (καθώς στο κέντρο ο κόσμος είναι ετερόκλητος), ιδιαίτερα τις πρώτες μέρες, όταν ξένοι και ντόπιοι μνημονιακοί εξαπέλυαν με λύσσα την επίθεσή τους. Δεν ήταν λίγα τα περιστατικά που δοσίλογοι υποστηρικτές του ΝΑΙ μας επιτέθηκαν φραστικά, απειλώντας ότι... θα μας μηνύσουν και θα φωνάξουν την αστυνομία, με χυδαία, προκλητικά σχόλια και χειρονομίες. Η δική μας στάση ήταν ψύχραιμη και αποφασιστική, με την έμπρακτη υποστήριξη κόσμου που υποστήριζε το ΟΧΙ, απομακρύνοντας τους επίδοξους

τραμπούκους του ΝΑΙ, που κάποιες φορές μάλιστα το έβαλαν και στα πόδια.

Πέμπτη 2/7 και Παρασκευή 3/7 τα περιστατικά αυτά μειώθηκαν, καθώς οι μνημονιακοί χώνευαν ότι το κλίμα ήταν για τα καλά εναντίον τους. Ο θρίαμβος της Κυριακής άρχισε να κάνει την εμφάνισή του, καθώς η υποστήριξη του ΝΑΙ γινόταν μόνο με μπουρρητά εναντίον μας.

Κόσμος που περνούσε καθημερινά απ' το σημείο, έπαιρνε υλικό για να το μοιράσει σε χώρους δουλειάς και γειτονιές. **Η συζήτηση ξεπερνούσε τα τυπικά όρια του δημοψηφίσματος, φτάνοντας στη διαγραφή του χρέους και τη ρήξη με Ευρώ/Ε.Ε.** Η αποστροφή στους ντόπιους μνημονιακούς και τους διεθνείς εκβιαστές ήταν εντονότατη. Καθαρά άρχισε να φαίνεται και η ανησυχία για τον ΣΥΡΙΖΑ, την αποτυχημένη πολιτική του να υποκύπτει συνέχεια στους εκβιασμούς, να αποπληρώνει το χρέος, να συνεχίζει την εγκληματική τακτική των «διαπραγματεύσεων». Είχε αρχίσει να γίνεται φανερό ότι ο ΣΥΡΙΖΑ αδυνατούσε να υπερασπιστεί το ΟΧΙ.

Στις εργατικές-λαϊκές γειτονιές

Οι παρεμβάσεις μας γίνονταν με ντουντούκα, προκήρυξη, αφίσα, τρικακί και την Εργατική Πάλη. Χρησιμοποιήσαμε συνεργεία, που με μικρές πορείες και συνθήματα προπαγανδίζαν ηχηρά το ΟΧΙ. Σ' αυτές τις γειτονιές, η πλειοψηφία του κόσμου υπερασπιζόταν το ΟΧΙ συντριπτικά, στέλνοντας τους θιασώτες του ΝΑΙ να κρυφτούν στα λαγούμια τους. Νοικοκυρές πανηγύριζαν με σηκωμένες γροθιές απ' τα

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Κόντρα στην ηττοπάθεια και τις υπονομεύσεις της κυβέρνησης/του ΣΥΡΙΖΑ, τη λυσασμένη επίθεση των ντόπιων και ξένων μνημονιακών, των ΜΜΕξαπάτησης και της προδοτικής στάσης του ΚΚΕ, ξεκινήσαμε και ολοκληρώσαμε με αποφασιστικότητα, μαζί με συναγωνιστές, την καμπάνια μας.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. μοίρασε στο κέντρο και τις γειτονιές της Θεσσαλονίκης, καθώς και στις συγκεντρώσεις του ΟΧΙ στον Λευκό Πύργο χιλιάδες κείμενα, κόλλησε αφίσες και διακίνησε την Εργατική Πάλη, τις μπροσούρες και βιβλία των εκδόσεων μας. Κάναμε εξορμήσεις σε πλατείες και λαϊκές αγορές σε Αμπελόκηπους, Εύοσμο, Κορδελιό, Νεάπολη, Χαριλάου, Αγ. Θεράποντα, στη Λαμπράκη, στον πεζόδρομο της Καλαμαριάς, καθώς και στο κέντρο της πόλης στα στέκια της νεολαίας (Καμάρα, Ναυαρίνο, παραλία). Επισκεφτήκαμε εργασιακούς χώρους όπως: νοσοκομεία (Ιπποκράτειο, Θεαγένειο), Σούπερ Μάρκετ, ΟΕΑΔ, ΕΡΤ3, τράπεζες (όσες ήταν ανοικτές), όπου συνομιλήσαμε με τους εργαζόμενους αλλά και με τον κόσμο που περίμενε στις ουρές των ΑΤΜ. Διοργανώσαμε τέσσερις ανοικτές ομιλίες (Καλαμαριά, Αμπελόκηποι, Εύοσμος, Τούμπα), καθώς και μικρές πορείες με ντουντούκα στα στενά φτωχών γειτονιών και σε μπλοκ εργατικών κατοικιών.

Βασικοί άξονες της εκστρατείας μας ήταν:

Ψηφίζουμε ΟΧΙ στην κάλη,

ΟΧΙ στις προτάσεις των εκβιαστών της Ε.Ε και του ΔΝΤ

ΟΧΙ σε οποιαδήποτε συμφωνία και νέα μέτρα της κυβέρνησης

ΟΧΙ σε αλλά μνημόνια

Αγωνιζόμαστε για Διαγραφή του χρέους και ρήξη με Ε.Ε και Ευρώ τώρα!

Εθνικοποίηση των τραπεζών και τομέων κλειδιών της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο. Κυβέρνηση των εργαζομένων

ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Πριν την ανακοίνωση του δημοψηφίσματος, η Ο.Κ.Δ.Ε. καλούσε σε συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας την Πέμπτη 25/6 και Κυριακή 28/6 (εκείνη τη μέρα υπήρχε και κάλεσμα της ΑΔΕΔΥ), καλώντας εργαζόμενους και νεολαία να μην δεχτούν οποιαδήποτε συμφωνία με τους Δανειστές-Εκβιαστές, ενημερώνοντας για την επαίσχυντη πρόταση που είχε τεθεί στο τραπέζι από την κυβέρνηση/το ΣΥΡΙΖΑ. Την Κυριακή 28/6 (ήδη είχε ανακοινωθεί το δημοψήφισμα), με δική μας παρέμβαση, στη συγκέντρωση συμμετείχε και ο **Σύλλογος Εστιακών Φοιτητών Πανεπιστημίου Ιωαννίνων** με πανό και προκήρυξη. Στο σύλλογο αυτό παρεμβαίνουμε συστηματικά εδώ και έναν χρόνο: ήταν ο μοναδικός σύλλογος φοιτητών στα Γιάννενα που συμμετείχε οργανωμένα στις κινητοποιήσεις για το ΟΧΙ.

Ξεκινήσαμε καμπάνια με καθημερινές απογευματινές παρεμβάσεις στη Νομαρχία, το κεντρικό σημείο της πόλης (απ' όπου ξεκινάει και οι περισσότερες διαδηλώσεις). Επίσης τοποθετήσαμε αρκετά πανό σε κεντρικά σημεία και καθημερινά υπήρχε πανό στη Νομαρχία.

Η αντίδραση του κόσμου ήταν υπέρ του ΟΧΙ, ενώ η πλειοψηφία των νέων τάσσονταν και υπέρ μιας ευρύτερης ρήξης/σύγκρουσης με την Ε.Ε.

Η συγκέντρωση του ΟΧΙ την Πέμπτη 2/7 ξεχώρισε αριθμητικά για τα δεδομένα της πόλης και των οργανώσεών της, καθώς έκλεισε ο κεντρικός δρόμος μπροστά από τη Νομαρχία (περίπου 300-400 άτομα). Συμμετείχαν ή καλούσαν ΣΥΡΙΖΑ, ΟΚΔΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, Πρωτοβουλία πολιτών υπέρ του ΟΧΙ (κυρίως ΣΥΡΙΖΑ). Η συγκέντρωση του ΝΑΙ (περίπου 100 άτομα) την Παρασκευή 3/7 ξεκίνησε επεισοδιακά, καθώς δημιουργήθηκε αυθόρμητη αντισυγκέντρωση κατά του ΝΑΙ και του Περιφερειάρχη Ηλείου, που με δηλώσεις είχε χαρακτηρίσει «προδοτές» όσους ψηφίζουν ΟΧΙ.

ΙΕΡΑΠΕΤΡΑ: «ΠΡΩΤΟΥΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΟΧΙ»

Στην Ιεράπετρα, δημιουργήθηκε Πρωτοβουλία για το ΟΧΙ, με μικρή καθυστέρηση (δύο μέρες) και μικρή συμμετοχή, καθώς ο περισσότερος κόσμος περίμενε αρχικά τις πρωτοβουλίες του τοπικού ΣΥΡΙΖΑ, που αποδείχτηκαν φοβισμένες, απολογητικές και διστακτικές (με ραντεβού που δεν ανακοινώνονταν και κινητοποιήσεις που δεν προπαγανδίζονταν). Στο κάλεσμά μας ανταποκρίθηκαν συναγωνιστές από την Επιτροπή Αγώνα Ιεράπετρας, που βρίσκεται σε σχεδόν μόνιμη δραστηριοποίηση τα τελευταία 5 χρόνια. Η Πρωτοβουλία κινήθηκε με κείμενο που εξηγούσε τη σημασία του ΟΧΙ, τις συνέπειες που θα είχε το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος για το κίνημα και το μέλλον των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας στη χώρα μας και πανευρωπαϊκά.

Συμμετείχαμε στις δύο συγκεντρώσεις που πραγματοποιήθηκαν στην πλατεία της πόλης με μοίρασμα και κεντρική τοποθέτηση, το κείμενό μας διαβάστηκε στους τρεις ραδιοφωνικούς σταθμούς της πόλης και αναρτήθηκε στα site τους, ενώ κάναμε μια τηλεφωνική παρέμβαση σ' έναν απ' αυτούς. Η Πρωτοβουλία διατηρήθηκε και διευρύνεται μετά το δημοψήφισμα, παίρνοντας το χαρακτήρα μιας κίνησης στήριξης της απόφασης του ελληνικού λαού να μην γυρίσει σε κανενός είδους μνημόνια.

μπαλκόνια, εργαζόμενοι και άνεργοι έδιναν συγχαρητήρια γι' αυτή την παρέμβαση, ενώ συγκινητικοί ήταν και οι συνταξιούχοι, που ξεκαθάριζαν ότι θα ψηφίσουν ΟΧΙ παρά την τρομοκρατία των κλειστών τραπεζών και ουσιαστικά τη μη καταβολή ολόκληρης της σύνταξής τους. **Το κλίμα θριάμβου της 5^{ης} Ιουλίου το έδειξαν οι εργατογειτονιές της Αθήνας.**

Ο θρίαμβος του ΟΧΙ ανοίγει νέους δρόμους

Οι εργατικές και λαϊκές μάζες έδειξαν με το θριαμβευτικό ΟΧΙ ότι δεν θέλουν με τίποτα να επιστρέψουν στα κτηνώδη μνημονιακά καθεστώτα του Παπανδρέου, του Παπαδήμου και κυρίως των Σαμαρά-Βενιζέλου. Ήθελαν να δώσουν ένα γερό μάθημα στους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, να δείξουν ότι δεν πολυνοιάζονται για το Ευρώ και την Ε.Ε. Ξεπέρασαν τις ηγεσίες και κυρίως τον κατάπτυστο πλέον Τσίπρα, που έχει το θράσος μετά απ' αυτό το αποτέλεσμα να ξαναζωντανέψει τους μνημονιακούς, να υπογράψει νέο τρισεχειρότερο και ταπεινωτικό Μνημόνιο.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. θα συνεχίσει την μάχη μέχρι τέλους, μέχρι τη νίκη. Η υπογραφή του νέου μνημονίου πάνω σε μια οικονομία-ερείπιο θα δημιουργήσει τεράστια προβλήματα, για να κάμψει την αντίσταση των μαζών: έκρηξη της φτώχειας, μη καταβολή μισθών, απολύσεις, κατάρρευση κοινωνικών υπηρεσιών, ακόμα και απειλή για πείνα. Αυτά πρέπει να αντιμετωπίσουμε μ' ένα σχέδιο αγώνων σε γειτονιές και χώρους δουλειάς, για να νικήσουμε στην τεράστια σύγκρουση που έχει ανοίξει.

B.K.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ

Η καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε. είχε ξεκινήσει από τον Μάιο, συμβάλλοντας ώστε παρόλη την κάμψη των αγώνων το προηγούμενο διάστημα, να βρεθούμε αρκετά προετοιμασμένοι μπροστά στις εξελίξεις. Στις μέρες από την ανακοίνωση ως τη διενέργεια του δημοψηφίσματος, πραγματοποιούσαμε καθημερινά παρεμβάσεις στο κέντρο της πόλης (Δημαρχείο). Μοιράστηκαν εκατοντάδες κείμενα χέρι με χέρι, ενώ χρησιμοποιήθηκαν τρικάκια και αφίσες σ' όλη την πόλη. Η ανταπόκριση των εργαζόμενων και νέων ήταν θερμή, στην προσπάθεια μας να προβάλλουμε το ΟΧΙ ως απάντηση στους εκβιασμούς των δανειστών αλλά και να καταδικάσουμε οποιαδήποτε αντεργατική-αντιλαϊκή συμφωνία της κυβέρνησης, που αντιτίθεται στους αγώνες μας και θα ακύρωνε το περιεχόμενο της λαϊκής νίκης της 25^{ης} Γενάρη. Ακόμα, αναδεικνύαμε την πλήρη καταστροφή της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας απ' τα Μνημόνια, τονίζοντας την ανάγκη να απαντήσουμε με συλλογικές διαδικασίες και αυτοοργάνωση σε γειτονιές, χώρους δουλειάς, σχολές και σχολεία. Μ' αυτά τα χαρακτηριστικά, στην παρέμβασή μας κινητοποιήθηκε και σημαντικό κομμάτι του περίγυρού μας, νέων εργαζομένων και φοιτητών, συμμετέχοντας ενεργά στις παρεμβάσεις και αυξάνοντας τη δυναμική τους.

Έτσι, η Ο.Κ.Δ.Ε. έγινε πιο αναγνωρίσιμη στην πόλη, αφήνοντας μια σημαντική παρακαταθήκη για τους αγώνες που έρχονται, μιας και η ανταπόκριση ήταν ικανοποιητική, όχι μόνο υπέρ του ΟΧΙ αλλά και ως ένα βαθμό για τους βασικούς άξονες του προγράμματός μας.

«Μένουμε Ευρώπη»

Η απόπειρα ενός ελληνικού Μαϊντάν θα συνεχιστεί

Εκ πρώτης όψεως, το «Μένουμε Ευρώπη» μόνο σαν φτηνή καρικατούρα του Μαϊντάν μπορεί να εκληφθεί. Θα ήταν ωστόσο τραγικό λάθος, αν υποτιμούσαμε τους κινδύνους που εγκυμονεί αυτή η οργανωμένη προσπάθεια του αστικού συστήματος να ανασυντάξει τις δυνάμεις του, ακόμη κι αν προς το παρόν περιορίζεται αναγκαστικά στο επίπεδο των συνημάτων και των συγκεντρώσεων.

■ Σοφία Θεοδοροπούλου

Τον χειμώνα του 2013 ξεκίνησαν στην Ουκρανία διαδηλώσεις στην πλατεία Ανεξαρτησίας (Μαϊντάν) του Κιέβου ενάντια στην απόφαση της κυβέρνησης του Γιανουκόβιτς να ακυρώσει τη συμφωνία με την Ε.Ε. Πρωταγωνιστικό ρόλο έπαιξε η φιλοευρωπαϊκή μερίδα της ουκρανικής αστικής τάξης, γνωστά νεοφιλελεύθερα αρπακτικά όπως η Τιμοσένκο, με την απροκάλυπτη στήριξη και καθοδήγηση των αμερικάνων και ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, ιδιαίτερα της Γερμανίας. Στο πλευρό τους έδρασαν ναζιστικές συμμορίες, που επιδόθηκαν σε απίστευτες σφαγές και φρικαλεότητες σε βάρος του ρωσόφωνου πληθυσμού. Στηρίχτηκαν σε μερικές χιλιάδες της μικροαστικής ανθρώπινης σκόνης, που πίστεψαν αφελώς στον ευρωπαϊκό «παράδεισο», ενώ το εργατικό κίνημα δεν κατάφερε να έχει ανεξάρτητη πολιτική και παρέμβαση στις δραματικές εξελίξεις.

Στην Ελλάδα, στους μήνες που ακολούθησαν τη νίκη στις εκλογές και ιδιαίτερα ενόψει του δημοψηφίσματος της 5^{ης} Ιουλίου, το αστικό σύστημα άρχισε να καταστρώνει και να θέτει σε εφαρμογή ένα «ελληνικό Μαϊντάν», που έκανε τα πρώτα βήματά του με την πρωτοβουλία «Όχι Μπαλτά στην Παιδεία» και συγκροτήθηκε καλύτερα γύρω από το σύνθημα «Μένουμε Ευρώπη» και υπέρ του «ναι» στο δημοψήφισμα. Οι διαφορές ανάμεσα στις δύο χώρες είναι αρκετές και σημαντικές και έχουν να κάνουν κυρίως με τον διαφορετικό ταξικό συσχετισμό, τους αγώνες και τις παραδόσεις του ελληνικού εργατικού και λαϊκού κινήματος. Ωστόσο, **παρά τις διαφοροποιήσεις στην κλίμακα και τις μεθόδους, Μαϊντάν και «Μένουμε Ευρώπη» έχουν εμφανείς αναλογίες και ασφαλώς κοινό στόχο, την ευθεία επίθεση στους εργαζόμενους**, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία, το χτύπημα του κινήματος.

Βασικοί ενόρχηστρωτές του «Μένουμε Ευρώπη» ήταν τα κόμματα του κεφαλαίου, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι, και γενικά οι ντόπιες αστικές δυνάμεις, υπό την καθοδήγηση πάντα των Βρυξελλών και της Φρανκφούρτης. Πρωταγωνιστικό ρόλο ανέλαβαν οι αρχιερείς της νεοφιλελεύθερης βαρβαρότητας, όπως οι Άδωνις Γεωργιάδης, Κυριάκος Μητσοτάκης, Λοβέρδος, Χατζηδάκης, Χριστοφιλοπούλου, Διαμαντοπούλου, Καμίνης, Μπουτάρης, ακόμη και το ζόμπι ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης. Γύρω τους συσπειρώθηκε και κινητοποιήθηκε όλος ο συρφετός των δοσίλογων: βιομήχανοι, εμπορικά-οικονομικά-«επιστημονικά» επιμελητήρια και σύλλογοι, ψευτο-διανοούμενοι, η Εκκλησία, δήμαρχοι και περιφερειάρχες, ξεχασμένοι αστικοποιημένοι γραφειοκράτες της ΓΣΣΕ και της ΟΤΟΕ, επιχειρηματίες που αύξησαν τα κέρδη τους μέσα στην κρίση ξεζουμίζοντας τους εργαζόμενους, σύγχρονοι μαυραγορίτες και φυσικά οι καναλάρχες και οι αργυρώνητοι

μνημονιακοί δημοσιογράφοι, που θήτευσαν στα ιδιαίτερα φροντιστήρια του ΔΝΤ. Με λίγα λόγια, το αστικό στρατόπεδο ως σύστημα ρίχτηκε στη μάχη του ΝΑΙ και του «Μένουμε Ευρώπη».

Τους δευτεροκλασάτους και παρατρεχάμενους αυτής της οικονομικο-πολιτικής ελίτ τους θαυμάσαμε σε όλο το μεγαλείο της κιτς αισθητικής τους στις συγκεντρώσεις της πλατείας Συντάγματος, στην πρώτη στη μεταπολιτευτική ιστορία εμφάνισή τους στο δρόμο, να διαδηλώνουν για τα συμφέροντά τους. Τον γύρο του διαδικτύου έκαναν οι φωτογραφίες με τον ανέμελο «διαδηλωτή» που απολαμβάνει το κρασί του στο κολονάτο ποτήρι, την ευτυχισμένη «διαδηλώτρια», φορτωμένη κοσμήματα αξίας μερικών δεκάδων χιλιάδων ευρώ, τα στολισμένα με ROLEX τρυφηλά χεράκια να κραδαίνουν πλακάτ με συνθήματα μίσους, όπως: «Ναι στις προτάσεις Πουνκέρ», «Υψηλές συντάξεις = υφεσιακό μέτρο», «Όχι στην Ελλάδα της ΕΡΤ», «Το δημόσιο χρέος είναι κατά 80% παροχές και συντάξεις δημοσίων υπαλλήλων», «Δεν θα γίνουμε η τελευταία Σοβιετία». Μεταξύ τους βρέθηκαν κομμάτια των μεσαιών στρωμάτων και της εργατικής αριστοκρατίας, ατομικοποιημένα, ηττοπαθή και συμφεροντολόγα, που οι ουρές στα ΑΤΜ τους συγκίνησαν περισσότερο από τις ουρές στον ΟΑΕΔ και στα συσσίτια. Ασφαλώς, δεν ήταν η γοητεία του ξεφτισμένου «ευρωπαϊκού οράματος» που κινητοποίησε όλους αυτούς. **Ήταν το αντιδραστικό αίτημά τους να φορτωθεί όλο το βάρος της κρίσης στα εργατικά και λαϊκά στρώματα** με διαρκή Μνημόνια, πιο σκληρά αντεργατικά μέτρα, ανθρωποθυσίες. Ήταν το γνήσιο ταξικό μίσος που εξηγεί το θράσος και την επιθετικότητα με την οποία εκδηλώθηκαν.

Οι συγκεντρώσεις του «Μένουμε Ευρώπη» είχαν σκανδαλωδώς προνομιακή μεταχείριση από τα ιδιωτικά ΜΜΕ-ξαπάτησης. Ο χρόνος που αφιερώθηκε στα κεντρικά δελτία ειδήσεων των ιδιωτικών καναλιών για τη συγκέντρωση του ΝΑΙ στις 30/6 ήταν συνολικά περίπου 43 λεπτά, ενώ για την αντίστοιχη συγκέντρωση υπέρ του ΟΧΙ, που ήταν ομολογουμένως πολύ μαζικότερη, αφιερώθηκαν λιγότερα από πέντε λεπτά! Ακόμα και η ΕΡΤ, που κατένευε τον χρόνο ισομερώς, όπως αποδείχτηκε δεν

απέδωσε την αντικειμενική πραγματικότητα.

Όσον αφορά τη συμμετοχή, οι «αντικειμενικές εκτιμήσεις» των ΜΜΕ-ξαπάτησης έκαναν λόγο για «πλήθος πολιτών που κατέκλυσε το κέντρο της Αθήνας» και ανέβαζαν τους διαδηλωτές σε 30.000, ακόμη και 50.000, όταν στην πραγματικότητα η πιο μαζική από τις συγκεντρώσεις του «Μένουμε Ευρώπη» δεν ξεπέρασε τις 5.000, γεμίζοντας μετά βίας την πάνω πλευρά της πλατείας Συντάγματος. Οι πιο ειλικρινείς μίλησαν για μάλλον αποτυχημένες συγκεντρώσεις, και σε κάθε περίπτωση κατώτερες των προσδοκιών. Δεν έλειψαν οι καταγγελίες για εξαγορά ταλαίπωρων ανθρώπων, ενώ τα χουντοκάναλα δεν δίστασαν να προβάλουν ακόμα και μακρινά πλάνα από άλλες συγκεντρώσεις στο Σύνταγμα!

Στις 5 Ιουλίου, το μαύρο αντιδραστικό μπλοκ, οι ντόπιες μνημονιακές δυνάμεις και οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, υπέστησαν συντριπτική ήττα και μάλιστα στον βασικό πυλώνα της αστικής ιδεολογίας, δηλαδή την Ε.Ε. και το Ευρώ, όπου μετατόπισαν όλη την αντιπαράθεση θεωρώντας ότι είναι το «ισχυρό χαρτί» τους. Γρήγορα όμως φάνηκε ότι δεν θα σεβαστούν πλειοψηφίες και θα σκληρύνουν τη στάση τους. Οι εμφυλιοπολεμικές κραυγές σαν αυτές του προσωρινού αρχηγού της ΝΔ Μείμαρκα για «δυναμική παρέμβαση των δυνάμεων της αστικής τάξης», της Μπακογιάννη πριν το δημοψήφισμα για «εισβολή στο Μαξίμου» ή του Λοβέρδου για «Τουδί» δείχνουν ότι η σύγκρουση θα συνεχιστεί, θα γίνει οξύτερη και βιαιότερη, δεν πρόκειται να μείνει στα σκληρά λόγια ή στις συγκεντρώσεις. Πίσω από αυτά τα πολύχρωμα, αντιδραστικά και επικίνδυνα εγχειρήματα τύπου «Μένουμε Ευρώπη» κρύβεται η προσπάθεια του μνημονιακού μπλοκ να επανασυσπειρώσουν τις δυνάμεις τους, ώστε να επιβάλουν μια δυναμική λύση, η οποία πιθανότατα θα υπερβεί τα όρια της ίδιας της αστικής δημοκρατίας.

Η υπεράσπιση του ΟΧΙ της 5ης Ιουλίου σημαίνει ότι το εργατικό κίνημα - μεταξύ άλλων - πρέπει να αντιμετωπίσει με μαζικές εργατικές συγκεντρώσεις την εγχώρια πέμπτη φάλαγγα, να ξαναβάλει τους μνημονιακούς στις τρύπες τους.

Να καταργήσουμε το νέο Μνημόνιο Υπεράσπιση του ΟΧΙ της 5ης Ιουλίου!

Το αποτέλεσμα της 5ης Ιουλίου ανοίγει μια νέα σελίδα, ιστορικής σημασίας, στη σύγχρονη πολιτική ιστορία της χώρας και του εργατικού κινήματος. Μετά το θρίαμβο του ΟΧΙ, η κατάσταση σε Ελλάδα και Ε.Ε./Ευρωζώνη είναι πολύ διαφορετική.

1 Το αποτέλεσμα, κάτω από συνθήκες πρωτοφανών εκβιασμών, κινδυνολογίας, τρομοκρατίας, παραπληροφόρησης, συκοφαντίας... κλεισίματος των τραπεζών, απειλών για λιμό κ.α. αποτελεί έναν πραγματικά μεγαλειώδη θρίαμβο της θέλησης και αντίστασης του ελληνικού λαού. Αν εξέλειπαν αυτά ή περιορίζονταν έστω λίγο, το ΟΧΙ θα κέρδιζε ακόμη 10 ποσοστιαίες μονάδες. Μ' αυτή την έννοια υπήρξε νόθευση του αποτελέσματος. Επίσης, αν όχι για τη «νόθευση», σίγουρα για τον περιορισμό του ΟΧΙ ευθύνεται και ο ΣΥΡΙΖΑ (υποχωρήσεις και συμβιβασμοί, μνημονιακή πρόταση 47+5 σελίδων... δογματική προσκόλληση στο «πάση θυσία στο Ευρώ» κ.λπ.). Η συμμετοχή έφτασε στο 62,5% (όσο στις ευρωεκλογές του Μάη 2014 ή τις εκλογές της 25ης Γενάρη), δείχνοντας ότι δεν άφησε κανέναν αδιάφορο αυτή η μάχη.

2 Το 61,31% (και το πολύ μεγαλύτερο «ανόθευτο» ποσοστό) έχει παλλαϊκά χαρακτηριστικά, όπου τουλάχιστον κυρίαρχο είναι το ποσοστό του ΟΧΙ των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων, που κινήθηκε σε ασύλληπτα ποσοστά. Οι μεγάλες κοινωνικές και πολιτικές μετατοπίσεις που ξεκίνησαν με τα Μνημόνια συνεχίζονται, μεγαλώνουν, βαθαινούν. Συνεχίζουν μια προοδευτική, αριστερή πορεία, ανεξάρτητα: (α) από το επίπεδο των αγώνων ή ακουμπώντας σε μια προηγούμενη δυναμική τους και συγκεκριμένα αυτή της καυτής διατίθας 2010-12, (β) από τη δυσκολία των προβλημάτων που τίθενται, όπως στο Δημοψήφισμα, όπου αντιπαράτεθηκαν όχι μόνο δυο διαφορετικές πολιτικές αλλά δυο διαφορετικοί κόσμοι.

Μπορεί ο παρατεταμένος κοινωνικός πόλεμος της μνημονιακής εποχής για κάποιους να μην υπήρξε ποτέ, αλλά φαίνεται ολοκάθαρα ότι για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, τη νεολαία, τους φτωχούς, για όλους τους «από κάτω» δεν σταμάτησε ποτέ.

3 Οι μνημονιακές δυνάμεις υπέστησαν συντριπτική ήττα, όχι μόνο πολιτικά. Έδωσαν τη μάχη με ό,τι δυνάμεις διέθεταν, πολιτικές και κοινωνικές. Κινητοποίησαν βιομήχανους, επιμελητήρια, συλλόγους, Εκκλησία, δημάρχους, περιφερειάρχες... φυσικά τα ΜΜΕξάπλησης, τους ξεχασμένους αστικοποιημένους γραφειοκράτες (ΓΣΕΕ, ΟΤΟΕ). **Το αστικό σύστημα σαν σύνολο έδωσε τη μάχη και την έχασε ολοκληρωτικά.**

4 Ηττήθηκαν ιδεολογικά στο βασικό πυλώνα της ιδεολογίας τους, την Ε.Ε./Ευρωζώνη, όπου μετατόπισαν όλη την αντιπαράθεση, νομιζοντας ότι είναι το «ισχυρό χαρτί» τους. Απέτυχαν να ξανακερδίσουν την εξουσία. Προσπάθησαν να τρομάξουν τα μικροαστικά στρώματα, να επανασυγκολλήσουν το αστικό μπλοκ εξουσίας υπό τον τίτλο «ευρωπαϊκές δυνάμεις». Αυτή η αποτυχία θέτει θέμα λειτουργίας του αστικού καθεστώτος, οξυτάτης κρίσης του, ενός πραγματικού ερωτηματικού για την πορεία του. Πρέπει να προστεθεί η αμέριστη βοήθεια, ο οργανωτικός και καθοδηγητικός ρόλος της ευρωπαϊκής πολιτικοοικονομικής (από τις 25 Γενάρη και μετά).

5 Οι ιμπεριαλιστές της Ε.Ε. με επικεφαλής τους Μέρκελ-Σόιμπλε σχεδίασαν και οργάνωσαν μεθοδικά τη σύγκρουση για να υποτάξουν τον ελληνικό λαό (όπως είχαν επιχειρήσει σε Σκωτία, Καταλονία), να σώσουν τους υποτακτικούς που καταρρέουν (Ισπανία, Ιταλία, Πορτογαλία κ.λπ.), να αποτρέψουν την εξάπλωση του ελληνικού «παραδείγματος». Απέτυχαν παταγωδώς, το ΟΧΙ πυρπολεί εκ νέου την κοινωνική πυρριτιδαποθήκη της Ε.Ε./Ευρωζώνης. Ήταν ΟΧΙ και ενάντια στο Ευρώ (οι ίδιοι είχαν καθορίσει αυτό το πεδίο σύγκρουσης!) και ένα σημαντικό μέρος αυτού του ποσοστού ανήκει στη ρήξη/έξοδο από Ε.Ε./Ευρωζώνη, όπως όλοι οι ευρωπαίοι εργαζόμενοι καταλαβαίνουν.

6 Το ΟΧΙ σημαίνει, τουλάχιστον για ένα μέρος του, και ρήξη με Ευρωζώνη/Ε.Ε., ΔΝΤ, Μνημόνια, χρέος - το έχουν καταλάβει πολύ καλά οι ιμπεριαλιστές της Ε.Ε. και οι ντόπιοι πεμπτοφαλαγίτες. Γι' αυτό δεν πρόκειται να εγκαταλείψουν τις προσπάθειες επανάκαμψής τους. Ο ελληνικός λαός έζησε από τις 25 Γενάρη και ιδιαίτερα στις 7 μέρες του δημοψηφίσματος ένα μέρος ενός καλά οργανωμένου σχεδίου, μια «ελληνική Μαϊντάν» (με διαφοροποιήσεις στην κλίμακα/τις μεθόδους λόγω των ταξικών συσχετισμών στη χώρα μας), που πρόκειται να συνεχιστεί. Οι ιμπεριαλιστές δεν πρόκειται να σεβαστούν τίποτα, να αναγνωρίσουν/καταλάβουν ποτέ πως η θέληση και αντίσταση ενός λαού άντεξε στο «θάλαμο βασανιστηρίων» του Πούρογκρουπ και νίκησε τα ΑΤΜ.

7 Το συμβούλιο πολιτικών αρχηγών υπό την αιγίδα του Παυλόπουλου (ήταν ο αρχηγός του μνημονιακού μπλοκ στο Δημοψήφισμα) υπήρξε βαρύτατο έγκλημα. Ανασαιίνει «πολιτικές» δυνάμεις, που ο ελληνικός λαός καταδίκασε και περιθωριοποίησε. Ομοίως, αυτό που είπε ο Τσίπρας «δεν υπάρχουν νικητές και ηττημένοι» είναι ασέβεια απέναντι στον ελληνικό λαό.

Η ήττα των αστικών δυνάμεων (κοινωνικών και πολιτικών) είναι μεγάλη και ιστορική. Η βαθύτατη κρίση τους μπορεί ν' αντιστραφεί μόνο με τη συνέχιση των εγκληματικών επιλογών από τον Τσίπρα/ΣΥΡΙΖΑ - που μάλιστα ανοίγουν την πόρτα σε «λύσεις» τύπου «εθνικής ενότητας». Δυστυχώς, οι κίνδυνοι είναι παραπάνω από υπαρκτοί.

Αυτή η πολιτική του Τσίπρα/ΣΥΡΙΖΑ υπονομεύει το ΟΧΙ, απειλεί να το ακυρώσει (όπως επιχειρήσει και με το μήνυμά της 25ης Γενάρη), επαναφέρει τα Μνημόνια. Η απόκρουση αυτών των κινδύνων βρίσκεται αποκλειστικά στα χέρια των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, που πρέπει να την επιβάλλουν με τους αγώνες τους.

8 Η τεράστια νίκη του ΟΧΙ οφείλεται κατά βάση στο ότι οι εργατικές και λαϊκές μάζες δεν θέλουν με τίποτα να επιστρέψουν στα κτηνώδη μνημονιακά καθεστώτα των Παπανδρέου, Παπαδήμου και κυρίως Σαμαρά-Βενιζέλου. Στη θέλησή τους να υπερασπίσουν και διευρύνουν τη νίκη της 25ης Γενάρη, να φράξουν το δρόμο επιστροφής στα Μνημόνια, να δώσουν ένα γερό μάθημα στους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, να δείξουν ότι δεν πολυνοιάζονται για Ευρώ και Ε.Ε.

Το μήνυμά του Δημοψηφίσματος ενάντια σε χρέος, μνημόνια, «προτάσεις» κ.λπ. δε δέχεται την παραμικρή παραχάραξη, όπως αυτή που προσπάθησαν να κάνουν για τις εκλογές (δήθεν μήνυμα «παραμονής στο Ευρώ»). Δεν ξελασπώνει τον Τσίπρα για τις υποχωρήσεις, την επαίσχυντη συμφωνία της 20ης Φλεβάρη, τη δήθεν διαπραγμάτευση... την αποπληρωμή του χρέους, τη δική του μνημονιακή πρόταση των 47 + 5 σελίδων, την τεράστια ευθύνη για τη λυσσώδη απεπιθέση των βρικόλακων των Μνημονίων. Αντικειμενικά τον στριμώχνει, περιορίζει τη συμβιβαστική και φιλοΕΕ πολιτική του, άλλο αν αυτός πράξει αλλιώς και σπεύσει να συμβιβαστεί ακόμη περισσότερο, πράγμα που είναι και το πιο πιθανό. Αυτό σηματοδοτεί το ότι έσπευσε να συναντηθεί με Ν.Δ., Θεοδωράκη, Γεννηματά.

9 Για το εργατικό κίνημα ανοίγεται μια περίοδος ελπίδων, αλλά και κινδύνων. Στο σημείο που έχουμε φτάσει, για τους ιμπεριαλιστές (και όχι μόνο) δεν υπάρχουν πλειοψηφίες και μειοψηφίες: **όποιος έχει σχέδιο, είναι καλύτερα οργανωμένος και κυρίως αποφασιστικός και αποφασισμένος, αυτός θα νικήσει.**

Το αποτέλεσμα ήταν μια ήττα και για την σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ. Προστίθεται σε σειρά ηττών και εγκληματικών «λαθών», π.χ. από το Δεκέμβρη του 2008. Αυτό δεν οφείλεται μόνο στην ηττοπάθειά του, στις ασυ-

ημόνιο - Τέρας 5ης Ιουλίου

ναρτησίες περί «οργανωμένης πάλης», αλλά σχετίζεται με την σταλινική του φύση, που οι μάζες ερμηνεύουν (όπως πραγματικά είναι) σαν «στυλοβάτη του συστήματος». Το άκυρο στο Δημοψήφισμα δεν ακυρώνει, αλλά επαναβεβαιώνει την ιστορία του.

10 Η οικονομία καθημερινά καταρρέει και διαλύεται. Ο ελληνικός καπιταλισμός δε λειτουργεί. Οι αστικές δυνάμεις χρησιμοποιούν το σταμάτημα λειτουργίας της οικονομίας για να κάμψουν την αντίσταση του ελληνικού λαού. Μια πρωτοφανής κατάσταση, ακόμη και για εμπόλεμες περιόδους, με δραματικές επιπτώσεις που αποκαλύπτονται/χειροτερεύουν καθημερινά. Επιχειρήσεις κλείνουν, είτε αντικειμενικά, είτε για λόγους ένταξης στο τρομοκρατικό σχέδιο των ιμπεριαλιστών, είτε για κερδοσκοπικούς λόγους – με αποτέλεσμα ένα νέο τεράστιο κύμα ανεργίας, απλήρωτης/ανασφάλιστης εργασίας, σταμάτημα και των πιο στοιχειωδών οικονομικών λειτουργιών του κράτους, κατάρρευση των κάθε είδους συναλλαγών και υποχρεώσεων των επιχειρήσεων και πολιτών μεταξύ τους ή με το κράτος κλπ. Οι εργαζόμενοι βρίσκονται μπροστά σε μια έκτακτη κατάσταση φτωχοποίησης και εξαθλίωσης, ακόμα και επισιτιστικής κρίσης. Η διέξοδος θα αργήσει πολύ, αν ποτέ γίνει δεδομένης και της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης.

Η Ε.Ε./Ευρωζώνη είναι στρατηγική αστική επιλογή. Έτσι, οι υποστηρικτές του «Μένουμε Ευρώπη» είναι (και ήταν) βέβαιο ότι θα σκληραίνουν τη στάση διαρκώς. Ο Μείμαρakis, μόλις έγιναν γνωστά τα πρώτα αποτελέσματα, δήλωσε: «Αν δεν έρθει συμφωνία την Τετάρτη, θα παρέμβουν οι δυνάμεις της αστικής τάξης, θα απαντήσουμε πολύ διαφορετικά οι πολίτες της δημιουργίας» - δείχνοντας πόσο οξυμένη είναι η κατάσταση, ότι η σύγκρουση δεν θα μείνει σε σκληρά λόγια ή συγκεντρώσεις.

11 Το ΟΧΙ είναι μια εξέγερση του ελληνικού λαού ενάντια σε πρωτοφανείς καταστάσεις (εργοδοτική και ιδεολογική τρομοκρατία, εμφυλιοπολεμικό κλίμα κ.α.). Οι ιστορικές ταξικές

μάχες δεν πέφτουν από τον ουρανό –άλλο αν έρχονται «ξαφνικά»-, έχουν ρίζες στο παρελθόν και παρόν, στα βιώματα του ελληνικού λαού, στους μικρούς και μεγάλους αγώνες. Ακόμα μια φορά στην ελληνική ιστορία, οι μάζες ξεπέρασαν τις ηγεσίες/κόμματα (δεν αναφερόμαστε στα ανθρωπάκια των ΓΣΕΕ και ΟΤΟΕ ή τους σταλινικούς του ΚΚΕ), πρωτίστως του ΣΥΡΙΖΑ, βάζοντας σημαντική υποθήκη για το μέλλον. Το παράθυρο που άνοιξε με τους αγώνες και την 25^η Γενάρη, με το μεγαλειώδες ΟΧΙ άνοιξε ακόμη περισσότερο, παρότι στην 5μηνη διακυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ είχε αρχίσει να μισοκλείνει. Το δημοψήφισμα είχε τη δική του δυναμική, που δεν περίμενε/ήθελε ο Τσίπρας, ούτε έχει κανένα δικαίωμα να την οικειοποιηθεί και διαχειριστεί στους διαδρόμους της Ε.Ε. Διαίρεσε ταξικά την κοινωνία και τέτοιες μεγάλες διαιρέσεις κλείνουν πολύ δύσκολα και όχι πάντα ομαλά. Το ΟΧΙ είναι η απαρχή μιας μάχης/ρήξης, ανεξάρτητα από μπρος-πίσω για μικρά ή μεγάλα διαστήματα. Το αστικό πολιτικό προσωπικό ξεγυμνώθηκε και διαλύθηκε παραπέρα, παρά τις καθημερινές ενέσεις υποστήριξης του από την ελίτ της Ε.Ε. Το ότι ο ελληνικός λαός δεν πολυνοιάζεται για την Ε.Ε./Ευρώ και ένα σημαντικό κομμάτι του επιθυμεί τη ρήξη/έξοδο, κάνει τη σύγκρουση ακόμη πιο ταξική και οξεία: η Ε.Ε. είναι μια στρατηγική αστική επιλογή και το Ευρώ δεν είναι ένα απλό νόμισμα αλλά ένα ταξικό όριο.

Εργαζόμενοι, φτωχά λαϊκά στρώματα και νεολαία έδειξαν τεράστια αντοχή, αντεπεξήλθαν σε πρωτοφανείς πιέσεις, αντιπαράταχθηκαν σε μια τεράστια συμπαρατάξη αστικών/ιμπεριαλιστικών/αντιδραστικών δυνάμεων – και νίκησαν. Αυτή η δύναμη κι αυτή η νίκη είναι οδηγός συνολικά του εργατικού κινήματος και ιδιαίτερα των επαναστατών μαρξιστών, στον αγώνα τους για την οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος.

Ο ελληνικός λαός έδειξε θέληση ν' αγωνιστεί «μέχρι το τέλος». Ίσως αυτό δεν είναι απόλυτα ξεκάθαρο, αλλά δεν σηκώνει παρερμηνείες σαν αυτές των Μνημονιακών ή και κομματιών του ΣΥΡΙΖΑ («δεν υπάρχει εντολή ρήξης» κ.λπ.).

12 Οι ασυμφιλίωτες κοινωνικές διαιρέσεις, που οξύνονται αλλά και συνειδητοποιούνται διαρκώς από τις δυο βασικές τάξεις, γίνονται το νέο εργαστήριο αλλαγών και μετατοπίσεων στο πολιτικό σκηνικό και στο εργατικό κίνημα. Η αγνόηση αυτής της κατάστασης από τον ΣΥΡΙΖΑ, ιδιαίτερα με την προσκόμιση τερατώδους συμφωνίας–μνημονίου, με τα τρομερά αδιέξοδα και τεράστιους κινδύνους που δημιούργησε η πολιτική και «στρατηγική» του, τον οδηγούν αναπόφευκτα στην κλίνη του Προκρούστη.

Για το ΚΚΕ, τα πράγματα είναι εξίσου δυσσοίωνα. Δεν βλέπει τίποτα να συμβαίνει στην ελληνική κοινωνία, πανικοβάλλεται από εξελίξεις και καταστάσεις που ξεφεύγουν έστω και λίγο από την αστικοδημοκρατική/κοινοβουλευτική ρουτίνα.

Οι εξελίξεις σίγουρα θα επιδράσουν στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που άλλωστε ταλανίζεται από σοβαρά προβλήματα και εντελώς διαφορετικούς προσανατολισμούς των συνιστωσών της.

13 Η κατάσταση απαιτεί άμεσα, ριζικά μέτρα – που πρέπει να προωθούνται χωρίς δισταγμό:

α) **Άμεση παύση πληρωμών. Μονομερής διαγραφή του χρέους.** Δεν είναι δυνατόν ο ελληνικός λαός να πληρώσει άλλο: τους επόμενους δυο μήνες «οφείλουμε» 6,7 δις ευρώ στην ΕΚΤ και 1,6 δις στο ΔΝΤ για τον Ιούλιο και πολλά ακόμα δις μέχρι το τέλος του χρόνου, όταν η ανεργία, η εξαθλίωση... το ξεροστάλιασμα μπροστά στις τράπεζες για λίγα ευρώ κ.λπ. έχουν πάρει τεράστιες διαστάσεις. Το χρέος δεν είναι «βιώσιμο» (το αναγνώρισε και το ΔΝΤ), οποιαδήποτε προσπάθεια αποπληρωμής του είναι καταστροφική, πέραν του ότι έχει αποπληρωθεί πολλαπλά. Η παύση πληρωμών και διαγραφή του χρέους μπορεί να σταματήσει την αφαιμάξη της οικονομίας, των εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων, τη συνεχή εσωτερική υποτίμηση... βάζοντας βάσεις για μια επανεκκίνηση της οικονομίας προς όφελος της συντριπτικής πλειοψηφίας.

β) **Η έξοδος από Ε.Ε./Ευρώ** είναι ο μόνος δρόμος που θα επιτρέψει στον ελληνικό λαό να βγει από τον εφιάλη των Μνημονίων, των καθεστώτων τύπου Σαμαρά–Βενιζέλου... απ' αυτό το ολοκληρωτικό μόρφωμα. Το κοινό «σπίτι» και νόμισμα δεν μας ωφέλησε τίποτα. Αποδείχτηκε μέσο για να γίνονται οι φτωχοί φτωχότεροι και οι πλούσιοι πλουσιότεροι (30 εκ. άνεργοι στην Ε.Ε., πάνω από 120 εκ. υπό το όριο της φτώχειας) – και μάλιστα μεταβίβασης πλούτου/υπεραξίας στις χώρες του Βορρά, ιδιαίτερα στη Γερμανία.

Οι σχέσεις των εργατικών και λαϊκών μαζών με την Ε.Ε. και το Ευρώ έχουν διαρραγεί πολύ σοβαρά και αυτό το ρήγμα μεγαλώνει από τους εκβιασμούς, απειλές, δυστυχία κ.λπ... από τις ουρές στα ΑΤΜ και το μονότονο ουρλιαχτό των χορτάτων, ΜΜΕξαπάτησης, «Μένουμε Ευρώπη» για «πάση θυσία στο Ευρώ», με οποιοδήποτε τίμημα για τους «από

κάτω». Η έξοδος από Ε.Ε./Ευρώ δεν είναι πα ένα σύνθημα, αλλά άξονας άμεσης ζύμωσης και δράσης.

γ) Πρέπει να προωθηθεί η **άμεση καθιέρωση εθνικού νομίσματος**. Έξοδος από Ε.Ε./Ευρώ, δεν νοείται χωρίς ένα άλλο νόμισμα, κάτι που ωριμάζει στις συνειδήσεις των εργαζομένων. Ο ελληνικός λαός απέδειξε ότι μπορεί ν' αντέξει πολλά, συνεπώς και όποιες θυσίες θα παρουσιαστούν με την αλλαγή νομίσματος. Αυτές θα είναι μικρότερες απ' ό,τι λένε οι καπιταλιστές και οι παπαγάλοι τους, απ' αυτές που έχουμε υποστεί στα 5 μνημονιακά χρόνια. Όμως, για την αντιμετώπιση των κινδύνων από την αντίδραση των αστών/ιμπεριαλιστών και για τη λύση των προβλημάτων των εργαζομένων, φτωχών λαϊκών μαζών και νέων, για την επανεκκίνηση της οικονομίας κ.λπ., χρειάζονται αποφασιστικότητα και σχέδιο, άμεσα μέτρα αλλαγής του προσανατολισμού της οικονομίας.

δ) **Η εθνικοποίηση των τραπεζών** με εργατικό έλεγχο είναι ένα βασικό μέσο για να: 1) αφαιρεθούν οι τράπεζες από τα χέρια αυτών που τις χρεοκόπησαν και δημιουργούν την οικονομική αποδιοργάνωση, 2) σωθούν οι λαϊκές καταθέσεις, 3) απαλλαγούν από τον ασφυκτικό εναγκαλισμό της ΕΚΤ, 4) χρηματοδοτήσουν παραγωγικές επενδύσεις, την επανεκκίνηση και διαφορετικό προσανατολισμό της οικονομίας. Εθνικοποίηση των τομέων κλειδιά της οικονομίας, η επανακρατικοποίηση όσων δημόσιων οργανισμών/υπηρεσιών ιδιωτικοποιήθηκαν, κάτω από εργατικό έλεγχο, για να γυρίσουν οι απολυμένοι στη δουλειά τους, για ν' ξαναοιζούν τα εργοστάσια και επιχειρήσεις, να καλυφθούν οι αναριθμητές κοινωνικές ανάγκες.

ε) **Υπεράσπιση και διεύρυνση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.** Πλήρης διάλυση του κράτους έκτακτης ανάγκης, των συμμοριών της Χρυσής Αυγής, αυστηρός έλεγχος των ΜΜΕξαπάτησης (ο ρόλος τους ειδικά το τελευταίο διάστημα ήταν και παραμένει ξεκάθαρα υπέρ των τοκογλόφων, ιμπεριαλιστών και δοσίλογων μνημονιακών).

στ) Η δημιουργία **Επιτροπών Αλληλεγγύης–Υπεράσπισης του ΟΧΙ**, για την αντιμετώπιση των πολύ σοβαρών προβλημάτων ανθρωπιστικής και επισιτιστικής κρίσης, μη καταβολής μισθών, απολύσεων που θα προκύπτουν καθημερινά από τη διάλυση της οικονομίας, το νέο μνημόνιο, την ασυδοσία των εργοδοτών–μαυραγοριτών και τη σύγκρουση με τους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές.

ζ) Η Ο.Κ.Δ.Ε. δεν έχει και δεν σκορπάει αυταπάτες. Γνωρίζουμε ότι η κατάσταση είναι πολύ δύσκολη – και δεν διορθώνεται αν δεν χτυπηθεί το κακό στη ρίζα, στο χρεοκοπημένο καπιταλιστικό σύστημα. Γι' αυτό, για την εφαρμογή των αναγκαίων μέτρων σωτηρίας του ελληνικού λαού, χρειάζεται μια άλλη δομή εξουσίας: μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, που θα έρθει με αγώνες και θα στηρίζεται στην αυτοοργάνωση των εργαζομένων.

Ο.Κ.Δ.Ε., 10.7.2015

Σημαντικές διαδηλώσεις στην Ευρώπη και τον κόσμο υπέρ της Ελλάδας και του «ΟΧΙ»

Μετά την προσωρινή αποχώρηση του ΣΥΡΙΖΑ από τις «διαπραγματεύσεις»-εκβιασμούς με τους δανειστές και την ανακήρυξη του δημοψηφίσματος, και αφού σε μεγάλο βαθμό είχε γίνει φανερό το μεθοδικό σχέδιο της Ε.Ε. και του ΔΝΤ να θέσουν στον ΣΥΡΙΖΑ σκληρούς μνημονιακούς όρους, με σκοπό να «ρίξουν» με αυτόν τον τρόπο την ελληνική κυβέρνηση, πραγματοποιήθηκαν πολλές διαδηλώσεις αλληλεγγύης στον ελληνικό λαό σε αρκετές ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, αλλά ακόμη και στις ΗΠΑ και Αυστραλία (κυρίως από ομογενείς) καθώς και στη Βραζιλία και... μέσα στο Βρετανικό Μουσείο. Σε αρκετές πόλεις πραγματοποιήθηκαν περισσότερες από μία διαδηλώσεις καθώς πλησίαζε η ημερομηνία του δημοψηφίσματος, ενώ σε κάποιες περιπτώσεις έλαβαν χώρα ακόμη και συγκεντρώσεις πανηγυρικού χαρακτήρα, αφού είχαν γίνει γνωστά τα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος.

Η αρχή έγινε ήδη από τις 20 Ιουνίου, με αφορμή προγραμματισμένες κινητοποιήσεις υπέρ των δικαιωμάτων των μεταναστών. Σε διαδήλωση στο Βερολίνο σηκώθηκαν ελληνικές σημαίες και πλακάτ υπέρ του ελληνικού λαού, ενώ την ίδια μέρα πραγματοποιήθηκε διαδήλωση «αλληλεγγύης προς την Ελλάδα» και στο Μόναχο. Στην Ιταλία, 100 συγκεντρωμένοι στο Κολοσσαίο φώναζαν συνθήματα υπέρ των μεταναστών αλλά και της Ελλάδας, ενώ αρκετές χιλιάδες είχε η σχετική διαδήλωση στο Παρίσι, με διαδηλωτές να κρατούν πλακάτ «είμαι κι εγώ Έλληνας – αλληλεγγύη στην Ελλάδα». Πολλές ελληνικές σημαίες σηκώθηκαν και σε διαδήλωση στο Δουβλίνο.

Στη μεγάλη διαδήλωση «κατά της λιτότητας» που πραγ-

ματοποιήθηκε στο Λονδίνο, με τη συμμετοχή 70.000 ανθρώπων (από τις μεγαλύτερες των τελευταίων ετών), επίσης υπήρχαν αρκετά πανό με συνθήματα υπέρ της Ελλάδας.

Η εβδομάδα 20-27 Ιουνίου συνοδεύτηκε από πλήθος κινητοποιήσεων, οι οποίες σε γενικές γραμμές καλέστηκαν από οργανώσεις και κόμματα της αριστεράς και άκρας αριστεράς, καθώς και από συνδικάτα. Διάφορα κείμενα συλλογής υπογραφών υπέρ της Ελλάδας κυκλοφόρησαν στο διαδίκτυο και συγκέντρωσαν αρκετές χιλιάδες υπογραφές. Δεύτερη συγκέντρωση αλληλεγγύης στην Ελλάδα, που καλέστηκε από τα γαλλικά συνδικάτα, πραγματοποιήθηκε στο Παρίσι στις 2 Ιουλίου, με χιλιάδες κόσμου να συμμετέχουν. Οι διαδηλώσεις συνεχίστηκαν ως την παραμονή του δημοψηφίσματος και επεκτάθηκαν σε Ρώμη, Πάδοβα, Βενετία, Βαρκελώνη, Γλασκώβη, Φρανκφούρτη, Ολλανδία, Δανία, Βέλγιο (όπου η συμμετοχή ήταν της τάξης των χιλιάδων ανθρώπων) και αλλού.

Οι διαδηλώσεις αυτές ήταν πολύ σημαντικές για τους εξής λόγους:

- Στις «ισχυρές» χώρες της Ε.Ε./ευρωζώνης και τη Γερμανία, χτυπούν άμεσα την πολυετή προπαγάνδα αστών πολιτικών και ΜΜΕξαπάτησης περί Ελλήνων που ζουν με δανεικά, συντάξεων που πληρώνονται από τους ευρωπαίους φορολογούμενους, τεμπέληδων ελλήνων εργαζόμενων κ.α. Στρέφονται έτσι ενάντια στα ρατσιστικά/φασιστικά νεοφιλελεύθερα ιδεολογήματα που στοχεύουν να διατρέσουν την εργατική τάξη της Ευρώπης και να στρέψουν το ένα κομμάτι απέναντι στο άλλο, ενώ αποκαλύπτουν την πραγματική αιτία των προβλημάτων: χρέη, τράπεζες, καπιταλισμός.

- Στις «προβληματικές» χώρες του Νότου (και όχι μόνο) οι διαδηλώσεις έχουν μια επιπλέον σημασία. Το ελληνικό «παράδειγμα» των μνημονίων και της εξαθλίωσης, της κατάργησης ακόμη και της αστικής «λαϊκής κυριαρχίας» στο βωμό των χρεών και του ευρώ, πρόκειται σύντομα να εφαρμοστεί με σκληρότητα σε χώρες όπως η Ισπανία, η Πορτογαλία και αλλού. Έτσι οι διαδηλώσεις αλληλεγγύης στους αντιστεκόμενους Έλληνες εργαζόμενους δημιουργούν ένα κλίμα αντίστασης στα μνημόνια και σ' αυτές τις χώρες και προετοιμάζουν τις μάχες του άμεσου μέλλοντος.

- Οι διαδηλώσεις υπογραμμίζουν τα κοινά συμφέροντα που έχουν οι εργαζόμενοι όλης της Ευρώπης και την ανάγκη για ενότητα τους απέναντι στον «γίγαντα» της Ε.Ε. Στο μέλλον η ανάγκη για αλληλεγγύη μεταξύ της εργατικής τάξης της Ευρώπης θα χρειαστεί να λάβει πολύ πιο συγκεκριμένες μορφές (οικονομική υποστήριξη, μαχητικοί αγώνες που θα πιέζουν πιο αποτελεσματικά κυβερνήσεις, συντονισμένες πανευρωπαϊκές διαδηλώσεις κ.ο.κ.).

Η γραμμή που προσπαθούν να περάσουν τα ρεφορμιστικά κόμματα και τα συνδικάτα που ελέγχονται απ' αυτά σε τέτοιες διαδηλώσεις αλληλεγγύης δεν ξεπερνούν τη λογική ενός «έντιμου συμβιβασμού» της Ελλάδας με τους δανειστές ή «give Greece a chance». Οι ρεφορμιστές δεν βλέπουν ότι έρχονται και για τους εργαζόμενους των δικών τους χωρών επιθέσεις «ελληνικού» τύπου στα δικαιώματά τους και ότι η Ελλάδα δεν είναι μια εξαίρεση, αλλά το μόνο μοντέλο που επιθυμεί και μπορεί να ακολουθήσει η Ε.Ε. και οι δανειστές απέναντι σ' όλες τις χώρες.

Είναι σημαντικό καθήκον των επαναστατών σ' όλη την Ευρώπη και τον κόσμο να συνδυάσουν την αλληλεγγύη με την πάλη τους για την οργάνωση και κινητοποίηση της εργατικής τάξης των χωρών τους ενάντια στους εργοδότες και τις κυβερνήσεις τους, γιατί μόλις «κλείσει» το ελληνικό ζήτημα, αυτοί θα είναι οι επόμενοι.

Μηνύματα διεθνιστικής αλληλεγγύης υπέρ του ΟΧΙ

Η Ο.Κ.Δ.Ε απευθύνθηκε σε τροτσικιστικές και επαναστατικές οργανώσεις του εξωτερικού, που στάθηκαν αλληλέγγυες στην πάλη για το ΟΧΙ. Παραθέτουμε μέρος από τα μηνύματα που λάβαμε:

Εργατική Πάλη (Αυστρία)

Αγαπητοί σύντροφοι της Ο.Κ.Δ.Ε., εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στον αγώνα της ελληνικής εργατικής τάξης ενάντια στο συνεχιζόμενο θράσος των ηγετών της Ε.Ε. και του ΔΝΤ. Η συμμορία τραπεζιτών και κερδοσκοπών προσπαθεί ξανά να εκβιάσει τον ελληνικό λαό. Παρά την κριτική μας στον ρεφορμιστικό ΣΥΡΙΖΑ, υποστηρίζουμε την καμπάνια σας για το ΟΧΙ (...).

Αντιμέτωποι με την προπαγάνδα των πολιτικών της Ε.Ε. και των αστικών ΜΜΕ, θεωρούμε καθήκον μας να εξηγήσουμε και στην αυστριακή εργατική τάξη ποια είναι η κατάσταση στην Ελλάδα, να προωθήσουμε μια διεθνιστική ταξική θέση (...) Ευχόμαστε το καλύτερο στην καμπάνια σας και την οικοδόμηση της οργάνωσής σας!

Ελευθερία των Εργατών (Βρετανία)

Στέλνουμε μήνυμα αλληλεγγύης στο ελλ. εργατικό κίνημα (...) Υποστηρίζουμε την καμπάνια για το ΟΧΙ (...) Ελπίζουμε ότι η αντίσταση των ελλήνων εργατών θα ταρακουνήσει τους αστούς επικεφαλής της Ε.Ε., θα εμπνεύσει μια νέα εργατική αντίσταση στην Ευρώπη. Θα οργανώσουμε στη Βρετανία την αλληλεγγύη στο ελληνικό εργατικό κίνημα (...)

Παράρτημα του Συνδικάτου Δημόσιων Υπαλλήλων της Ντιαντέμα (Σάο Πάολο – Βραζιλία)

Υποστηρίζουμε τα αδέρφια μας στην Ελλάδα, που παλεύουν όπως κι εμείς για αξιοπρέπεια και ένα μέλλον άξιο να ζήσουμε. Η ελληνική εργατική τάξη πάλεψε ηρωικά τα τελευταία χρόνια ενάντια στους χρηματιστικούς καρχαρίες της Τρόικας (...) Υποστηρίζουμε την καμπάνια του ΟΧΙ, απορρίπτουμε τις νέες επιθέσεις στους εργαζόμενους. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι με τον αγώνα ενάντια στη λιτότητα και τον ιμπεριαλισμό της Ε.Ε. Ζήτω η διεθνής εργατική αλληλεγγύη!

Σοσιαλιστική Δημοκρατία (Ιρλανδία)

Την Κυριακή, μια κρίσιμη μάχη για την ταξική πάλη στην Ευρώπη θα δοθεί στο ελληνικό έδαφος. Οι Έλληνες εργάτες αντιμετωπίζουν τον όλεθρο στα χέρια της Τρόικας. Πρέπει να ψηφίσουν ΟΧΙ (...) Εδώ έχουμε την άγρια λογική της ταξικής πάλης: η Ελλάδα πρέπει να γονατίσει, ώστε η εργατική τάξη στην Ευρώπη να πειστεί ότι δεν υπάρχει ελπίδα και προοπτική (...) Η μάχη είναι κρίσιμη (...) για τις σοσιαλιστικές και δημοκρατικές δυνάμεις στην Ευρώπη, που είχαν δώσει ανεπιφύλακτη υποστήριξη στο ΣΥΡΙΖΑ (...). Στην πραγματικότητα, το ευρωπαϊκό κεφάλαιο, με την υποστήριξη του ΔΝΤ, έχει βάλει τέλος στην ιδέα ότι μια δημοκρατική μεταρρύθμι-

ση μπορεί να προστατέψει την εργατική τάξη. Έχει απομείνει μόνο η γυμνή ταξική πάλη πάλη (...)

Κόμμα Εργατικής Δημοκρατίας (Τουρκία)

Θέλουμε να δώσουμε την υποστήριξή μας στους εργάτες, τα λαϊκά στρώματα, τους άνεργους, φτωχούς και νέους στην Ελλάδα ενάντια στην καταπίεση της Τρόικας. Είμαστε υπέρ του ΟΧΙ. Πιστεύουμε βαθύτατα ότι ο αγώνας των εργαζόμενων και του λαού στην Ελλάδα θα επιδράσει στο ευρωπαϊκό και παγκόσμιο εργατικό κίνημα (...)

Τροτσικιστές αγωνιστές από την Αργεντινή

Θέλουμε να δώσουμε την ανεπιφύλακτη υποστήριξή μας στους αγώνες των εργαζόμενων και της νεολαίας στην Ελλάδα. Είμαστε υπέρ του ΟΧΙ. Κάτω τα καταστροφικά Μνημόνια! Κάτω οι εκβιασμοί της Ε.Ε., της ΕΚΤ, του ΔΝΤ, των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ και Ευρώπης, των «Αγορών»!

Για ένα Πρόγραμμα Κοινωνικής Σωτηρίας – Για μια Εργατική Διέξοδο στην Κρίση Ζήτω η Διεθνιστική Αλληλεγγύη!

Χουάν Κάρλος Τζιορντάνο (μέλος του Μετώπου της Αριστεράς και των Εργαζομένων, ηγετικό στέλεχος της οργάνωσης Σοσιαλιστική Αριστερά, υποψήφιος στις εκλογές της αντιπροεδρίας) – Ρουμπέν «Πόγιο» Σομπρέρο και Εντγάρντο Ρεϊνόςσο (ηγετικά στελέχη στα συνδικάτα των εργαζόμενων στο μετρό) – Μιγκέλ Σοράνς (ηγετικό στέλεχος της Σοσιαλιστικής Αριστεράς)

Από διεθνείς τροτσικιστικές οργανώσεις/τάσεις

Διεθνής Κομμουνιστική Επαναστατική Τάση

(...) Οι τελευταίες μέρες έδειξαν ακόμα μια φορά την αντιδραστική, ιμπεριαλιστική φύση της Ε.Ε. (...) Ακόμα, ότι η κυβέρνηση λαϊκού μετώπου που ηγείται ο ΣΥΡΙΖΑ (...) αρνείται να κάνει κάποια συνεπή πάλη ενάντια σε Ε.Ε.–Τρόικα, καθώς και την αντιδραστική φύση της ηγεσίας του ΚΚΕ, που αρνείται να καλέσει σε ψήφιση του ΟΧΙ και στις πράξεις της είναι συνεργάτης της ιμπεριαλιστικής Ε.Ε. και των κομμάτων της ελληνικής ολιγαρχίας (ΝΔ–ΠΑΣΟΚ–Ποτάμι).

Χρειάζεται να αρχίσουμε την επαναστατική ρήξη με τους ιμπεριαλιστές της Ε.Ε. και τους Έλληνες ολιγάρχες: εθνικοποιώντας τις τράπεζες κάτω από εργατικό έλεγχο – εθνικοποιώντας τα ΜΜΕ κάτω από εργατικό έλεγχο, δίνοντας ελεύθερη πρόσβαση στις εργατικές και λαϊκές οργανώσεις, για να σταματήσουμε την υστερική καμπάνια τους – άμεση έξοδος της Ελλάδας από Ευρωζώνη/Ε.Ε.

(...) Είναι ζωτικής σημασίας οι σοσιαλιστές να οργανώσουν επιτροπές δράσης σε χώρους δουλειάς, γειτονιές, πανεπιστήμια και χωριά (...) Υποστηρίζουμε τα καλέσματα για ένα εθνικό συνέδριο αντιπροσώπων τέτοιων επιτροπών και αντιπροσώπων του εργατικού κινήματος, για ένα σχέδιο αγώνα για την αντιμετώπιση της δύσκολης κατάστασης. Εί-

να απόλυτα απαραίτητο να αρχίσει η συγκρότηση ομάδων αυτοάμυνας του εργατικού κινήματος (...)

Διεθνής Ενότητα των Εργατών (4^η Διεθνής)

Εργάτες, νέοι, λαϊκά στρώματα (...) βγήκαν πάλι στους δρόμους (...) καλώντας για ψήφο στο ΟΧΙ. Είμαστε αλληλέγγυοι μαζί τους (...). Ένας μαζικός, επιβλητικός θρίαμβος του ΟΧΙ θα είναι μια πολιτική ήττα της Τρόικας και θα ενισχύσει τους Έλληνες εργαζόμενους (...)

Δυστυχώς, η κυβέρνηση Τσίπρα και ο ΣΥΡΙΖΑ (...) ακολουθήσαν μια πολιτική διαπραγματεύσεων με την Τρόικα, υποκύπτοντας στις πιέσεις της (...). Η Τρόικα αποθραύθηκε, συνεχίζοντας να εκβιάζει και ν' απαιτεί περισσότερες περικοπές (...) Υπάρχει κίνδυνος ακόμα μια φορά η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ να υποταχτεί (...) Σημαντικά τμήματα του ΣΥΡΙΖΑ, γύρω απ' την Αριστερά Πλατφόρμα, έχουν μιλήσει ενάντια σε κάθε νέα συμφωνία με την Τρόικα, για στάση πληρωμών του χρέους και εθνικοποίηση των τραπεζών (...) Δίπλα τους, συνδικάτα, φοιτητές και αριστερές οργανώσεις, ανάμεσά τους η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η Ο.Κ.Δ.Ε. (...) έχουν θέσει παρόμοια αιτήματα και καλούν υπέρ του ΟΧΙ.

(...) Οι εργάτες της Ευρώπης παίζουν το μέλλον τους στην Ελλάδα. Καλούμε (...) σε δράσεις αλληλεγγύης στον αγώνα του ελληνικού λαού. Μια νίκη των εργαζόμενων και της νεολαίας στην Ελλάδα θα είναι ένας θρίαμβος για όλους αυτούς που παλεύουν ενάντια στα «προγράμματα προσαρμογής» και τις περικοπές (...)

Διεθνής Σύνδεσμος των Εργατών (4^η Διεθνής)

(...) Ο ελληνικός λαός πρέπει να νικήσει τη νέα πίεση του ιμπεριαλισμού. Ενάντια στα πλάνα των περικοπών, έγιναν 35 γενικές απεργίες και εκλέχτηκε τον Ιανουάριο η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Γι' αυτό καλούμε στο ΟΧΙ.

Ο Τσίπρας μιλάει για το ΟΧΙ – αλλά το ΟΧΙ των Ελλήνων εργατών πρέπει να είναι πολύ διαφορετικό. Ο Τσίπρας θέλει με το ΟΧΙ να επιστρέψει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων του Γιούρογκρουπ και να πάρει ένα λίγο αλλαγμένο πλάνο λιτότητας. (...) Έχει συμφωνήσει σχεδόν σε όλες τις απαιτήσεις της Τρόικας.

Το ΟΧΙ των εργατών πρέπει να είναι σημείο εκκίνησης για τη σωτηρία όσων είχε υποσχεθεί ο Τσίπρας (...) Δεν υπάρχει καμία διαπραγμάτευση ικανή να συμβιβάσει τα συμφέροντα της λαϊκής πλειοψηφίας με τον ιμπεριαλισμό. Το ΟΧΙ πρέπει να είναι αφετηρία για ένα πλάνο κινητοποίησης που θα ξεπερνάει τους στόχους της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ.

Οι Έλληνες εργάτες πρέπει να πάρουν τις τύχες της χώρας στα χέρια τους (...) Η νίκη του ΟΧΙ πρέπει να ακολουθηθεί άμεσα από την απαλλοτρίωση των τραπεζών (για ν' αποτραπεί η φυγή κεφαλαίων), τη ρήξη με το Ευρώ και το σταμάτημα πληρωμής του χρέους.

Βαριά ήττα για τα κόμματα του ΝΑΙ

Η νεκρανάσταση, από τον ΣΥΡΙΖΑ και τον Τσίπρα, της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ και του Ποταμιού, δεν αλλάζει τη βαριά ήττα που αυτές οι δυνάμεις υπέστησαν στο δημοψήφισμα της 5^{ης} Ιουλίου με το 61,3% του ΟΧΙ!

Το άμεσο αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος ήταν η παραίτηση Σαμαρά. Στη δήλωσή του, αμετανόητος, όπως άλλωστε και ο ομοιοπαθής Βενιζέλος, υπερασπίστηκε την πολιτική των μνημονίων και τις φαντασιοπληξίες του, που πια δεν λείθουν κανένα, ότι «έσωσε» τη χώρα που υποτίθεται μόλις θα έβγαине από τα μνημόνια και στις αγορές. Όλα αυτά σαν να μην έχασε την εξουσία με τις εκλογές της 25^{ης} Γενάρη, γιατί ακριβώς απέτυχε το προηγούμενο μνημόνιο και δεν μπορούσε να περάσει το νέο μνημόνιο. Μαζί με τον Σαμαρά παραμερίζεται το ακροδεξιό μπλοκ μέσα στη ΝΔ των Αδωνι, Βορίδη κ.α., που αποτελούσε και την εμπροσθοφυλακή της στους πέντε αυτούς μήνες και προωθούσε το σχέδιο των ιμπεριαλιστών της «αριστερής παρένθεσης». Οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, με το ιστορικό ΟΧΙ, τους έστειλαν στο καλάθι των αχρήστων.

Ο Μείμαράκης ορίστηκε προσωρινός πρόεδρος της ΝΔ και με την πρώτη κιόλας δήλωσή του επιχείρησε ν' αντιδράσει στα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος, με την απειλή ότι αν δεν υπάρξει συμφωνία θα αντιδράσουν σε ανώτερο επίπεδο απ' ό,τι μέχρι τώρα «οι δυνάμεις της αστικής τάξης και οι πολίτες της δημιουργίας». Ανέλαβε ταυτόχρονα την ευθύνη να γίνουν οι διαδικασίες για την ανάδειξη νέου προέδρου και ουσιαστικά να αντιμετωπιστεί η κρίση που θα προκύψει στο κόμμα.

Το ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι υπέστησαν και αυτά μια συντριπτική ήττα από το δημοψήφισμα. Για το ΠΑΣΟΚ, αυτό θα είναι μάλλον το τελειωτικό χτύπημα. Τίποτε δεν μπόρεσε να διασώσει με το Συνέδριό του στις 5-7 Ιουνίου και την αλλαγή στην ηγεσία του με την αποχώρηση του λαομίσητου Βενιζέλου.

Η πολιτική του να υπερασπίζεται τα μνημόνια και το θεάρεστο «έργο» του, καταδικάστηκαν ολοκληρωτικά. Η Φώφη Γεννηματά, αμέσως μετά το δημοψήφισμα, αφού «σεβάστηκε» το αποτέλεσμά του, έσπευσε να καλέσει τον πρωθυπουργό να τηρήσει την υποσχέσή του για συμφωνία σε 48 ώρες και να ξορκίσει τον... «διχασμό» του ελληνικού λαού!

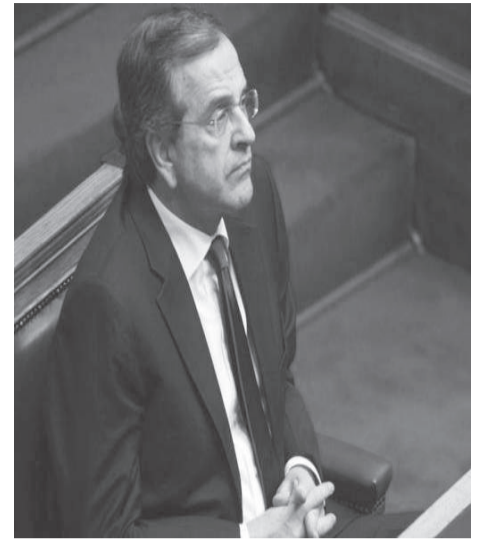
Το Ποτάμι του 6% και ο «πολύς» Σταύρος Θεοδωράκης ξεπέρασε και τον εαυτό του σκυλιάζοντας για το ΝΑΙ. Παρά τα μικρά ποσοστά του, έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στην αθλιότητα και τους εκβιασμούς, στηριζόμενος κατά κύριο λόγο στους ευρωπαίους προστάτες και καθοδηγητές του. Πια να εισπράξει κι αυτός το ΟΧΙ από τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Πραγματικά, θα μπορούσε να πει κανείς ότι το «νέο» αυτό κόμμα απέτυχε παταγωδώς και πολύ γρήγορα – και ότι θα έχει την τύχη των άλλων μνημονιακών σκουπιδιών (ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ, Καρατζαφέρη) χωρίς καν να εφαρμόσει μνημόνια, μόνο και μόνο υπερασπιζοντάς τα.

Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος είναι μια ιστορικής σημασίας ήττα για το σύνολο του αστικού μπλοκ εξουσίας – και μάλιστα ήττα σε όλα τα επίπεδα. Μια ήττα στο κοινωνικό επίπεδο, μια που ο πραγματικός διχασμός υπάρχει, όσο και αν τον ξορκίζουν: είναι οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας από τη μια μεριά και η αστική τάξη, τα κόμματά της και τα «παπαγαλάκια» της από την άλλη. Μια ήττα στο πολιτικό επίπεδο, στην πολιτική των μνημονίων και της καταστροφής που αυτά επέφεραν στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Καμιά εναλλακτική λύση δεν έχουν τα κόμματα αυτά να προτείνουν στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, που μπορεί να πείσει ότι μπορεί να εξασφαλίσει την επιβίωσή τους. Τέλος, είναι ήττα στο ιδεολογικό επίπεδο, μιας και το βασικό στοιχείο της

ιδεολογίας τους είναι το Ευρώ και η Ε.Ε.: μ' αυτά απαντάνε μονότονα στα τεράστια προβλήματα της επιβίωσης της ελληνικής κοινωνίας, στο όνομα αυτών επέβαλαν τις καταστροφές των μνημονίων και την χρεοκοπία του λαού την οποία επέφεραν. Και σ' αυτό το σημείο δέχτηκαν μια συντριπτική ήττα.

Με την τωρινή προδοσία του Τσίπρα, είναι δυνατή μια νεκρανάσταση αυτών των πολιτικών δυνάμεων. Αναμφίβολα, μέσα σε μια πιθανή σύγχυση από την προδοσία ή λόγω των τρομακτικών δυσκολιών που υφίστανται οι μάζες, και κυρίως μέσα από την σύγχυση της προδοσίας του Τσίπρα και της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, αυτές οι αστικές πολιτικές δυνάμεις θα μπορούσαν να ξαναβγούν στο προσκήνιο προσωρινά ή ακόμη και να μπουν σε μια πιθανή κυβέρνηση «εθνικής ενότητας», είτε πριν είτε μετά από πιθανές πρόωρες εκλογές. Ωστόσο η ιστορία δεν γυρνά πίσω, παρόλες τις όποιες προσωρινές παλινδρομήσεις. Η ήττα τους –κοινωνική, πολιτική, ιδεολογική, στρατηγική– από το δημοψήφισμα, η περιφρόνηση και το μίσος των μαζών απέναντι σ' αυτές τις πολιτικές δυνάμεις, δεν μπορούν να εξαφανιστούν ή να μειωθούν παρά μόνο μετά από μια μεγάλη ήττα του εργατικού κινήματος. Αλλά ακόμη και τότε, οι νέες αστικές πολιτικές δυνάμεις που θα εμφανιστούν δεν θα έχουν καμία σχέση με τις σημερινές: αναγκαστικά ο ακροδεξιός Σαμαράς θα δώσει την θέση του σε μια φασίστρια τύπου Λυμπεράκη.

Πέρα όμως από την ήττα που υπέστησαν στο δημοψήφισμα, υπάρχει και μια έλλειψη στρατηγικής, που αφορά την ίδια την ελληνική αστική «τάξη». Προκαλεί εντύπωση η φανατική υποστήριξη του ΝΑΙ από αυτές τις αστικές πολιτικές δυνάμεις, ακόμα και στα πλαίσια μιας μαρξιστικής ανάλυσης. Ως ένα βαθμό οφείλεται βέβαια στην υποστήριξη των μνημονιακών πολιτικών και στην χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού. Ωστόσο, γίνεται και λίγο «ανεξήγητο», γιατί αλήθεια χοροπηδούν σαν πύθηκοι όλοι αυτοί οι αστοί

πολιτικοί υπέρ του Ευρώ, την στιγμή που η χρηματοδοτική ασφυξία απειλεί με θρυσματισμό και κονιορτοποίηση την ελληνική καπιταλιστική οικονομία, δηλαδή με την πλήρη κατεδάφιση της; Εν ονόματι της υποστήριξης του Ευρώ κινδυνεύει με πλήρη διάλυση η καπιταλιστική οικονομία – και αυτό φαίνεται να μην τους απασχολεί.

Αντίστοιχα, αυτές τις πολιτικές δυνάμεις δεν φαίνεται να τις απασχολεί καθόλου η επανασύνδεσή τους με τις μάζες. Κι αυτή η επανασύνδεση, είτε περιορισμένη σε λίγα κοινωνικά στρώματα είτε προσωρινή είτε οτιδήποτε άλλο, είναι απαραίτητη για να λειτουργία της αστικής εξουσίας και του πολιτικού συστήματος.

Συνεπώς, η ήττα που δέχτηκαν αυτές οι πολιτικές δυνάμεις στο δημοψήφισμα, η απουσία στρατηγικής τους και ιδιαίτερα λύσης των άμεσων προβλημάτων του ελληνικού καπιταλισμού, το ξεφτισμα των σχέσεών τους με τις πλατιές μάζες, οδηγεί σε μια όξυνση της κρίσης τους, σ' έναν ατέλειωτο εμφύλιο στο εσωτερικό τους, στην οργανωτική τους διαίρεση και αποσάθρωση, άσχετα από τον ρυθμό που αυτά θα πραγματοποιηθούν – και αυτό θα εξαρτηθεί από την ταξική πάλη και το νέο στάδιο στο οποίο εισέρχεται. Η όποια προδοσία, ή η εμφύλιση αυτής της προδοσίας, του Τσίπρα, δεν μπορεί να αντιτρέψει αυτή τη διαδικασία.

ΚΚΕ

«Άκυρο» στις 5/7, «Όχι» στην έξοδο απ' το Ευρώ

Την εβδομάδα πριν το δημοψήφισμα της 5^{ης} Ιουλίου, το ΚΚΕ έγραψε ακόμα μια σελίδα στο αισχρό βιβλίο των προδοσιών του στο εργατικό κίνημα της χώρας μας.

Το ΚΚΕ δεν απείχε απλά από μια σημαντική μάχη του ελληνικού λαού, όπως διαπιστώνουν θλιμμένοι και έκπληκτοι(!) πολλοί αγωνιστές και οργανώσεις της άκρας αριστεράς. Έκανε κάτι πολύ παραπάνω: επιδόθηκε συνειδητά σε μια εκστρατεία σύγχυσης και αποπροσανατολισμού του ελληνικού λαού. Εκμεταλλεύομενο τις τραγικές υποχωρήσεις, τη δειλία και τους συμβιβασμούς της κυβέρνησης και του ΣΥΡΙΖΑ, προσπάθησε να ταυτίσει αυτή την στάση με την δυναμική του ΟΧΙ. Έγινε προφανές, σε τεράστια κομμάτια εργαζομένων, ότι πίσω από την βερμαλιστική πρόταση του ΚΚΕ, το άκυρο και τις ίσες αποστάσεις από το ΝΑΙ και το ΟΧΙ, υπήρχε μια **αντικειμενική προμοδότηση του ΝΑΙ**.

Την στιγμή που το αστικό μπλοκ συστρατευόταν με πρωτοφανή τρόπο στην υποστήριξη του ΝΑΙ, χρησιμοποιώντας κάθε μέσο, το ΚΚΕ «έβλεπε» την αστική τάξη χωρισμένη στα δύο να απειλεί και να εκβιάζει τον λαό να ψηφίσει «ΝΑΙ» ή «ΟΧΙ» αντίστοιχα. Τις αλληπάλληλες καταγγελίες εργαζομένων για εργοδοτι-

κή τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς ώστε να ψηφίσουν ΝΑΙ, την έβλεπε σαν –γενικά και αόριστα– εκμετάλλευση του κλίματος αποσταθεροποίησης από τους εργοδότες για να εντεινούν την επίθεση.

Το εκβιαστικό κλείσιμο των τραπεζών από την ΕΚΤ και τους τραπεζίτες, με προφανή στόχο να υποταχθεί ο ελληνικός λαός και να ψηφίσει ΝΑΙ, το κατέγραφε απλά σαν γεγονός που έχει επιπτώσεις ενάντια στον λαό, χωρίς να αναφέρει το ποιος και γιατί το μεθόδευσε.

Ούτε μισή γραμμή δεν βρήκε το ΚΚΕ για την ταξική προδοσία της ΓΣΕΕ να πάρει θέση κατά του δημοψηφίσματος και υπέρ του ΝΑΙ – γιατί ήταν οι δικές του δυνάμεις αυτές που εμπόδιζαν την ΑΔΕΔΥ να πάρει απόφαση υπέρ του ΟΧΙ. Ακόμα και για το όργιο τρομοκρατίας των ιδιωτικών ΜΜΕξαπάτησης, όχι μόνο δεν είπαν κουβέντα, αλλά επενέβησαν και σαν αυτόκλητοι υπερασπιστές τους, μέσω της Λ. Κανέλη!

Η στάση του ΚΚΕ, και κυρίως της ηγεσίας του, δεν αποτελεί προδοσία της ιστορίας του, όπως αυταπατώνται αρκετές οργανώσεις της άκρας αριστεράς (ή πρόσφατα θραύσματα του ΚΚΕ). Αποτελεί μια συνεπή συνέχισή της, ιδίως των τελευταίων χρόνων, τουλάχιστον από τον Δεκέμβριο του 2008 για την πρόσφατη ιστορία.

Της μηδενικής συνεισφοράς του στον παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο 2010-12, στην κοινωνική και πολιτική ριζοσπαστικοποίηση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, της συκοφαντίας οποιουδήποτε αγώνα δεν μπορούσε να ελέγξει (και αυτοί οι αγώνες ήταν η συντριπτική πλειοψηφία), της σύγχυσης, ηττοπάθειας, διαίρεσης και αποπροσανατολισμού που έσπερνε στις μάζες.

Πίσω από τις βαρύγδουπες εκφράσεις και τον πούρο ταξικό και επαναστατικό λόγο, κρύβεται ένας τεράστιος φόβος μήπως και η κατάσταση ξεφύγει από τα πλαίσια του αστικού συστήματος και της ομαλής κοινοβουλευτικής λειτουργίας, ένας φόβος που πάντα διακατέχει τους σταλινικούς, όταν οι μάζες αποφασίζουν να μπουν στο προσκήνιο και να δημιουργήσουν γεγονότα. Επιβεβαίωση γι' αυτό τον τρόπο αποτελεί το γεγονός ότι τις τελευταίες μέρες πριν το δημοψήφισμα, και κυρίως μετά από αυτό, όταν φάνηκε σε ποιον (τεράστιο) βαθμό οι μάζες απέρριπταν ή αμφισβητούσαν το ευρώ και την Ε.Ε. σαν εργαλεία επιβολής των μνημονιακών πολιτικών, τα στελέχη του ΚΚΕ επαναλάμβαναν μονότονα το ρεφρέν της συμμορίας του Ευρώ: **«Μία έξοδος τώρα από το Ευρώ θα είναι καταστροφική για τον λαό»!**

Η γιγάντια προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ και του Τσίπρα να μετατρέψουν αμέσως το βροντερό ΟΧΙ του ελληνικού λαού σε ταπεινωτικό «ΝΑΙ», δεν δικαιώνει σε καμιά περίπτωση τη στάση των σταλινικών του ΚΚΕ για το άκυρο. Μπορεί βέβαια αυτοί να πανηγυρίζουν και με δυσκολία να μπορούν να συγκρατούν τη χαρά τους για τη... «δικαίωσή» τους από την επιβολή του νέου μνημονίου-τέρατος, αυτή ήταν άλλωστε η στάση τους σε κάθε μεγάλο αγώνα του ελληνικού λαού την τελευταία πενταετία, όμως καμιά προδοσία του Τσίπρα δεν μπορεί να σβήσει μια τόσο μεγαλειώδη αντίσταση και κυρίως τις παρακαταθήκες που αυτή αφήνει, παρά μόνο να την πληγώσει προσωρινά.

Σε αντίθεση με το ΚΚΕ, τόσο οι ψηφοφόροι του όσο και αυτοί που προτίθενται να το ψηφίσουν, ακολούθησαν το ταξικό τους ένστικτο και έδωσαν τη μάχη του ΟΧΙ σε μεγάλη ποσοστά (γύρω στο 85%). Το ίδιο έπραξε και η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων, των κατοίκων των εργατικών-λαϊκών γειτονιών, των ανέργων και της νεολαίας, με ποσοστά από 70 έως και 85%. Για τα υπόλοιπα κοινωνικά στρώματα –αστική τάξη, ανώτερα μικροαστικά κ.λπ.– η μάχη ανάμεσα στο ΚΚΕ από τη μια και το Ποτάμι, το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ θα είναι σκληρή: για το ποιος θα τους πείσει ότι είναι ο καλύτερος στυλό-βάτης του αστικού συστήματος.

Γ.Σ.

ΤΥΝΗΣΙΑ-ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Νέα πεδία επιθέσεων του Ισλαμικού Κράτους

■ Μαρία Κτιστάκη

Σε μια νέα επίδειξη δύναμης πέρασε στα τέλη Ιούνη – αρχές Ιουλίου το Ισλαμικό Κράτος (ΙΚ), με σχεδόν ταυτόχρονα, ισχυρότατα, οργανωμένα και πολύνεκρα χτυπήματα στην Τυνησία, το Κουβέιτ και την Αίγυπτο. Πέρα από τις εικασίες ότι μπορεί να σηματοδοτούν μια αλλαγή στρατηγικής του ΙΚ, καθώς εκτείνονται – συντονισμένα αυτή τη φορά – πέρα από τα εδάφη της Συρίας και του Ιράκ, προκαλούν αλυσιδωτές αντιδράσεις, ιδιαίτερα στο εσωτερικό της Τυνησίας και της Αιγύπτου, αλλά και στην εξαιρετικά εύθραυστη ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Στρατιωτικός νόμος στην Τυνησία

Στις 26 Ιούνη, σχεδόν ταυτόχρονα με την επίθεση αυτοκτονίας ενός νεαρού σουνίτη σε σιτικό τζαμί στην πρωτεύουσα του Κουβέιτ με 26 νεκρούς και 200 τραυματίες, πραγματοποιήθηκε επίθεση από δύο νεαρούς στην παραλία δύο ξενοδοχείων στην τουριστική πόλη Σους της ανατολικής Τυνησίας. Την ευθύνη και για τα δύο χτυπήματα ανέλαβε το ΙΚ. Ο απολογισμός της δεύτερης επίθεσης ήταν 37 νεκροί τουρίστες, κυρίως από Βρετανία, Γερμανία και Βέλγιο, και 39 τραυματίες.

Πρόκειται για το δεύτερο μεγάλο πλήγμα στην τουριστική βιομηχανία της χώρας, μετά την επίθεση στο μουσείο Μπαρντό στην Τύνιδα, στις 18 Μάρτη, με 21 ανθρώπινα θύματα και μεγάλη μείωση (25%) στην τουριστική κίνηση της Τυνησίας. Στο κύμα άτακτης φυγής και ακυρώσεων κρατήσεων ήρθε να προστεθεί η άτυπη ταξιδιωτική οδηγία του βρετανικού υπουργείου Εξωτερικών προς τους Βρετανούς να αποφύγουν το επόμενο διάστημα τη χώρα. Βέβαια, το συμβάν χρησιμοποιήθηκε δεόντως από τον Βρετανό πρωθυπουργό Ντέιβιντ Κάμερον, που έκανε λόγο για σχέδια επιθέσεων στο βρετανικό έδαφος από τους τζιχαντιστές, γεγονός που απαιτεί ενίσχυση των αντιτρομοκρατικών μέτρων, ενώ δεν έχασε την ευκαιρία να στείλει 600 εμπειρογνώμονες και αστυνομικούς στην Τυνησία και να ανοίξει τη διεθνή συζήτηση για επέκταση των «αντιτρομοκρατικών» επιχειρήσεων εναντίον των τζιχαντιστών στη Συρία.

Το μεγαλύτερο θύμα, ωστόσο, είναι ο λαός της Τυνησίας, που υπέστη άγρια καταστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών στο όνομα της αντιμετώπισης της τρομοκρατίας: ο νέος πρόεδρος Μπέτζι Καϊντ Εσέμποι κήρυξε τη χώρα σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης και επέβαλε στρατιωτικό νόμο, παραχωρώντας διευρυμένες εξουσίες στο στρατό και την αστυνομία και περιορίζοντας τις δημόσιες συγκεντρώσεις, την κήρυξη απεργιών και τα ΜΜΕ. Παράλληλα, ανακοινώθηκε ότι θα κλείσουν 80 τζαμιά και ότι τα «ακραία», ριζοσπαστικά κόμματα και κάθε είδους «εξτρεμιστική» οργάνωση θα τεθούν εκτός νόμου. Την ίδια στιγμή, 1.000 αστυνομικοί προστέθηκαν στις περιπόλιες και εφοδιάστηκε με όπλα ακόμα και η τουριστική αστυνομία. Τα τελευταία μέτρα που ανακοινώθηκαν περιλαμβάνουν την ανέγερση τείχους ασφαλείας μήκους 160 χιλιομέτρων στα σύνορα με τη Λιβύη, που θεωρείται η χώρα διέλευσης των τζιχαντιστών, και την ψήφιση αντιτρομοκρατικού νόμου με τα απαραίτητα «έκτακτα μέτρα».

Έτσι, η Τυνησία, η χώρα από την οποία ξεκίνησε η Αραβική Άνοιξη, και που, μέχρι σήμερα, απέφυγε τις εμφύλιες συρράξεις και τα πραξικοπήματα που επικρατούν στην ευρύτερη περιοχή, εντάσσεται με συνοπτικές διαδικασίες στο γενικότερο γεωπολιτικό και οικονομικό χάος που επέβαλαν ή προκάλεσαν οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και σχεδιασμοί.

Γενικευμένη εξέγερση στη χερσόνησο του Σινά

Λίγες μέρες μετά την καταδίκη του φυλακισμένου πρώην προέδρου Μόρσι σε θάνατο, μαζί με 5 ακόμα ηγετικά στελέχη των Αδελφών Μουσουλμάνων (ΑΜ) και 100 άλλους κατηγορούμενους, άρχισε η κλιμάκωση των επιθέσεων από εξτρεμιστές ισλαμιστές στην Αίγυπτο. Προηγήθηκε η δολοφονία του γενικού εισαγγελέα Χισάμ Μπακαράτ στις 29 Ιουνίου στο Κάιρο. Πρόκειται για τον άνθρωπο που ευθύνεται για το πάγωμα της περιουσίας πολλών επιφανών μελών των ΑΜ, τη σύλληψη του πνευματικού τους ηγέτη Μοχάμεντ Μπαντιέ (είναι ένας από τους καταδικασθέντες σε θάνατο μαζί με τον Μόρσι) και την εκτέλεση πολλών μελών τους. Την ευθύνη ανέλαβε η «Λαϊκή Αντίσταση στην Γκίζα», μια όχι ιδιαίτερα γνωστή ισλαμική ομάδα, που δεν σχετίζεται άμεσα με το ΙΚ. Ωστόσο, το ΙΚ είχε καλέσει τους οπαδούς του να επιτεθούν σε δικαστές, ως απάντηση στον απαγχονισμό καταδικασμένων τζιχαντιστών. Στις 2 Ιουλίου, 300 «μαχητές του Σινά», παρακλάδι του ΙΚ στην Αίγυπτο, εξαπέλυσαν 15 εφόδους και 3 επιθέσεις αυτοκτονίας σε αστυνομικούς σταθμούς και στρατιωτικά φυλάκια στο βόρειο Σινά, σκοτώνοντας 64 στρατιώτες και 4 άμαχους, σε μια καλά οργανωμένη επιχείρηση με βαρύ οπλισμό. Ανάγκασαν μάλιστα τον αιγυπτιακό στρατό να χρησιμοποιήσει αεροπορικές δυνάμεις για να τους απωθήσει από την πόλη Σεϊχ Ζουάιντ, καθώς είχαν ναρκοθετήσει το δρόμο απ' τον οποίο μπορούσαν να περάσουν ενισχύσεις. Τα θύματα από την πλευρά των τζιχαντιστών ήταν 90.

Παρά την ενίσχυση της «αντιτρομοκρατικής» εκστρατείας το τελευταίο εξάμηνο στη χερσόνησο του Σινά – βρίσκεται σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης από τον Οκτώβριο – το ΙΚ όχι μόνο δεν έχει αποδυναμωθεί, αλλά αντίθετα ενισχύεται αριθμητικά και οργανωτικά, καθώς έχει τη σύμπραξη των Βεδουίνων του Σινά που εκδιώχθηκαν βίαια από τη μεθόριο και επιπλέον βρίσκει πρόσφορο έδαφος στους μουσουλμανικούς πληθυσμούς, όσο περισσότερο η αιγυπτιακή δικτατορία εντείνει την καταστολή κατά των ΑΜ. Αμετανόητο το καθεστώς Σισί, επιμένει να ταυτίζει τους ΑΜ με το ΙΚ. Έτσι, λίγο μετά την επίθεση στο Σινά, ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας έκαναν έφοδο σε συνοικία του Καΐρου και σκότωσαν 9 ηγετικά στελέχη των ΑΜ, ενώ, μερικές μέρες αργότερα, και με πρόσημα την υποψία τοποθέτησης εκρηκτικών μηχανισμών στη δώρυγα του Σουέζ, συνέλαβαν άλλα 13 μέλη της Μουσουλμανικής Αδελφότητας.

Ακόμα χειρότερα, η ευαίσθητη περιοχή μεταξύ Σεϊχ Ζουάιντ και Ράφα στο Σινά φαίνεται να χρησιμοποιείται τόσο από τους τζιχαντιστές, που πιθανά εποφθαλιούν μια είσοδο στα παλαιστινιακά εδάφη, όσο και από το αιγυπτιακό καθεστώς, που ισχυρίζεται ότι εντόπισε αποθήκες όπλων και τούνελ των τζιχαντιστών, που οδηγούσαν στη Γάζα. Άφησε μάλιστα ανοιχτό το ενδεχόμενο να ζητήσει τη συνδρομή του Ισραήλ σε περίπτωση που το ΙΚ πλησιάσει στη Γάζα. Το τι θα σημαίνει μια τέτοια εξέλιξη για την περιοχή δεν είναι δύσκολο να το φανταστεί κανείς.

στον κόσμο...

ΙΣΗΜΕΡΙΝΟΣ

Ο πρόεδρος Ραφαέλ Κορέα κάλεσε διαδήλωση για τις 2 Ιούλη, για την υπεράσπιση της δημοκρατίας και της κυβέρνησης της «Επανάστασης των Πολιτών», μετά την αποκάλυψη σχεδίων της αντιπολίτευσης για βίαιο πραξικόπημα. «Είμαστε έτοιμοι να υπερασπιστούμε τις κατακτήσεις μας ενάντια στους επίδοξους πραξικοπηματίες και την ακροδεξιά», δήλωσε.

Στη 1 Ιούλη, η κυβέρνηση του Ισημερινού δημοσιοποίησε το σχέδιο της αντιπολίτευσης για ανατροπή της κυβέρνησης μέσω διαδηλώσεων, στις οποίες καλούσε για την επόμενη μέρα. Πιο συγκεκριμένα, ο υπ. Εσωτερικών, Χοσέ Σεράνο, αποκάλυψε στον τύπο συνομιλία μεταξύ του ηγέτη της αντιπολίτευσης, Αντρέας Πάεζ, και του πρώην επικεφαλής της στρατιωτικής μυστικής υπηρεσίας, Μάριο Παζμίνο, όπου με λεπτομέρειες περιέγραφαν το σχέδιο βίαιης ανατροπής της κυβέρνησης. Το πρώτο βήμα ήταν η περικύκλωση και κατάληψη με τη βία του προεδρικού μεγάρου στις 2 Ιούλη, κατόπιν το μπλοκάρισμα των δύο μεγαλύτερων αεροδρομίων και διόδων των συνόρων με το Περού και την Κολομβία στις 5 Ιούλη, ημέρα επίσκεψης του Πάπα Φραγκίσκου, προκειμένου να δημιουργήσουν εικόνα χάους.

Στο μεταξύ, από τα μέσα Ιούνη, με αφορμή τις αλλαγές στο φορολογικό που επιβαρύνουν το πλουσιότερο 2% του πληθυσμού, οι συγκεντρώσεις της αντιπολίτευσης πραγματοποιούνταν καθημερινά και γίνονταν όλο και πιο βίαιες, απαιτώντας την πτώση της εκλεγμένης με 57% κυβέρνησης Κορέα. Χαρακτηριστικά, το πάμπλουτο στέλεχος της αντιπολίτευσης, Τζέιμ Νεμπότ, για το 2006 πλήρωνε μόλις 1.994 δολάρια φόρο, ενώ για το 2014 καλείται να πληρώσει 66.593 δολάρια. Ο Κορέα υποχώρησε ανακοινώνοντας το πάγωμα των μεταρρυθμίσεων και την έναρξη δημόσιου διαλόγου για την αναδιανομή του πλούτου. Η αντιπολίτευση αρνήθηκε να προσέλθει στον διάλογο. Αντίθετα, διαδικασίες βάσεις ξεκίνησαν σε όλη τη χώρα και πραγματοποιήθηκαν συνελεύσεις που εξέλεξαν εκπροσώπους, ώστε να συμμετάσχουν με δικές τους προτάσεις στον διάλογο. Το σχεδιαζόμενο πραξικόπημα της αντιπολίτευσης ματαιώθηκε τελικά από την μεγαλειώδη κινητοποίηση αυτών των συνελεύσεων στις 2 Ιούλη, καθώς και την υπεράσπισή τους του προεδρικού μεγάρου και της δημοκρατικά εκλεγμένης κυβέρνησης.

Η κυβέρνηση από το 2007 έχει πραγματοποιήσει σημαντικές μεταρρυθμίσεις με 1,1 εκ. ανθρώπους να έχουν ξεφύγει από την φτώχεια, μετατρέποντας τον Ισημερινό σε μία από τις πιο σταθερές οικονομίες της Λ. Αμερικής, μετά από δεκαετίες αστάθειας και ακραίας φτώχειας.

ΗΠΑ

Το κίνημα «15 δολάρια ΤΩΡΑ!» μετράει άλλη μια επιτυχία από τις αρχές Ιουλίου. Ο Δήμος του Λος Αντζελες (δεύτερη μεγαλύτερη πόλη των ΗΠΑ με πληθυσμό 3,9 εκ.) ικανοποίησε το αίτημα, αυξάνοντας το βασικό ωρομίσθιο κατά 70%, δηλαδή από τα 9 στα 15 δολάρια (σταδιακά έως το 2020), ακολουθώντας έτσι το παράδειγμα του Σιάτλ, του Σαν Φρανσίσκο και 18 ακόμη μεγάλων δήμων. Με τη νέα νομοθεσία, θα ευνοηθούν 723.000 ωρομίσθιοι που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας. Το μέτρο θα ωφελήσει ιδιαίτερα τις μειονότητες και τις γυναίκες, καθώς από τους αμειβόμενους με βασικό μισθό, το 80% είναι Αφροαμερικανοί και το 50% γυναίκες.

Παρά τη μείωση της ανεργίας στο 5,4% (χαμηλό επταετίας), το βασικό ωρομίσθιο, σε ομοσπονδιακό επίπεδο, παραμένει από το 2009 στα 7,25 δολάρια. Μια αμοιβή ανεπαρκής για να καλύψει τις ανάγκες των εργαζομένων, που τον τελευταίο χρόνο έχουν οργανώσει τέρστιες κινητοποιήσεις, πιέζοντας τον έναν μετά τον άλλον δήμο να λάβει τα μέτρα που δεν έχει υιοθετήσει η ομοσπονδιακή κυβέρνηση και έχουν αναδείξει το θέμα στα πιο «καυτά» της ατζέντας των προεδρικών εκλογών. Η προσαρμογή του βασικού μισθού αποτελεί ίσως τη σημαντικότερη αθετημένη υπόσχεση του προέδρου Ομπάμα, που κατηγορεί τους... Ρεπουμπλικάνους ότι μπλοκάρουν το νομοσχέδιο στο Κογκρέσο.

Σύνοδος Κορυφής

Το 3ο Μνημόνιο και η μεγάλη προδοσία

Το ποια θα ήταν η στάση της ελληνικής κυβέρνησης στην Σύνοδο άρχισε να προδιαγράφεται μία εβδομάδα πριν, όταν μισή ώρα μετά την ανακοίνωση του επίσημου αποτελέσματος του δημοψηφίσματος, ο Τσίπρας ξεκαθάριζε ότι «δεν υπάρχουν νικητές και ηττημένοι», «θα επιδιώξω συμφωνία εντός 48 ωρών», «το δημοψήφισμα δεν ήταν για έξοδο από την ΕΕ/ευρώ», κ.α. Ενισχύθηκε με την αποπομπή Βαρουφάκη, την νέα πρόταση Τσακαλώτου προς τους θεσμούς και ολοκληρώθηκε με την συγγραφή, την Παρασκευή και Σάββατο, του 3ου Μνημονίου (πρόταση της Ελλάδας ονομάστηκε) από τους γάλλους ειδικούς και τον Τόμσεν αλλά και με την τελική απόφαση του Γιούρογκρουπ λίγο πριν την έναρξη της Συνόδου. Στην απόφαση του Γιούρογκρουπ αναφέρονταν ξεκάθαρα ότι: ή η Ελλάδα θα δεχόταν όλους τους όρους των δανειστών-εκβιαστών ή θα δρομολογούνταν η έξοδος της από την Ευρωζώνη.

Από την άλλη, ήδη αμέσως μετά το δημοψήφισμα, άρχισε να ξεκαθαρίζεται και η στάση των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Γι' αυτούς ήταν αδύνατο να αποδεχθούν την «εξέγερση» του ελληνικού λαού και τη νίκη του στο δημοψήφισμα. Τόσο οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές όσο και η 5η Φάλαγγα στη χώρα μας, άρχισαν να ετοιμάζονται για την τελική επίθεση.

Η στάση των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών δεν αποτελεί καμία έκπληξη, παρά τα όσα γράφτηκαν στον διεθνή και ελληνικό τύπο. Η νέα πολιτική τους για την αντιμετώπιση της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης δεν στηρίζεται πλέον (ή όχι και τόσο) στην χρησιμοποίηση οικονομικών μέσων (αύξηση δημόσιων χρεών, «πακέτα διάσωσης», πληθωριστικές τακτικές, πολιτικές λιτότητας, νομισμα-

τικός πόλεμος, κ.α.) αλλά όλο και περισσότερο σε πολιτικά αντεπαναστατικά μέσα. Η πλατεία Μαϊντάν, η κρίση στην Ν.Α. Ασία με την προσπάθεια περιορισμού της Κίνας, οι έγχρωμες επαναστάσεις από την Βενεζουέλα (πριν λίγους μήνες) μέχρι τον Ισημερινό (μόλις πριν λίγες μέρες), το αποδεικνύουν ξεκάθαρα. Συνεπώς, ήταν λογικό να περιμένει κανείς μια αντίστοιχη πολιτική και στην Σύνοδο Κορυφής. Και για δύο επιπλέον λόγους: α) η Ε.Ε., το ευρώ, μπορούν να οικοδομηθούν και να υπάρξουν μόνο με την κυριαρχία του γερμανικού ιμπεριαλισμού στην Ευρώπη και την εφαρμογή ατέλειωτων μνημονίων, δηλαδή τον εξαπονδρισμό της εργατικής τάξης, β) οι όποιες διαφοροποιήσεις μεταξύ Χριστιανοδημοκρατών, Σοσιαλδημοκρατών, Φιλελεύθερων και Πρασίνων, ή μεταξύ χωρών, είναι δευτερεύουσες.

Με το που ξεκινούσε η Σύνοδος Κορυφής την Κυριακή 12 Ιούλη, η στάση των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών είχε ήδη ξεκαθαρίσει: η πλήρη υποταγή στους εκβιαστές ή συντεταγμένη έξοδος από την Ευρωζώνη. Και, ως ένα βαθμό, ήταν προδιαγεγραμμένη και η στάση της ελληνικής κυβέρνησης: πλήρης υποταγή. Τελικά η Σύνοδος τελείωσε τα ξημερώματα της Δευτέρας με την πλήρη συνθηκολόγηση της κυβέρνησης Τσίπρα, την υπογραφή μιας κατάπτυστης συμφωνίας και την μεγάλη προδοσία του ελληνικού λαού.

Εκ των υστέρων, ο Τσίπρας προσπάθησε να ψελλίσει κάποιες δικαιολογίες: «δεν είχα επιλογές, ή θα πηγαίναμε σε ασύντακτη χρεοκοπία, δηλαδή το χάος, ή σε συντεταγμένη χρεοκοπία, δηλαδή μνημόνιο και δραχμή, ή θα υπέγραφα την συμφωνία». Να στηριχτεί στην δύναμη της ελληνικής εργατικής τάξης, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, να υπερασπιστεί το «ΟΧΙ», να προχω-

ρήσει στην ρήξη (που μόνο χάος δεν θα έφερνε), αυτό φαίνεται ότι δεν του πέρασε καν από το μυαλό. Αποδείχθηκε κλασικός ρεφορμιστής και θλιβερός προδότης — αν και σ' αυτό θα πρέπει να προσθέσει κανείς και έναν προσωπικό αριθισμό και αμοραλισμό που δεν περιορίστηκε σε ατομικό επίπεδο αλλά πήρε και κοινωνική διάσταση.

Το 3ο Μνημόνιο

Η τελική συμφωνία είναι ένα 3ο Μνημόνιο κατά πολύ χειρότερο από όλα τα προηγούμενα μαζί. Να σημειώσουμε ότι το πιο ανησυχητικό είναι ότι πρόκειται για προσύμφωνο, πράγμα που σημαίνει ότι η τελική συμφωνία που θα υπογραφεί μετά από ένα μήνα διαπραγματεύσεων, θα είναι κατά ακόμη χειρότερη κι από αυτά που έχουν ανακοινωθεί.

Με αυτό το προσύμφωνο υποτίθεται ότι η χώρα θα λάβει άμεσα 12 δις για την αποπληρωμή των χρεών που λήγουν μέσα στον Ιούλιο και τον Αύγουστο, και συνολικά 82-85 δις ευρώ μέχρι το τέλος του 2018, τόσο για την αποπληρωμή χρεών και τόκων όσο και για την απαιτούμενη ανακεφαλαιοποίηση(;) των τραπεζών.

Το ύψος των μέτρων —που προς το παρόν είναι δύσκολο να προσδιοριστεί γιατί δεν έχει ολοκληρωθεί το 3ο Μνημόνιο— θα είναι τεράστιο και κατά πολύ μεγαλύτερο είτε των 8 δις της πρότασης Τσίπρα είτε των 12-15 δις της πρότασης Γιούνγκερ πριν το δημοψήφισμα. Όμως οι συνέπειες από την εφαρμογή των μέτρων θα είναι ανυπολόγιστες και ασύλληπτες, για τον απλούστατο λόγο ότι η ελληνική καπιταλιστική οικονομία δεν βρίσκεται στο 2010 και στην υπογραφή του 1ου Μνημονίου. Και δεν έχει υποστεί μόνο την καταστροφή των πέντε μνημονιακών χρόνων αλλά ήδη βρίσκεται, και θα συνεχίσει για

πολύ να βρίσκεται, σε καθεστώς χρηματοδοτικής ασφυξίας (κλείσιμο τραπεζών και «κεφαλαϊακοί έλεγχοι»), δηλαδή σε καθεστώς κατακερματισμού, θρυμματισμού ακόμη και κονιορτοποίησής της.

Στην συμφωνία προβλέπεται η αρπαγή του εναπομείναντος ατομικού εισοδήματος της εργατικής τάξης, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, η πλήρης/ολοκληρωτική κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων (η κυριολεκτική δολοποίηση της εργατικής τάξης), η λεηλασία του συλλογικού και ατομικού πλούτου (κούρεμα καταθέσεων, εκποίηση της δημόσιας περιουσίας κάθε είδους, κ.α.), η ολοκληρωτική διάλυση της υγείας, παιδείας και ασφάλισης, και η απόλυτη κατάργηση των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων, αγώνων και κινητοποιήσεων, των δημοκρατικών δικαιωμάτων, των πολιτικών δικαιωμάτων μέχρι και της εθνικής κυριαρχίας ή της οποιας λαϊκής κυριαρχίας και εθνικής ανεξαρτησίας. Η χώρα μας επισήμως γίνεται πλέον, και κυριολεκτικά, αποικία χρέους: η τελική συμφωνία δεν θα ολοκληρωθεί σε ένα μήνα περίπου, αλλά θα γράφεται και θα ξαναγράφεται διαρκώς και μάλιστα θα ερμηνεύεται όπως ακριβώς θέλουν οι ιμπεριαλιστές.

Η συνθηκολόγηση, η συμφωνία, όσο κι αν αποτελεί την αναμενόμενη κατάληξη της αδιέξοδης και επικίνδυνης ρεφορμιστικής πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ, και ειδικά της πολιτικής του τους πέντε τελευταίους μήνες, παρ' όλα αυτά δεν παύει να εκπλήσσει για το μέγεθος της προδοσίας. Ορισμένοι σχολιαστές χαρακτήρισαν την συμφωνία ως «καθαγένεια ειρήνη». Όσον αφορά το κόστος της συμφωνίας είναι πράγματι αλήθεια. Αλλά τουλάχιστον οι ιμπεριαλιστές Ρωμαιοί είχαν την προνοητικότητα να σφαγιάσουν τα τέσσερα πέμπτα των Καρθαγένειων, να πουλήσουν τους υπόλοιπους ως σκλάβους και να ξεθεμελιώσουν την Καρθαγένη. Ο Ολάντ, η Μέρκελ, ο Ομπάμα, οι ντόπιοι δοσίλογοι και η κυβέρνηση του Τσίπρα, δεν επέδειξαν τέτοιου είδους προνοητικότητα — είναι σίγουρο ότι θα το πληρώσουν!

Σύνοδος BRICS: προχωρά η οικονομική συνεργασία

Στις 9 και 10 Ιουλίου πραγματοποιήθηκε στη ρωσική πόλη Ούφα στα Ουράλια η έβδομη Σύνοδος Κορυφής των λεγόμενων χωρών BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα και Νότια Αφρική). Ταυτόχρονα, συγκλήθηκε και Σύνοδος του Οργανισμού Συνεργασίας της Σαγκάης, δηλαδή του στρατιωτικού βραχίονα της ρωσοκινεζικής συνεργασίας, στον οποίο, εκτός από τις δύο ευρασιατικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, συμμετέχουν αρκετά κράτη της Κεντρικής Ασίας (Καζακστάν, Ουζμπεκιστάν, Κιργιστάν, Τατζικιστάν), ενώ σύντομα αναμένεται να ενταχθεί και το Ιράν.

Στις συζητήσεις των πέντε ηγετών κυριάρχησαν το ζήτημα της Ουκρανίας, η κρίση στην ΕΕ με επίκεντρο την Ελλάδα, η εκρηκτική κατάσταση στη Μέση Ανατολή και η δράση του Ισλαμικού Κράτους και άλλα καυτά θέματα της παγκόσμιας σκακιέρας. Παρά τη γενικότερη σύσφιξη των μεταξύ τους σχέσεων, οι BRICS απέχουν πάρα πολύ από το να κατακτήσουν το βαθμό συνοχής του δυτικού ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου, ιδιαίτερα σε πολιτικό και στρατιωτικό επίπεδο. Έτσι, ουσιαστικά όλοι οι υπόλοιποι αποφεύγουν επιμελώς να στηρίξουν τη Ρωσία στο ουκρανικό ζήτημα, ενώ η οικονομική ισχύς της Κίνας προκαλεί στις άλλες δυνάμεις φόβους για ενδεχόμενη δορυφοριοποίηση. Είναι άλλωστε ενδεικτικές τόσο η επίσκεψη της προέδρου της Βραζιλίας Ντίλμα Ρούσεφ στην Ουάσιγκτον, όπου συνάφθηκαν συμφωνίες σε διάφορα θέματα, όσο και η υποδοχή του Ομπάμα τον περασμένο Γενάρη στην Ινδία, με τη

διαβεβαίωση της ινδικής ηγεσίας ότι η σχέση της χώρας με τις ΗΠΑ είναι «στρατηγική». Παρόλα αυτά, η οικονομική συνεργασία των BRICS, που συνολικά αποτελούν το 40% του παγκόσμιου πληθυσμού και το 25% της παγκόσμιας οικονομικής δραστηριότητας, συνεχώς εμβαθύνεται και στη σύνοδο της Ούφα δρομολογήθηκαν οριστικά δύο εξαιρετικά σημαντικά βήματα, που τους ενισχύουν σαφώς απέναντι στους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Το πρώτο είναι η ίδρυση Αναπτυξιακής Τράπεζας, με κεφάλαιο 100 δις δολάρια, που θα εδρεύει στη Σαγκάη και θα αρχίσει τη λειτουργία της μέσα στο 2015. Επικεφαλής της τοποθετήθηκε ο ινδός τραπεζίτης Kundapur Vaman Kamath, ο οποίος δήλωσε ότι η νέα τράπεζα αναμένεται να χορηγήσει το πρώτο της δάνειο την άνοιξη του 2016. Μέλος της τράπεζας θα μπορεί να γίνει οποιαδήποτε χώρα, ύστερα από έγκριση του Διοικητικού Συμβουλίου. Ήδη είναι πολύ πιθανό ακόμα και χώρες του «σκληρού πυρήνα» του δυτικού στρατοπέδου, όπως η Βρετανία, να ζητήσουν να συμμετάσχουν. Επίσης, οι BRICS θα δημιουργήσουν ένα Αποθεματικό Ταμείο Έκτακτης Ανάγκης (CRA), που θα διαθέτει επίσης 100 δις δολάρια. Η Κίνα θα συνεισφέρει 41 δις, Ρωσία, Ινδία και Βραζιλία από 18 δις η καθεμία, ενώ η Νότια Αφρική 5 δις. Δάνεια που δεν ξεπερνούν το 30% της συνεισφοράς ενός κράτους-μέλους θα μπορούν να εγκρίνονται με απλή πλειοψηφία. Μεγαλύτερα δάνεια θα απαιτούν τη συμφωνία όλων των μελών του ταμείου.

Σύσσωμοι οι πολιτικοί και οικονομικοί

ιθύνοντες των BRICS διαβεβαιώνουν ότι οι δύο νέοι οργανισμοί «δεν είναι ανταγωνιστικοί σε σχέση με την Παγκόσμια Τράπεζα και το ΔΝΤ». Ωστόσο, είναι ακριβώς η ανάγκη απεξάρτησης από τη Δύση και τους οικονομικούς οργανισμούς που ελέγχονται από αυτή που τους ώθησε σε αυτές τις κινήσεις, οι οποίες θα χρησιμοποιηθούν και ως διαπραγματευτικό «χαρτί», ώστε οι BRICS να αποκτήσουν μεγαλύτερη βαρύτητα στη λειτουργία και τις αποφάσεις του ΔΝΤ. Το CRA θα παρέχει τη δυνατότητα στις χώρες BRICS, αλλά μελλοντικά και σε άλλα κράτη που θα θελήσουν να συνεισφέρουν σε αυτό, να δανείζονται σε περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης (λόγω υψηλού χρέους, υψηλών ελλειμμάτων του κρατικού προϋπολογισμού ή του ισοζυγίου πληρωμών, προβλημάτων με το νόμισμά τους ή στον χρηματοπιστωτικό τομέα — τράπεζες κ.λπ.) με κάπως «αξιοπρεπείς» όρους, χωρίς να είναι αναγκασμένες να υποστούν τα ληστρικά και αποικιοκρατικά «προγράμματα διάσωσης», που επιβάλλουν παντού το ΔΝΤ και ο δυτικός ιμπεριαλισμός. Το ίδιο ισχύει και για τα δάνεια που θα παρέχει η Αναπτυξιακή Τράπεζα, που απευθύνεται και σε πολλές αναπτυσσόμενες χώρες. Αυτές θα μπορούν έτσι να χρηματοδοτούν έργα υποδομής και κάποιες παραγωγικές επενδύσεις, ενέργειες που θα ήταν απαγορευτικές ακόμα και ως σκέψη με τους όρους δανεισμού της «πολιτισμένης» Δύσης. Είναι βέβαια προφανές ότι οι δύο νέοι οργανισμοί θα καλύπτουν κατά απόλυτη προτεραιότητα τις ανάγκες των ιδίων των BRICS. Είναι όμως εξίσου βέβαιο ότι, σε

μία περίοδο οξύνσης της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και ιδιαίτερα της επιθετικότητας του δυτικού ιμπεριαλισμού σε διάφορα μέτωπα (Ουκρανία, Μέση Ανατολή, ανατολική Ασία κ.α.), το CRA και η Αναπτυξιακή Τράπεζα θα αποτελέσουν πολύτιμα εργαλεία των BRICS στον οικονομικό αλλά κυρίως στον πολιτικό τομέα, στην προσπάθειά τους να προσελκύσουν συμμάχους στην αντιπαράθεσή τους με τη Δύση.

Ασφαλώς, οι BRICS — και ιδιαίτερα η Ρωσία και η Κίνα, χώρες ιμπεριαλιστικές με εξαιρετικά καταπιεστικά καθεστώτα και, ιδιαίτερα η δεύτερη, στεννή εκμετάλλευση των εργαζομένων — δεν ενδιαφέρονται για τα φτωχά κράτη, αλλά αποκλειστικά και μόνο για τα συμφέροντά τους. Ωστόσο, η οικονομική πολιτική τους και οι συγκρούσεις τους με τον δυτικό ιμπεριαλισμό δίνουν κάποιες δυνατότητες σε χώρες που ασφυκτιούν από την τρομακτική μέγγενη του ΔΝΤ και των άλλων οργανισμών των Δυτικών και δημιουργούν ρωγμές στην οικονομική και πολιτική κυριαρχία των τελευταίων σε διάφορα μέρη του πλανήτη, τις οποίες μπορεί να εκμεταλλευτεί και το εργατικό κίνημα. Σε αυτό το πλαίσιο θα μπορούσε να κινηθεί και η ελληνική κυβέρνηση, η ολοκληρωτική όμως συνθηκολόγησή της στις Βρυξέλλες και η πολιτική «Ανήκομεν εις την Δύση» του Τσίπρα καθιστά το ενδεχόμενο ουσιαστικής βοήθειας από τους BRICS εξαιρετικά δύσκολο.

■ Γιάννης Χαλάς

Παγκόσμια οικονομία Μαύρα μαντάτα από την Κίνα

Η πτώση των χρηματιστηρίων στην Κίνα προμηνύει θυελλώδεις εξελίξεις στην παγκόσμια οικονομία, που όλα δείχνουν ότι βρίσκεται στην κόψη του ξυραφιού, στα πρόθυρα της εκδήλωσης μιας νέας κρίσης, μεγαλύτερης απ' ό,τι πυροδοτήθηκε το 2007-08 απ' την κατάρρευση της Lehman Brothers.

Η πτώση των αξιών στα χρηματιστήρια της Κίνας από τις 12/6 έχει ξεπεράσει τα 3 τρις δολάρια. Ενώ από τον Ιανουάριο, η συνολική πτώση ξεπερνάει το 30%. Για το 1/3 των μετοχών έχει ανασταλεί η διαπραγμάτευση, πράγμα που έχει οδηγήσει και στο πάγωμα εταιρικών κεφαλαίων ύψους 1,5 τρις, ένα ποσό ίσο με το 1/5 της συνολικής χρηματιστηριακής αξίας (και με την κεφαλαιοποίηση όλων των χρηματιστηρίων της Ινδίας).

Προσπαθώντας να συγκρατήσει την κατάσταση, η κινέζικη κυβέρνηση καταφεύγει ουσιαστικά στην γνωστή μέθοδο του «τυπωμένου χρήματος». Η κεντρική τράπεζα μείωσε το βασικό επιτόκιο δανεισμού της και το επιτόκιο καταθέσεων της, ενώ περιόρισε το απαιτούμενο όριο τήρησης αποθεματικών για ορισμένες τράπεζες. Είναι η πρώτη φορά που μια τέτοια «ένεση» δεν κατευθύνεται απευθείας προς τις τράπεζες, αλλά για την στήριξη των χρηματιστηρίων. Ταυτόχρονα: α) Απαγορεύτηκε σε μετόχους που κατέχουν ποσοστό μεγαλύτερο του 5% του μετοχικού κεφαλαίου μιας εταιρίας να πουλήσουν τις μετοχές τους για τους επόμενους 6 μήνες, ώστε ν' ανακοπεί η ραγδαία πτώση των τιμών των μετοχών. β) Οι 21 μεγαλύτερες κινέζικες χρηματιστηριακές εταιρίες δεσμεύθηκαν να τοποθετήσουν από κοινού πάνω από 19 δις δολάρια για την αγορά μετοχών, ώστε να σταθεροποιήσουν τις τιμές τους. Αυτά τα «έκτακτα μέτρα», εκτός του ότι τείνουν να γίνουν ο κανόνας για την παγκόσμια οικονομία και τις κρίσεις της, δείχνουν και τον επείγοντα χαρακτήρα του προβλήματος.

Πριν το κραχ, είχε προηγηθεί –ω του θαύματος!– ένα τεράστιο κερδοσκοπικό φούσκωμα. Τον περσινό Ιούνιο, η αξία της κινέζικης χρηματιστηριακής αγοράς ήταν 6,7 τρις δολάρια – τον περασμένο Ιούνιο, είχε φτάσει στα 10 τρις! Μια τέτοια αύξηση (που αντιστοιχούσε στο σύνολο της αξίας του χρηματιστηρίου του Τόκιο, του 3^{ου} μεγαλύτερου στον κόσμο), δεν έχει παγκόσμιο προηγούμενο.

Στον κερδοσκοπικό πυρετό είχαν τραβηχτεί –ή μάλλον σπρωχτεί– ίσως και πάνω από 90 εκ. Κινέζοι, ένας αριθμός που για πρώτη φορά ξεπερνάει τον αριθμό των μελών του κινέζικου ΚΚ. Πολλοί πήραν δάνεια για να μπουν στο χρηματιστήριο, αντιμετωπίζοντας τώρα την καταστροφή [1]. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι καθημερινά «έπαιζαν» τις αποταμιεύσεις τους, με τα κινητά τηλέφωνα και τάμπλετ τους, από κάθε χώρο εργασίας, ακόμα και από... ειδικά καφέ! Αυτός ο πληθυσμός αποτελούσε μια «νεόπλουτη» μικροαστική τάξη, που έφτασε να κατέχει το 80% της κεφαλαιοποίησης της κινέζικης αγοράς και ταυτόχρονα ήταν ένα βασικό κοινωνικό στήριγμα. Τώρα, θα δει τα λεφτά του να εξατμίζονται και να συγκεντρώνονται στους μεγαλοκαρχαρίες, ενώ δημιουργείται και ένα σημαντικό πρόβλημα διαχείρισης των συμμαχιών του καθεστώτος. Είναι χαρακτηριστικό της κερδοσκοπικής φρενιτιδας αλλά και των διαδικασιών συγκέντρωσης του πλούτου, ότι τους πρώτους μήνες του 2015 αυξάνονταν κατά 4 την εβδομάδα οι νέοι δισεκατομμυριούχοι (υπολογίζοντας τις ονομαστικές αξίες σε δολάρια, όχι τον πιο πραγματικό υπολογισμό σε κινέζικα γουάν).

Αν μπορεί να ελεγχθεί αυτή η κρίση-ξέσπασμα, είναι ένα μεγάλο ερώτημα. Το «τύπωμα χρήματος» από το τραπεζικό σύστημα της Κίνας έχει όρια, καθώς αυτό είναι καταπονημένο από την χρηματοδότηση της «ρευστότητας» τα τελευταία 5 χρόνια, δηλαδή από την προσπάθεια να συνεχιστεί η ανά-

πτυξη της κινέζικης οικονομίας μετά το κρατεστ της Lehman Brothers το 2007-08. Ούτε μπορεί να υπολογίζει κανείς σε κάποια συντονισμένη διεθνή δράση – βοήθεια: οι πολιτικές του «τυπωμένου χρήματος» και της «ενίσχυσης της ρευστότητας» επιστρατεύθηκαν από τους ιμπεριαλιστές σε μια πρώτη φάση, αλλά από το 2014 έχουν αρχίσει να εγκαταλείπονται, καθώς αυτά τα «έκτακτα μέτρα» έφτασαν στα όριά τους και έχουν αντικατασταθεί με άλλων μηχανισμούς (του τύπου των Μνημονίων, στο οικονομικό επίπεδο). Η πραγματική ανάπτυξη της Κίνας είναι βέβαια υψηλή, όσο κι αν έχουν καμφθεί οι ρυθμοί της – και μάλιστα άπιαστη για τα δεδομένα των δυτικών ιμπεριαλιστικών χωρών: 7% ετήσια άνοδος του 2^{ου} μεγαλύτερου ΑΕΠ παγκόσμια, αντιστοιχούν στα βήματα ενός οικονομικού γίγαντα. Πόσο σταθερά όμως; Σύμφωνα με αναλύσεις, το 1/3 των κινέζικων επαρχιών είναι αντιμετώπιμο με ύφεση, ενώ στη μεταποίηση υπάρχει συρρίκνωση και διαρκής απώλεια θέσεων εργασίας. Άλλωστε, το χρέος των κρατικών έχει φτάσει στο 280% ΑΕΠ [2] – θυμίζοντας αμείλικτα ότι η δίνη της κρίσης-παρακμής του καπιταλιστικού συστήματος, όπως εκδηλώνεται στο θέμα του χρέους, έχει τις δικές της νομοτέλειες, είναι ικανή να ρουφήξει και τους πιο μεγάλους παίκτες. Μήπως λοιπόν άρχισε ήδη να «σκάει» το κινέζικο θαύμα;

Σε κάθε περίπτωση, οι επιπτώσεις είναι πολύ μεγάλες και απειλείται να σκάσει η θρυαλίδα διεθνώς. Η Μάικροσοφτ ανακοίνωσε σχεδόν 8.000 απολύσεις – και μάλλον θα ακολουθήσει τσουνάμι απώλειας θέσεων εργασίας. Καθώς η Κίνα είναι το «παγκόσμιο εργοστάσιο» και ο μεγαλύτερος εισαγωγέας πρώτων υλών παγκόσμια, η ανακοπή της οικονομικής δραστηριότητάς της ρίχνει τη ζήτηση και τις τιμές των εμπορευμάτων (χαλκός, πετρέλαιο, μέταλλα κ.α.). Το ΔΝΤ πρόσφατα υποβάθμισε τις προβλέψεις του για την παγκόσμια οικονομία. Δεν είναι

κατά τύχη που οι ΗΠΑ (και μ' αφορμή την Ελλάδα) υπενθυμίζουν διαρκώς την ανάγκη ν' αποφευχθεί πάση θυσία ένα παγκόσμιο οικονομικό σοκ τώρα.

Ας σημειώσουμε, τέλος, ότι αυτή η νέα φούσκα στην Κίνα, δείχνει τους θηριώδεις καρκινικούς όγκους που έχει συσσωρεύσει στην παγκόσμια οικονομία η λεγόμενη «χρηματιστικοποίηση», η φρενήρης πορεία προς την κερδοσκοπία, τον παρασιτισμό, την παρακμή και σήψη. Την ίδια στιγμή που οι επενδύσεις παγκόσμια πέφτουν όλο και χαμηλότερα, μόνο π.χ. η Deutsche Bank (ίσως αυτή τη στιγμή η μεγαλύτερη τράπεζα παγκόσμια, η ναυαρχίδα των... εξυγιαντών Μέρκελ-Σόμπελ) εμφάνιζε το 2014 μια έκθεση 75 τρις δολαρίων σε διάφορα παράγωγα, δηλαδή 20 φορές περισσότερο από το γερμανικό ΑΕΠ και σχεδόν όσο όλο το παγκόσμιο ΑΕΠ. Το τάσιμα αυτού του κερδοσκοπικού τέρατος του χρηματοπιστωτικού τομέα, με τις σάρκες του προλεταριάτου και της κοινωνίας (που γίνεται με τα διάφορα Μνημόνια), απειλεί να ρίξει την ανθρωπότητα στην άβυσσο...

Σημειώσεις

[1] Οι δανειστές απαιτούν την αποπληρωμή τους, δημιουργώντας έτσι μια αλυσιδωτή αντίδραση. Σύμφωνα με εκτιμήσεις, μόνο το 1/4 αυτών των δανείων έχουν γίνει απαιτητά τις τελευταίες τρεις εβδομάδες: τα υπόλοιπα 3/4 είναι ακόμα «μέσα» στην χρηματιστηριακή αγορά – οπότε αυτή η κατάσταση θα συνεχιστεί αρκετά ακόμα.

[2] Τα χρέη των κινέζικων εταιριών ανέρχονται σε 14,2 τρις δολάρια, μεγαλύτερα από τα αντίστοιχα των ΗΠΑ (13,1 τρις).

■ Σταύρος Σκευός

Στη διήμερη σύνοδο των 28 υπουργών άμυνας του ΝΑΤΟ τον Ιούνιο στις Βρυξέλες, πάρθηκαν σημαντικές αποφάσεις για την ενίσχυση της ανατολικής πτέρυγας του, στα πλαίσια του νέου «ψυχρού πολέμου» με τη Ρωσία. Αποφασίστηκε ο τριπλασιασμός της Δύναμης Αντίδρασης σε 40.000 άνδρες, με ενίσχυση των ειδικών δυνάμεων. Σ' αυτό προστίθεται η απόφαση των ΗΠΑ για «προσωρινή» αύξηση της στρατιωτικής παρουσίας τους σε Βαλτική και Αν. Ευρώπη, αλλά και η τριμερής ξεχωριστή συνάντηση του υπουργού άμυνας της Ουκρανίας μ' αυτούς της Πολωνίας και Λιθουανίας, για τη συνεργασία ενάντια στη «ρώσικη επιθετικότητα». Όπως τόνισε ο ουκρανός υπουργός, νατοϊκοί αξιωματούχοι τον διαβεβαίωσαν για την ετοιμότητα παροχής οπλισμού στο Κίεβο, αν αναζωπυρωθούν οι συγκρούσεις στο Ντονμπάς. Το πιο σημαντικό, όμως, στη σύνοδο ήταν η νεοσύστατη Διακλαδική Δύναμη Εξαιρετικά Υψηλής Ετοιμότητας (VJTF), που θα βρίσκεται σε πλήρη επιχειρησιακή ετοιμότητα τον Ιανουάριο, αποτελούμενη από 5.000 με δυνατότητα ανάπτυξης μέσα σε 3 μέρες!

Το επιθετικό πλέγμα του ΝΑΤΟ απέναντι στη Ρωσία ολοκληρώνουν οι νέες Πολυεθνικές Μονάδες Διοίκησης και Ελέγχου (NFIO – έξι προς το παρόν), που περικυκλώνουν τη Ρωσία από τις τρεις βαλτικές χώρες (Εσθονία, Λετονία, Λιθουανία), την Πολωνία, τη Ρουμανία και τη Βουλγαρία. Η Τουρκία αποφασίστηκε να έχει ρόλο εντός της

Το ΝΑΤΟ ενισχύει την περικύκλωση της Ρωσίας

VJTF, ενώ ο Καμμένος πρότεινε τη δημιουργία NFIO στην Κρήτη! Παράλληλα, συσφίγγονται οι σχέσεις του ΝΑΤΟ με τις σκανδιναβικές χώρες (Σουηδία, Φινλανδία), αλλά και προσπαθεί να επεκταθεί σε Ουκρανία-Μολδαβία (στην οποία υπάρχει ήδη διένεξη με τη διαίρεση της χώρας και την παρουσία 1.500 ρώσων στρατιωτών), καθώς και σε Γεωργία-Αζερμπαϊτζάν (το οποίο αποτελεί ενεργειακό κόμβο). Η Πολωνία έχει στρατηγικό ρόλο σε μια γραμμή αποκλεισμού της Ρωσίας, που θα συνδέει τη Βαλτική και τη Μαύρη Θάλασσα, ενώ οι Βουλγαρία-Ρουμανία έχουν επίσης εξέχουσα στρατηγική σημασία στα νότια μιας τέτοιας γραμμής.

Είναι προφανές ότι ο ρώσικος ιμπεριαλισμός θεωρεί ζωτικό χώρο του όλη την περιοχή τουλάχιστον μέχρι τα σημερινά σύνορα της Πολωνίας. Από την άλλη, οι δυτικοί ιμπεριαλιστές (αξιοποιώντας το παρελθόν εγκληματίων της τσαρικής Ρωσίας και της σταλινικής γραφειοκρατίας) προσπαθούν να εκμεταλλευτούν τις λαϊκές φοβίες απέναντι στη Ρωσία, τις εθνικιστικές επιδιώξεις (όπως εκφράστηκαν και στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο με τη συνεργασία πληθυσμών των βαλτικών χωρών με τους Ναζί, αλλά και σήμερα με τη φασιστική επιρροή στην κυβέρνηση-μαριονέτα στην Ουκρανία) και τέλος τις ιδιαίτερες σχέσεις των λαϊκών μαζών στη δυτική Ουκρανία με τις ευρωπαϊκές χώρες, ώστε να φτιάξουν ένα νέο παραπέτασμα απέναντι

στη Ρωσία μέσω του ΝΑΤΟ.

Δύσκολα μπορεί να πει κανείς ότι το ΝΑΤΟ και οι ΗΠΑ στοχεύουν σ' έναν άμεσο πόλεμο με τη Ρωσία, πολύ περισσότερο δε οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, που είναι ιδιαίτερα υποδύεστεροι στρατιωτικά αλλά και οικονομικά-ενεργειακά εξαρτώνται σε μεγάλο βαθμό απ' τη Ρωσία, παρά τις προσπάθειες ενεργειακής ανεξάρτησης όπου έχουν αποδυθεί.

Ωστόσο, πιστεύουν ότι το καθεστώς Πούτιν δεν είναι τόσο ισχυρό και ότι με τις κυρώσεις του δημιουργούν ρήγματα στο εσωτερικό μέτωπο, ώστε ν' αποσταθεροποιήσουν τη Ρωσία – και με την απειλή των όπλων και με μερική χρήση τους, όπως στην Ουκρανία, να τον υποχρεώσουν σε υποταγή. Δεύτερον, γνωρίζουν καλά ότι είναι αδύνατον να κυριαρχήσουν με στρατιωτικά μέσα σε περιοχές πέρα από την Ουκρανία και την κεντρική Ευρώπη. Η αδυναμία τους να διευθετήσουν την κατάσταση στη Μέση Ανατολή, τα τεράστια καθήκοντα του στρατού των ΗΠΑ στην προσπάθεια περικύκλωσης της Κίνας, η αποσταθεροποίηση σε Λιβύη, Αφρική, Αίγυπτο, δείχνουν ότι δύσκολα μπορούν να παίξουν το ρόλο του «παγκόσμιου χωροφύλακα» με την ίδια ευκολία που το έκαναν μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Έτσι, φαίνεται να επιλέγουν τη δημιουργία ενός παραπετάσματος απέναντι στη Ρωσία. Πρώτον, για να περιορίσει στα σύνορα και προς το εσωτερικό της Ρωσίας μια ενδεχόμενη πο-

λεμική σύγκρουση, τη δημιουργία οικονομικού, πολιτικού και στρατιωτικού χάους παρόμοιου με ό,τι βλέπουμε σε Συρία-Ιράκ, χωρίς να απειλείται η υπόλοιπη Ευρώπη. Δεύτερο, για να κόψει οριστικά οποιαδήποτε διάθεση των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, ιδιαίτερα των γερμανών, για μια συνεργασία με τη Ρωσία (οπότε θα δημιουργούνταν ένας σοβαρός κίνδυνος αμφισβήτησης της στρατιωτικοπολιτικής κυριαρχίας των ΗΠΑ) – και για να σπρώξει οριστικά την Ευρώπη στην αγκαλιά της Διατλαντικής Συμφωνίας με τις ΗΠΑ, που βρίσκεται στα σκαριά.

Δεν είναι τυχαίο ότι η απάντηση του Πούτιν ήταν η εγκατάσταση 40 νέων διηπειρωτικών πυραύλων, θυμίζοντας ότι η στρατιωτική δυνατότητα της Ρωσίας δύσκολα θα περιοριστεί στα δυτικά της σύνορα, αν προκληθεί με άμεσο τρόπο.

Η μόνη ελπίδα για τους λαούς βρίσκεται στην ανεξάρτητη δράση τους, με άξονα την αποτίναξη του ζυγού των ιμπεριαλιστών αλλά και των αρχουσών τάξεων σε κάθε χώρα. Ωστε να δημιουργηθούν συνθήκες ικανοποίησης των αναγκών των εργαζομένων και της νεολαίας, στα πλαίσια μιας διεθνιστικής σοσιαλιστικής συνεργασίας, της μόνης που μπορεί να αποτρέψει τον κίνδυνο τοπικών, περιφερειακών, ακόμα και παγκόσμιων και πυρηνικών πολέμων!

■ Κώστας Δικαίος

70 χρόνια από την Χιροσίμα και Ναγκασάκι

Στις 6 και 9 Αυγούστου συμπληρώνονται 70 χρόνια από την ρίψη των ατομικών βομβών στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι. Ως επίλογος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου αλλά και ως πρόλογος του Ψυχρού Πολέμου, αποτελεί μέχρι και σήμερα ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας που διέπραξαν οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές.

Ύστερα από συνεχείς βομβαρδισμούς σε 67 πόλεις και ενώ η Ιαπωνία είχε χάσει κάθε δυνατότητα ελέγχου του εναέριου χώρου της, με διαταγή του προέδρου Τρούμαν η πυρηνική βόμβα «Μικρό Αγόρι» (Little Boy) ρίχτηκε πάνω από την Χιροσίμα στις 6 Αυγούστου για να συνοδευτεί από την «Χοντρός Ανθρωπος» (Fat Man) στις 9 Αυγούστου στο Ναγκασάκι. Πίσω από τα ευφάνταστα γιάντικα παρατσούκλια των βομβών, η φρίκη μιας νέας εποχής, της πυρηνικής εποχής.

Η θερμοκρασία στο επίκεντρο της βόμβας ήταν 50 φορές μεγαλύτερη από την επιφάνεια του ήλιου, ενώ από το σημείο όπου έπεσε δημιουργήθηκαν άνεμοι της τάξεως 500 μιλίων την ώρα. Τα πάντα σε περίμετρο δυο μιλίων εξαφανίστηκαν, ενώ το «μανιτάρι» ανέβαινε 15,5 χλμ. πάνω από την επιφάνεια της γης. Στα τέλη του 1945 υπολογίζεται πως οι βόμβες προκάλεσαν 246.000 θανάτους (166.000 στην Χιροσίμα, 80.000 στο Ναγκασάκι), αν και μόνο οι μισοί πέθαναν την ίδια τη μέρα των βομβαρδισμών. Μεταξύ των θυμάτων, 15-20%

πέθαναν από βλάβες ή αρρώστιες που προκλήθηκαν από την ραδιενέργεια. Έκτοτε χιλιάδες πέθαναν από λευχαιμία και διάφορους τύπου καρκίνου, ενώ χιλιάδες άλλοι γεννήθηκαν παραμορφωμένοι από την ραδιενέργεια. Και στις δυο πόλεις, το 95% των νεκρών ήταν γυναίκες και ηλικιωμένοι.

Για πολλά χρόνια οι ιμπεριαλιστές καλλιέργησαν τον μύθο πως χωρίς τις ατομικές βόμβες δεν θα είχε τελειώσει ο Β' ΠΠ. Μάλιστα, οι ΗΠΑ ισχυρίζονταν για χρόνια πως δήθεν οι βόμβες έσωσαν 1 εκ. ζωές αμερικανών στρατιωτών! Σήμερα είναι από όλους παραδεκτό πως η ατομική βόμβα ήταν στρατιωτικά άχρηστη, ενώ ο πόλεμος στην Ιαπωνία θα μπορούσε να κερδηθεί με ελάχιστες απώλειες. Η Ιαπωνία βρισκόταν υπό ασφυκτικό ναυτικό αποκλεισμό, ενώ ο στόλος της, όπως και όλη η ενδοχώρα, είχε σχεδόν συντριβεί από τους αλληπάλληλους βομβαρδισμούς από τις αρχές του 1945, ενώ το 30% του αστικού πληθυσμού είχε μείνει άστεγο. Οι Ιάπωνες προσπαθούσαν για μήνες να παραδοθούν, ενώ το μόνο που ζητούσαν ήταν να διασωθούν τη φιγούρα και τη ζωή του αυτοκράτορά τους, επιθυμία που τελικά τους παραχώρησαν οι αμερικανοί.

Ο πραγματικός λόγος της ρίψης των ατομικών βομβών ήταν ο καθορισμός της μεταπολεμικής τάξης πραγμάτων, η εξασφάλιση της αναμφισβήτητης ιμπεριαλιστικής ηγεμονίας των ΗΠΑ και ο περιορισμός της ΕΣΣΔ στις μεταπολεμικές εξελίξεις. Ενώ τον Φλεβάρη του

1945 στη Γιάλτα οι ΗΠΑ επιθυμούσαν διακαώς να σύρουν την ΕΣΣΔ στον πόλεμο του Ειρηνικού και υποσχέθηκαν στον Στάλιν σφαίρες επιρροής στη Μαντζουρία και τη Βόρεια Κορέα, μετά από τα νέα για το επιτυχημένο τεστ της ατομικής βόμβας ο Τρούμαν τροποποίησε την στάση του. Ο Τρούμαν επέλεξε να ρίξει τις βόμβες για να εξασφαλίσει πως η ΕΣΣΔ δεν θα προχωρούσε περαιτέρω στον Ειρηνικό και για να μην της παραχωρηθούν εδάφη που είχαν συμφωνηθεί στη Γιάλτα. Οι ΗΠΑ ανησυχούσαν πάρα πολύ για την γρήγορη επέκταση του Κόκκινου Στρατού στην Ανατολική Ευρώπη και ήθελαν να δώσουν ένα ξεκάθαρο μήνυμα στην σταλινική γραφειοκρατία πως δεν ανεχθούν την επέκτασή της, να τρομοκρατήσουν την παγκόσμια εργατική τάξη που βρισκόταν αντιμετώπιση με το θέμα της κατάληψης της εξουσία σε μια σειρά από χώρες.

Οι βόμβες σε Χιροσίμα και Ναγκασάκι ήταν η πρώτη πράξη του Ψυχρού Πολέμου και αποτέλεσαν στην πράξη το πραγματικό υπερόπλο-φόβητρο των ΗΠΑ ενάντια σε όλο τον υπόλοιπο πλανήτη. Οι ΗΠΑ προσπάθησαν να κρατήσουν το μονοπώλιο αυτού του υπερόπλου, χωρίς να τα καταφέρουν για μεγάλο χρονικό διάστημα. Από το 1949, η ΕΣΣΔ απέκτησε την πρώτη της ατομική βόμβα. Από τότε Μ.Βρετανία, Γαλλία, Κίνα, Ινδία, Βόρεια Κορέα και Ισραήλ έχουν εξελίξει πυρηνικά όπλα. Σήμερα υπάρχουν στον κόσμο περισσότερες από 30.000 πυρηνικές κεφαλές.

Η φρίκη της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι παραμένει ακόμα ζωντανή στην μνήμη της παγκόσμιας εργατικής τάξης, δείχνοντας σε όλους σε τι εγκλήματα είναι ικανοί να προχωρήσουν οι ιμπεριαλιστές όταν νιώσουν πραγματική απειλή από την παγκόσμια εργατική τάξη και τους λαούς.

Σήμερα, που η ηγεμονία τους είναι υπό συνεχή αμφισβήτηση, τα εγκλήματα της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι μας υπενθυμίζουν τους θανάσιμους κινδύνους που αντιμετωπίζει η παγκόσμια εργατική τάξη και την ανάγκη για τη σωτηρία της από την καπιταλιστική βαρβαρότητα και την οικοδόμηση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας. Σ' αυτή την πάλη, ο αγώνας ενάντια στον πόλεμο και τα πυρηνικά, είναι πρώτιστο καθήκον, για να μην πισωγυρίσουμε όχι απλά στη βαρβαρότητα αλλά και στην απειλή εξαφάνισης του πολιτισμού και της ίδιας της ανθρωπότητας.

Η ζωή του Λέων Νταβίντοβιτς Τρότσκι (1879 - 1940), του πιο συκοφαντημένου ίσως επαναστάτη του 20ου αιώνα δεν ήταν το νυχτοπερπάτημα της γάτας στην πιο ταραγμένη περίοδο της ανθρωπότητας, αλλά η περπατησιά ενός κόκκινου προμηθέα που έσπερνε την φλόγα της επανάστασης από το ένα άκρο της Γης έως το άλλο. Από την Κίνα, τη Ρωσία, τις μητροπόλεις του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, έως την αμερικάνικη ήπειρο η Ιστορία γεννοβολούσε φρίκες και θαύματα. Η πρώτη επιτυχημένη σοσιαλιστική επανάσταση στη Ρωσία το 1917, το κύμα των προλεταριακών επαναστάσεων στην Ευρώπη μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, η αντεπανάσταση του φασισμού στην Γερμανία, Ιταλία και Ισπανία στο μεσοπόλεμο, η επικράτηση του σταλινισμού στην χώρα των Σοβιέτ και τέλος ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος. Όλα τα παραπάνω σχημάτιζαν ένα καλειδοσκόπιο πρωτοφανέρωτων και κοσμοϊστορικών γεγονότων, η κατανόηση και η ερμηνεία των οποίων ζάλιζαν την πολιτική κρίση και των πιο επιφανών μαρξιστών της εποχής.

Στον Λ. Τρότσκι ανήκει η τιμή ότι

75 Χρόνια από την δολοφονία του Λ. Τρότσκι

βρέθηκε με τις θεωρητικές του αναλύσεις του αλλά και την πολιτική του δράση συγχρονισμένος με την κίνηση της Ιστορίας και τις ανάγκες της επαναστατικής τάξης του προλεταριάτου. Ανδρωμένος μέσα στη Ρώσικη Σοσιαλδημοκρατία και τις οξείες διαμάχες στο εσωτερικό της, αναδείχθηκε πρόεδρος του Σοβιέτ στην Αγία Πετρούπολη στην επανάσταση του 1905. Με βάση αυτή την εμπειρία συνέλαβε τη δυναμική των Σοβιέτ ως όργανα αυτοοργάνωσης της εργατικής εξουσίας και προέβλεψε την εξαπλώση τους στο σύνολο της Ρωσίας στο επόμενο επαναστατικό κύμα. Διατύπωσε επίσης για πρώτη φορά τη θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης, εκτιμώντας ότι οποιαδήποτε προοδευτική ιστορική εξέλιξη στη Ρωσία μπορούσε να προέλθει και να πραγματοποιηθεί μόνο διαμέσου της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Το 1917 ως ηγέτης της στρατιωτικής επιτροπής του Σοβιέτ της Αγίας Πετρούπολης οργάνωσε την εξέγερση του Οκτώβρη, που έδωσε την πλήρη εξουσία στα Σοβιέτ.

Ο δεύτερος τη τάξει μετά τον Λένιν άνδρας στη Σοβιετική Ένωση οργάνωσε εκ του μηδενός και διεύθυνε τον Κόκκινο Στρατό των 5,5 εκατομμυρίων εργατών και αγροτών που έσωσε την νεογέννητη επανάσταση από το στρατό των Λευκών και των ιμπεριαλιστών συμμάχων τους στον εμφύλιο (1917-1920). Αντιλήφθηκε ο εμφύλιος πόλεμος ήταν ένας ταξικός πόλεμος και ως τέτοιος έδινε την δυνατότητα στους επαναστάτες να απογυμνώσουν τον αστικό στρατό από τους εργάτες και αγρότες στρατιώτες

του μέσω της επίκλησης των στοιχειωδών ταξικών συμφερόντων τους. Τα παραπάνω συμπεράσματα θα τον καταστήσουν τον πρώτο θεωρητικό του εμφύλιου πολέμου και θα φανούν προφητικά και στον Ισπανικό εμφύλιο (1936-1939).

Από το τέλος του εμφύλιου αρχίζει η πιο σημαντική και πιο δύσκολη περίοδος στην ζωή του Τρότσκι. Η σοσιαλιστική επανάσταση στην Ρωσία μπορεί να ήταν η πρώτη δικαίωση των ιστορικών πόθων του εργατικού κινήματος, όμως ένα καρκίνωμα αναπτυσσόταν ήδη στο πρώτο εργατικό κράτος. Ο σταλινισμός ήταν μια εξέλιξη που έπιασε στον ύπνο την πλειοψηφία των ηγετών του Μπολσεβίκικου κόμματος καθώς δεν ήταν προετομασμένοι θεωρητικά και πολιτικά για ένα τέτοιο φαινόμενο. Το ιστορικό επίτευγμα του Τρότσκι ήταν ότι σχεδόν εν τη γενέσει του ερμήνευσε το σύνθετο φαινόμενο της γραφειοκρατικοποίησης και ηγήθηκε διαμέσου της Αριστερής Αντιπολίτευσης του αγώνα εναντίον της.

Η ήττα της Αριστερής Αντιπολίτευσης και η επικράτηση του σταλινισμού σήμανε και την εξορία του Τρότσκι από τη χώρα των Σοβιέτ. Κυνηγημένος από τους σταλινικούς πράκτορες και ανεπιθύμητος από τις αστικές κυβερνήσεις, περιπλανήθηκε σε αρκετές χώρες, εξορίστηκε σε απομονωμένα νησιά και του επιβλήθηκαν πολλαπλοί περιορισμοί μετακίνησης και έκφρασης. Παρ' όλες τις δυσκολίες η συμβολή του στην υπόθεση των εργαζομένων στάθηκε εξαιρετική πρώτων με τις έξοχες αναλύσεις του για το φασιστικό φαινόμενο και δεύτερον

με την ίδρυση της 4^{ης} διεθνούς το 1938. Κατάφερε να διακρίνει την ιδιαιτερότητα του φασισμού και να τον διαχωρίσει από ένα οποιοδήποτε βοναπαρτιστικό καθεστώς, κατάφερε να αντιληφθεί τον φασισμό ως προϊόν της βαθιάς σήψης των ιμπεριαλιστικών κέντρων. Κατέβαλε μια τεράστια προσπάθεια να διορθώσει την πολιτική του ΚΚ Γερμανίας, ώστε να αποφευχθεί η κοσμοϊστορική καταστροφή της ανόδου του φασισμού στην εξουσία.

Η παράδοση αμαχητί του ΚΚ Γερμανίας αποτέλεσε ένα ορόσημο στην πολιτική σκέψη και πράξη του Τρότσκι. Η 3^η Διεθνής, 15 μόλις χρόνια από την ίδρυση της, παρέδωσε το γερμανικό προλεταριάτο στους Φασίστες. Δεν έπαιρνε πια διόρθωση, όπως προσπαθούσε τόσα χρόνια ο Τρότσκι μέσα από την Αριστερή Αντιπολίτευση. Χρειαζόταν μια νέα Διεθνής. Η 4^η Διεθνής. Το τιτάνιο αυτό έργο συνέχισης των επαναστατικών παραδόσεων και της μαρξιστικής πολιτικής στο μεσονύκτιο του αιώνα ήταν και το «μεγαλύτερο έργο στη ζωή μου» όπως το χαρακτήρισε και ο ίδιος.

Δολοφονημένος από σταλινικούς πράκτορες στο Καγιόακαν του Μεξικού τον Αύγουστο του 1940 υψώθηκε για τους επαναστάτες μαρξιστές σε ένα πρότυπο ακλόνητης πίστης στην επαναστατική δυναμική των εργαζομένων, αδογμάτιστης σκέψης, εξέγερσης στην πανταχού παρούσα αδικία. Για μας η παράδοση του Τρότσκι αποτελεί σημείο αναφοράς «κι ας μας λιθοβολούν κι ας μας φωνάζουν αεροβάτες».

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

ΤΟΥΡΚΙΑ

Λεπτές ισορροπίες

στα σύνορα Συρίας-Τουρκίας

■ Μαρία Δραγούτα

Η απόφαση της τουρκικής κυβέρνησης να μεταφέρει 18.000 στρατιώτες στα σύνορα της Τουρκίας με τη Συρία έχει δημιουργήσει μεγάλη ένταση, καθώς απειλεί ν' ανοίξει ένα νέο πολεμικό μέτωπο με κίνδυνο τη γενικότερη ανάφλεξη της περιοχής. Αν και επισήμως η τουρκική κυβέρνηση το αρνείται και δηλώνει πως αυτό το ενδεχόμενο είναι κάπως μακρινό, είναι σίγουρο ότι ετοιμάζεται εισβολή του τουρκικού στρατού στα εδάφη της βόρειας Συρίας. Σ' αυτό συνηγορεί η γενικότερη κινητικότητα των στρατιωτικών δυνάμεων προς τα σύνορα, ενώ έχουν ενισχυθεί σημαντικά τα συνοριακά φυλάκια.

Η απόφαση για αυτές τις μετακινήσεις πάρθηκε σε σύσκεψη του Εθνικού Συμβουλίου Ασφαλείας, όπου συμμετείχαν ο τούρκος πρόεδρος Ταγίπ Ερντογάν, ο πρωθυπουργός Αχμέτ Νταβούτογλου, οι συναρμόδιοι υπουργοί σε θέματα ασφαλείας και ο αρχηγός του Γενικού Επιτελείου.

Στόχος, όπως φαίνεται, της τουρκικής κυβέρνησης είναι η δημιουργία μιας «ζώνης ασφαλείας» μέσα στο έδαφος της Συρίας, πλάτους 110 χλμ. και μήκους 10 χλμ. Πρόσφατα, τόσο ο Ερντογάν όσο και ο Νταβούτογλου είχαν προτείνει την δημιουργία μιας «ζώνης ασφαλείας» με αιτιολογία την προστασία των προσφύγων αλλά και την αντιμετώπιση των δυνάμεων του Ισλαμικού Κράτους. Είναι όμως προφανές ότι ο πραγ-

ματικός στόχος είναι καταρχάς η ανακοπή του κύματος των προσφύγων που περιμένουν στα σύνορα για να περάσουν στην Τουρκία. Μια τέτοια «ζώνη ασφαλείας» έχει δημιουργήσει και ο Λίβανος στα σύνορά του εντός συριακού εδάφους. Δεύτερον, και κυριότερο, το χτύπημα και η συντριβή των Κούρδων.

Οι Κούρδοι Πεσμεργκά είναι οι μόνοι που μπόρεσαν να αντιμετωπίσουν ένοπλα τις δυνάμεις του Ισλαμικού Κράτους, καθώς και τις δυνάμεις του αντιπολιτευόμενου Ελεύθερου Συριακού Στρατού (FSA), που αποτελείται από φανατικούς σουνίτες. Κατόρθωσαν να υπερασπιστούν τις περιοχές τους και να ανακηρύξουν, σε μια περιοχή αρκετών χιλιομέτρων, την αυτοδιοικούμενη Δημοκρατία της Ροζάβα, όπου σε πρωταρχικό στάδιο ακόμα γίνεται προσπάθεια να εφαρμοστούν τις αρχές της άμεσης δημοκρατίας και την οργάνωση της οικονομικής ζωής με βάση τις ανάγκες των ανθρώπων. Αν και υπάρχουν πολλά προβλήματα σ' αυτό το εγχείρημα, αποτελεί ένα καλό παράδειγμα για την ευρύτερη περιοχή και κυριότερα για την ίδια την Συρία, όπου μετά από 5 χρόνια εμφύλιου σπαραγμού επικρατεί το χάος, η καταστροφή και η απόγνωση.

Η Συρία έχει χωριστεί σε τέσσερις περιοχές: στην περιοχή που ελέγχουν οι Κούρδοι, σ' αυτήν που ελέγχουν τα κυβερνητικά στρατεύματα του Άσαντ, σ' αυτήν που ελέγχει ο FSA και, τέλος, στην περιοχή που ελέγχει το Ισλαμικό Κράτος. Από την

πλευρά του, ο Ερντογάν θεωρεί ως μεγαλύτερη απειλή τους Κούρδους και, όπως έχει δηλώσει, δεν πρόκειται να επιτρέψει σε καμία περίπτωση να δημιουργηθεί μια κουρδική πολιτική οντότητα στη βόρεια Συρία. Από την πλευρά τους, οι Κούρδοι έστειλαν μήνυμα πως κάθε εισχώρηση τουρκικού στρατού σε συριακό έδαφος θα θεωρηθεί ως εχθρική εισβολή και θα αντιμετωπιστεί αναλόγως.

Ωστόσο, μια εισβολή είναι δύσκολη υπόθεση τόσο επιχειρησιακά όσο και πολιτικά, καθώς ο Ερντογάν αντιμετωπίζει αντιδράσεις τόσο στο εσωτερικό της Τουρκίας όσο και σε διεθνές επίπεδο. Η εισβολή δεν συγκεντρώνει την συνολική στήριξη των στρατιωτικών, καθώς μια μερίδα τους εκφράζει αμφιβολίες για την χρησιμότητά της. Όπως λέγεται, από την στιγμή που ο στρατός θα εισβάλλει, θα είναι πολύ δύσκολο να φύγει και έτσι θα εμπλακεί σε μια μακροχρόνια σύγκρουση με αμφίβολα αποτελέσματα. Ανησυχίες εκφράζονται για τον διεθνή αντίκτυπο που θα έχει, ιδιαίτερα μετά την παγκόσμια στήριξη που είχε η κουρδική αντίσταση απέναντι στο εγκληματικό Ισλαμικό Κράτος. Γι' αυτό περιμένουν από τον Ερντογάν να μην κινηθεί αυτόνομα, αλλά να ζητήσει κάλυψη είτε από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ είτε από την «Συμμαχία των Προθύμων» που ηγούνται οι ΗΠΑ.

Από την άλλη, μετά το ισχυρό πλήγμα που δέχθηκε ο Ερντογάν στις πρόσφατες βουλευτικές εκλογές, η εισβολή θεωρείται και ως μια κίνηση φυγής προς τα μπρος, ώστε να ξεφύγει από το πολιτικό αδιέξοδο. Το κόμμα Δικαιοσύνη και Ανάπτυξη (AKP) του Ερντογάν, δεν κατόρθωσε να πάρει την πλειοψηφία ώστε να σχηματίσει αυτοδύναμη κυβέρνηση. Κάτι που ο Ερντογάν ήθελε απαραίτητως, ώστε να μπορέσει να περάσει αλλαγές στο σύνταγμα που θα του έδιναν υπερεξουσίες ως πρόεδρο. Τελικά, έδωσε εντολή στον απερχόμενο και νυν υπηρεσιακό πρωθυπουργό Νταβούτογλου να σχηματίσει κυβέρνηση σε 40 μέρες, σε συμμαχία με κάποιο μικρότερο κόμμα είτε

το Κεμαλικό Ρεπουβλικανικό Κόμμα (CHP) είτε (και πιθανότερο) με το ακροδεξιό κόμμα Εθνικιστικό Κίνημα (MHP). Διαφορετικά θα πρέπει να γίνουν νέες εκλογές. Μια πολεμική σύγκρουση θα συσπειρώσει τον κόσμο γύρω από τον Ερντογάν, ώστε να τονωθεί η δημοτικότητα του και επιπλέον να μπορέσει να αντιμετωπίσει το αριστερό και φιλοκουρδικό κόμμα Δημοκρατική Ένωση (HDP), που απειλεί την κυριαρχία του. Για πρώτη φορά το HDP κατέβηκε στις εκλογές σαν πανεθνικό κόμμα, όχι μόνο με αυτόνομες υποψηφιότητες, καταφέροντας να ξεπεράσει άνετα το όριο του 10% και να μπει στην Βουλή με δεκάδες βουλευτές.

Σε διεθνές επίπεδο, οι ΗΠΑ κρατούν προς το παρόν μια αμφίσημη στάση, καθώς οι Κούρδοι είναι πολύτιμοι σύμμαχοι απέναντι στο Ισλαμικό Κράτος και πρόσφατα τούς «βοήθησαν» πραγματοποιώντας αεροπορικές επιδρομές εναντίον των «Ισλαμιστών». Παρόλα αυτά, η συναίνεσή τους σε μια ενδεχόμενη τουρκική εισβολή δεν μπορεί να αποκλειστεί, γιατί η δημιουργία μιας αυτόνομης περιοχής, που δεν θα είναι υπό τον έλεγχο μιας δικής τους ηγεσίας, δεν είναι κάτι που επιθυμούν. Η περιοχή που ελέγχουν οι Κούρδοι μπορεί να αποτελέσει έναν διάδρομο για τη μεταφορά των πετρελαίων από τη βόρεια Συρία και ίσως και το Ιράκ. Κάτι που φαίνεται να έχουν στον σχεδιασμό τους οι Κούρδοι και που οι ιμπεριαλιστές δεν πρόκειται να επιτρέψουν. Στο παιχνίδι εμπλέκεται και η Ρωσία, που στηρίζει την κυβέρνηση Άσαντ, η οποία έχει δηλώσει ότι θα συμφωνούσε σε μια επέμβαση αν αυτή γίνονταν με ευρύτερη συμμετοχή, δείχνοντας την πρόθεσή της να εισβάλλει και αυτή με στρατεύματα στη χώρα και να πάρει μέρος σε μια εδαφική κατοχή. Το καθεστώς του Άσαντ, βλέποντας τον κίνδυνο ιρακινόποησης, απορρίπτει κάθε εισβολή.

Οι ισορροπίες που υπάρχουν είναι πολύ λεπτές. Η περιοχή μοιάζει με πυριτιδαποθήκη που κινδυνεύει από λεπτό σε λεπτό να τιναχτεί στον αέρα με απρόβλεπτες συνέπειες.

